

DER GİF

Gümüşhane Üniversitesi İletişim Fakültesi Haber Dergisi

DERGİF

Yıl: 2 Sayı: 2
2017

İletişim Fakültesi Adına İmtiyaz Sahibi

Prof. Dr. Halil İbrahim Zeybek

Genel Yayın Yönetmeni

Yrd. Doç. Dr. Ali Özcan

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

ve

Editör

Arş. Gör. Elif Türten

Görsel Yönetmen

Eyüp Kulpu

Görsel Danışman

Öğr. Gör. Burak Türten

Editör Yardımcısı

Merve Özyürek

Redakte Ekibi

Emine Çavuş

Merve Özyürek

Haber Merkezi

Arzu Kaya

Büşra Çoruh

Cansu Demir

Destina İlhan

Efe Can Aktaş

Emine Çavuş

Emrah Yavuz

Emre Diktire

Fatma Kaplan

Hasan Erdoğan

Hayati Koray Korkmaz

Hilal Toraman

Hilmiye Oktay

Hüsameddin Ekici

Merve Özyürek

Muhammed Bulut

Seden Elter

Sinem Tosun

Sümeyye Altun

Tolunay Tekmek

Yasemin Kartal

Yunus Emre Yanıkkaya

Zehra Erzen

Adres

Gümüşhane Üniversitesi

İletişim Fakültesi

Merkez/Gümüşhane

Telefon

0456 233 12 09

E-posta

dergifdergisi@gmail.com

Baskı

MGRUP Matbaacılık A.Ş.

0352 321 24 11

www.mgrup.com.tr

DERGİF 2 yaşında...

“Dünyanın gördüğü her büyük başarı, önce bir hayaldi. En büyük çınar bir tohumdu, en büyük kuş bir yumurtada gizliydi.” diyor Edgar Allan Poe, tıpkı DERGİF fikrinin iki yıl önce sadece bir hayal olduğu gibi. Poe’nun eşsiz düşüncesinin izinde çıktığımız bu yolda dijital çağın eskitemediği ve varsayılmanın aksine her geçen gün daha değerli kıldığı yazılı basında yeni bir soluk olmaya gayret ettik. Ve bugün, büyük bir hayalle yola çıktığımız, bu süreçte her türlü zorluğa göğüs gerdiğimiz, içeriği zenginleştikçe gurur duyduğumuz DERGİF’imiz 2. yılında 2. sayısı ile karşınızda. Geçen yıldan daha geniş içerikle, birbirinden ilginç Anadolu hikayeleriyle, üretimin tadına vararak hazırladığımız bir sayı ile karşınızda olduğumuz için mutluyuz.

2016 yılının Temmuz ayında başlayan 2. sayının hazırlıkları, yaklaşık 1 yıl boyunca tüm hızıyla devam etti. Dergimizin acar muhabirleri yaz aylarından itibaren haber araştırmaya başladılar. Özellikle Eylül ayının gelmesiyle birlikte araştırmaları hızlandı. Her gün yepyeni haber konuları, haber fotoğrafları ve röportaj istekleriyle geldiler. Yeri geldi bir haber için birçok şehir değiştirdiler, yeri geldi haber aktörüne ulaşmak için aylarca uğraştılar. Umutlarının tükendiği anda hayallerine, işlerine duydukları aşka ve heveslerine sarıldılar. Fakültemizde sabahladılar, haberleri için uykusuz geceler geçirdiler ve yurdun dört bir yanını arşınladılar. Kayseri, Gümüşhane, Şırnak, Batman, Rize, Sivas, İzmir, Sinop, Bursa, Niğde, Kocaeli, İstanbul, doğu, batı, kuzey, güney demeden haberleri için yola çıkıp, kadim Anadolu’nun eşsiz hikayelerini elinizdeki eserle tarihe not düştüler. Öyle ki Anadolu’yu da aştılar ve Avrupa’dan da 2 haberle değer kattılar dergimize. Öğrencilerimizin saf ve temiz üretimleri Edgar Allan Poe’nun dediği gibi sadece bir hayalle başladı. Sonucunda bir çınar gibi büyüdü. Nihayetinde de şu an sizin elinizde.

Dopdolu geçen bir yıl boyunca üretim heyecanını içlerinde tutan, bir gün

olsun pes etmeyen, birbirini motive eden, sorunlara çözüm bulan, sonuçta kendi eserleri ile sizlerin karşısına çıkan tüm öğrencilerime teşekkür ediyorum. Bu meşakkatli yolculukla ideallerinden vazgeçemedikleri için de hepsini yürekten kutluyorum. DERGİF’in mezun öğrencileri Merve Özyürek, Emine Çavuş, Sinem Tosun, Hasan Erdoğan ve Yunus Emre Yanıkkaya’ya hayatları boyunca başarıları diliyorum. Tüm öğrenci arkadaşlarım adına ise, Genel Yayın Yönetmenimiz Yrd. Doç. Dr. Ali Özcan’a teşekkür ediyorum. DERGİF’in fikri temellerinin atıldığı günden itibaren görsel tasarımıdaki desteği için Öğr. Gör. Burak Türten’e şükranlarımı sunuyorum. Değerli katkılarını esirgemeyen, her zaman yanımızda olan Gazetecilik Bölüm Başkanı Yrd. Doç. Dr. Emre Ş. Aslan’a teşekkürlerimi sunuyorum. Göreve geldiği günden itibaren desteğini her zaman yanımızda hissettiğimiz Gümüşhane Üniversitesi Rektörü ve aynı zamanda Dekan Vekilimiz Prof. Dr. Halil İbrahim Zeybek’e sonsuz teşekkür ediyorum. Anadolu’nun farklı yerlerinden, dopdolu haber konuları ile karşınıza çıktığımız, takım çalışmasının ürünü olan DERGİF’imiz ile sizlere keyifli okumalar diliyorum.

Elif Türten

55

64

Viyadüklerle Kadın eli değdi

...

Gümüşkane'nin bitkilimemesi demir bileği

...

Savaşın karanlığından çekicinin gölgesine

...

...

68

Sanatolia

98

Sanatolia

TOZLU SAĞ SEBİTTEN ALTIN MADALYALI KÜRESÜLERE

...

Bozkırın renkli karakteri, Veysel Özenç

...

76

Sanatolia

Kılıçların şampiyonları Kız Kardeşleri

...

72

...

357 Yıllık Tarihi Hamandan Çay Ocagına

...

82

...

Sanlı penne yarışında şampiyonlar

...

Cizdigi karikatürlerle 15 yaşında dünya birincisi oldu

...

82

...

ONLAR YIKSEK DAĞLARIN ŞAMPİYON ÇOBANLARI

...

108

...

Sanatolia

...

82

...

112

...

108

...

3 kızın tek kışkırtıcı niyeti

...

Karadeniz'in Ali neslinin 100. yılı

...

112

...

Ringlerin Zafer'i

...

91

...

91

...

BATMAN'IN ŞAMPİYON TEKVANDOKUSU

...

91

...

**“İletişim Fakültesi
deyince yüzüm
gülüyor”**

19 bin öğrencisi, bine yakın akademik ve idari personeli ve eşsiz coğrafyası olan Gümüşhane Üniversitesinde 5 ay önce yeni bir dönem başladı. Yeni dönemin mimarı Gümüşhane Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Halil İbrahim Zeybek ile Gümüşhane Üniversitesinin mevcut durumunu, geleceğini ve başarılarını konuştuk. Prof. Dr. Zeybek, barış ve huzur kampüsü olarak ifade ettiği Gümüşhane Üniversitesinde, yüzünü güldüren en önemli haberlerin İletişim Fakültesi'nden geldiğini belirtti.

HABER: MERVE ÖZYÜREK

FOTOĞRAF: CANER ÖZARSLAN

Göreve başladığı günden itibaren büyük bir aşkla çalışan Rektörümüzü tanıyabilir miyiz?

Tokat doğumluyum. İlk, orta ve lise öğrenimimi Tokat'ta tamamladım. 19 Mayıs Üniversitesi Coğrafya Öğretmenliği Bölümü'nde lisans öğrenimime başladım. 1988 yılında mezun oldum. Aynı yıl Yozgat'ta Milli Eğitim Bakanlığına bağlı bir okulda, öğretmenliğe başladım. 1988-1994 arası Milli Eğitim Bakanlığına bağlı farklı kurumlarda öğretmenlik yaptım. Bu arada, mezun olduğumuz üniversitede 1993 yılında yüksek lisans öğrenimime başladım. 1994 yılında yüksek lisans, 1998 yılında doktora öğrenimimi tamamladım. 1998 yılında yardımcı doçent olarak 19 Mayıs Üniversitesi Eğitim Fakültesi Coğrafya Öğretmenliği Bölümü'nde çalışmaya devam ettim. 2005 yılında doçent, 2010 yılında profesör oldum. 21 Ocak 2017 tarihinde Cumhurbaşkanımız tarafından rektörlük görevi tevdi edilmeden önce 19 Mayıs Üniversitesi Turizm Fakültesi Dekanlığını yürütmekteydim. Buraya geleli dört buçuk ay oldu. Gümüşhane Üniversitesinde hem öğrencilerimize hem şehrimize kadromuz ve bütün çalışan-

larımızla hizmet etmeye çalışıyoruz.

Çok yoğun bir çalışma programınız var. Bu enerjinizi nereden alıyorsunuz?

Bu enerjiyi öncelikle yüksek çalışma ahlakına borçluyum. Çalışmayı seviyorum. Çalışmanın insani bir özellik ve erdem olduğuna inanıyorum. İnsanların tıpkı metabolik ihtiyaçları gibi, günün önemli bir kısmını çalışmaya ayırmaları gerektiğine inanıyorum. Çünkü ben çalıştıkça mutlu oluyorum. Yeryüzünde çalışıp da mutsuz olan insana rastlamadım. Benim görebildiğim kadarıyla genellikle mutsuz insanlar çalışmayan veya az çalışan insanlardır. Ayrıca, burada göreve başlamakla birlikte çok ciddi bir sorumluluk üstlenmiş olduk. Onun için çalışmak durumundayız. Tarihimizde ne zaman çalışmışsak, bilgiyle aramızdaki mesafeyi ne zaman daraltmışsak cihana hükmettik. Bugünün ifadesiyle küresel güç olduk. Cihan devletleri kurduk. Ama ne zaman çalışmadıysak, bilgiyle aramızdaki mesafeyi açtıysak tam tersine başkalarının yönlendirdiği, etki ve baskı altına almaya çalıştığı millet haline dönüştük. Bu nedenle çalışmayı seviyorum. Hafta sonları da çalışıyorum. Yedi gün boyunca

aralıksız buradayım. Bu nedenle çalışmaktan hiç şikâyetçi değilim. Ben işimi seviyorum. Şimdiye kadar hangi görevi üstlendiysem büyük bir iştah ile görevimi yerine getirdim. Görev yaptığım alanda çalışanlarıma, çevrem ve ülkeye faydalı olma gayretiyle çalıştım. Çalışmayı sevdiğimiz için yüksek enerjiyle de kendimizi işlerimize verebiliyoruz.

Çalışma yaşamınızda dikkat ettiğiniz konular nelerdir?

Çalışma hayatında disiplin, başarının temel şartlarından biridir. Severele yaptığımız işler hem size haz verir hem de başarı şansınızı artırır. Özveri, fedakârlık bu konuda çok önemli. Bunlar öğrenciler için de geçerli. Öğrencilik hayatında gayreti bıraktığımızda sıradan öğrenci oluyorsunuz. Sıradan öğrenci derken çalışma noktasında vasat bir öğrenci, yani sadece elli ile geçen öğrenciler oluyorsunuz. Aslında burada bulunuş amaçlarınıza göre özveri ile derslerinizi takip edip çalıştığınızda çok güzel bir tablo ortaya çıkabiliyor. Bu nedenle çalışma hayatında özveri önemli diye düşünüyorum. Bir öğretim üyesi kolay yetişmiyor. Bizde maalesef belirli bir dönemden sonra genellikle verim düşer. Ama ben tam tersine,

profesör olduktan sonra verimin daha da artması gerektiğini düşünüyorum. Çünkü o dönemde donanım fazla oluyor. Dolayısıyla unvan ne olursa olsun, özellikle yaş ilerleyip profesör olduktan sonra çalışmayı bırakmamalı. Tam tersine gelecek kuşaklar ve öğrenciler için çalışma ve iş ahlakı noktasında rol model olmalı.

Rektörlüğünüz süresince üniversitemizde sizi en çok mutlu eden şey nedir?

Beni en çok mutlu eden hususlar birkaç tanedir. Yaş ortalaması itibari ile genç bir akademik kadromuz var. Bir hoca dışında aşağı yukarı üniversitenin en yaşlı hocası benim. Bu genç akademik kadroya iyi rehberlik edebilirsek yeni üniversitemiz daha hızlı gelişir ve geliştirir. Tıpkı sloganda da olduğu gibi hem gelişecek hem de geliştirecek. Onun dışında bazı birimlerimizin çok güçlü olmasından mutluluk duydum. Bunun ilk örneğini İletişim Fakültesi oluşturuyor. Yaklaşık sekiz aydır buradayım. Eğer yanlış hesaplamamışsam ulusal ve uluslararası yarışmalarda on altı ödül aldılar. Bu beni son derece mutlu etti. Bunun artarak devam etmesini bekliyorum. Öğrencilerimizin gayreti, öğretim elemanlarımızın donanımlı ve iyi rehberlik etmesinin payı son derece fazla. Öğrencilere arka planda çok iyi rehberlik eden hocalarımız var. Onun dışında sportif başarılar son derece fazla. Acil Yardım ve AFET Yönetimi bölümümüz afete müdahaleyle ilgili yirmi iki ülkenin katıldığı Kıbrıs'ta düzenlenen uluslararası yarışmada birinci oldu. Bu tür başarılar son derece mutlu etti. Ayrıca toplu bir kampüsümüz var. Öğretim üyelerinin çalışması için çok büyük imkân. Bunu çok iyi değerlendirmek lazım. İnşaatlaşma açısından kurucu rektörümüz iyi çalışmış. Ona da bütün emek ve katkıları için teşekkür ediyorum.

Üniversitemizin geleceği ile ilgili hayalleriniz nelerdir?

Öncelikle birçok alanda üniversitemizin başarılı olmasını istiyorum. Birçok alandan kastım akademik, sosyal, sportif ve sanat faaliyetleridir. Bu faaliyetler ile ilgili başarıların artmasını istiyorum. Akademik anlamda fena durumda değiliz. 2016 yılı istatistiklerine göre 193 üniversite içerisinde 83'üncü sıradayız. Ama Gümüşhane Üniversitesi akademik yapısıyla, öğrencileri ve şehriyle kısa vadede ilk 50'yi hak ediyor. Tıp Fakültesi olmayan üniversiteler içerisinde 24'üncü sıradayız. 2000 yılından sonra kurulan üniversiteler içe-

risinde de 20'inci sıradayız. Akademik anlamda başarı, öğretim üyesi sayısı başına düşen öğrenci sayısı, özellikle indeksli dergilerindeki yayın sayısı, lisans dönemi, doktora mezunlarının sayısı gibi birtakım kriterlere göre belirleniyor. Anabilim dallarımızda yüksek lisans ve doktora eğitimini arttırmamız lazım. Bazı alanlarda öğretim üyesi sayımızı yükseltmemiz gerekiyor. Ayrıca kampüsümüzü peyzaj açısından daha estetik bir alan haline getirmeliyiz. Bütün akademik ve idari personeliyle, öğrencisiyle huzurlu bir üniversite istiyorum. Çalışanlar için "İyi ki Gümüşhane Üniversitesinde çalışıyorum", öğrencilerimiz için de "İyi ki de burada okuyorum, okudum" diyebilecekleri üniversite ortamı oluşturmak amacımız. Biz Gümüşhane Üniversitesinden bahsederken yedi fakültesi, bir yüksekokulu, sekiz meslek yüksekokulu, yaklaşık 19 bin öğrencisi, 604 akademik personeli, 287 idari personeli olan bir kurumdan bahsediyoruz. Dolayısıyla sıfır problemle üniversitemizi konuşabilmemiz mümkün değil. Çünkü sizden kaynaklı olmasa da zaman zaman sıkıntılarla karşılaşabiliyorsunuz. Ama bunları en aza indirmeyi, burayı huzurlu ve verimli çalışma ortamı haline getirmeyi amaçlıyoruz. Üniversitemizin sosyal çalışmalarını arttırmayı amaçlıyoruz. Ben öğrencilerimizin dört yıl Gümüşhane'de okuyup da Süleymaniye'yi, Tomara Şelalesi'ni, Karaca Mağarası'nı, Zigana Kayak Merkezi'ni görmeden gitmelerinden üzüntü duyarım. Bu nedenle öğrencilerimizin şehir ile bağdaşık olması için de çalışmalarımız olacak.

İletişim Fakültesinin sizin için ayrı bir önemi ve yeri olduğunu biliyoruz. Bunun nedenini öğrenebilir miyiz?

Bunun birçok sebebi var. Bunlardan bir tanesi dekan vekilliğini yapmam. Üniversitemiz dışında bu fakültemizin de sorumluluğu var. Ama ondan önce biraz evvel bahsettiğimiz yarışmalardaki başarıları. Bunun dışında beni arayıp ilk tebrik eden Gümüşhane Üniversitesi öğrencisi bir İletişim Fakültesi öğrencisiydi. Basından atanma haberi takip etmiş e-postama ulaşmış ve ilk mesajını yazmıştı. Yani İletişim Fakültesinde iletişimin hakkını veren öğrenciler var diye çok sevinmiştim. Ayrıca İletişim Fakültesinin sayıları fazla olmasa da güçlü bir akademik kadrosu var. Bir de çok gayretli, başarılı, üretmekten mutlu öğrenci grubu

var. Bunların hepsi benim İletişim Fakültesinin gönlümdeki yerini ayrı kılıyor. İnaniyorum ki bu artarak devam edecek. Gümüşhane Üniversitesi İletişim Fakültesi üniversitemizin dışarıya bakan penceresi. Bu nedenle İletişim Fakültesinde öğretim üyelerimiz başarı noktasında neye ihtiyaç duyuyorlarsa destekliyoruz ve yanlarındayız.

Bildiğiniz gibi fakültemizde 9 farklı uygulama birimi var. Uygulama birimlerinden beklentiniz nelerdir?

Uygulama birimlerimizin her birinin kuruluş amaçları farklı. Uygulama birimleri kamu kaynağı kullanılarak oluşturulmuş. İmkânları hep kamu kaynakları ile sağlanmış. Bu nedenle de yapılan işler kamu kaynağı ile yapılan işler. Önce bu kaynakların heba edilmemesi ve boşa gitmemesini, uygulama birimlerinin atıl kalmamalarını arzu ediyorum. Çünkü İletişim Fakültesinin uygulama birimleri olması sebebi ile öğrencilerimizin teorik dersler dışında donanımlı yetişecekleri için mikro ölçekte mutfağıdır. Oralarda yetişmeyi çok önemsiyorum. Geldiğim üniversitede laboratuvarımız arazi idi. Öğrencileri sürekli araziye götürüyordum. Türkiye'de coğrafya bölümlerinin içerisinde ders programına arazi tatbikatları diye bir dersi ilk koyan bölümdük. Çünkü inanıyordum ki teorik olarak sınıfta öğrendikleri konuları arazide göstermeliydik. Öğrenci orada heyelanı, heyelanın aynasını, taç kısmını, mesken tipini ve penceresini, çatısını görüyordu. Dolayısıyla kendi alanımda olduğu gibi İletişim Fakültesinde de bu uygulama birimlerinde öğrencilerimizin yetişmesini önemsiyorum. Eğer biz bu birimlerimizi daha da güçlendirirsek ben inanıyorum ki bu birimlerde Türkiye'nin Halkla İlişkiler alanında, Radyo Sinema ve Televizyon alanında çok önemli isimlerini yetiştirme imkânı bulacağız. Aynı zamanda uygulama birimleri öğrencinin teorik dersler dışında sıkılmadan, yaşayarak öğrenme ortamları özelliği taşıyor. Uygulama birimlerini güçlendirmeye devam edeceğiz. Asosyal yöneticilerin, asosyal çalışanların çevresine katacağı fazla bir şey olduğuna inanmıyorum. Bu birimler, hocalarla olan iletişimin daha sıcak, daha samimi olduğu ve dolayısıyla veriminde daha yüksek olduğu birimlerdir. Belki sınıflarda, amfilerde iki haftada anlatacağınız konuyu orada tek bir örnekle öğrenci-

ye öğretmeniz, kavratmanız mümkün.

Film Atölyemiz Gümüşhane Film Atölyesi, uluslararası film festivallerinde 5 ayda 13 ödül aldı. Bu başarılarla ilgili düşünceniz nelerdir?

Gümüşhane Üniversitesinde aktif olan birimlerde öğrencilerimiz son derece başarılılar. Bu çekilen filmlerle girdikleri bütün film festivallerinde ödül alıyorlar. Bu da yine akademisyen kadrosunun rol model olmasının çok iyi bir göstergesi. Hocalarımız "Ne işimiz var? Gelmiş Gümüşhane'ye sosyal imkânları sınırlı, biz keyfimize bakalım. Ayaklarımızı uzatalım, birkaç yıl geçirelim. Ondan sonra başka üniversiteye geçeriz." diyebilirlerdi. Onun yerine "Biz kendi birikimlerimizle öğrencilerimize rol model oluruz. Aynı zamanda onları da üretkenliğe nasıl katabiliriz?" diye düşündüler. O nedenle İletişim Fakültesinin akademik kadrosunun başarılarının çok önemli olduğuna inanıyorum. Yine hocalarımızın alanlarıyla ilgili yüksek iş ahlakları öğrencilerimizi de etkiliyor. Çünkü öğrencilerimizin de hazırladığı projeler derece alıyor. Öğrencilerimiz, hocalarının çalışma temposuna ayak uyduruyor. Ve onlar gibi güzel ürün ve eserler ortaya koyabilmek için çok çalışıyorlar. Hep yeniyi arıyorlar ve deniyorlar. Yapılmamış olanı yapmaya çalışıyorlar. Bu da festivallerde başarıyı getiriyor. Basından takip etmişim. 9. Uluslararası TRT Belgesel Ödülleri'nde ünlülerin derece alan çalışmalarımızla ilgili yorumları vardı. Çok mutlu oldum mesela. Bu nedenle de bu film atölyemizin çalışmalarını da büyük bir şevk ve mutlulukla takip ediyorum. Aslında çok gülen bir insan değilim ama İletişim Fakültesi deyince yüzüm gülüyor.

Fakülte dergimiz DERGİF ilk sayısı ile Aydın Doğan Vakfı Genç İletişimciler Yarışması'ndan 2 ödül aldı. Bu konu hakkında neler söylemek istersiniz?

Hocalarımızı ve öğrencilerimizi tebrik ediyorum. Sadece belgesel, kısa film gibi yarışma dallarında değil, aynı zamanda basılı bir alanda da güzel bir dergi ile iki ödül almak önemli bir başarı. Ben de inceleme fırsatı bulmuştum. Aydın Doğan Vakfı ödül töreni sonrası

takdim etmişti hocalarımız ve öğrencilerimiz. DERGİF dergimizin hazırlanmasında emeği geçenleri bu yüzden kutluyorum. İnanıyorum ki benim öğrencilerim ve hocalarım ikinci sayısını çok daha iyi hazırlayabilirler. Yılda bir defa haziran ayında çıkıyor. Belki ileride bunu arttırmak mümkün olabilir. Yılda iki kere, (altı ayda bir) çıkarılabilir. Ben basılı olan dergilerin, kitapların hala çok önemli olduğuna inanıyorum. Öğretici noktasında katkılarının çok daha fazla olduğunu düşünüyorum. Elbette şimdi bilgiye ulaşmak çok daha kolay. Öğrencilerimizin ellerinde akıllı telefonlar var. Ama o bilgilerin çoğunun yanlış, eksik ve kirli bilgi olduğunu da biliyoruz. Bu nedenlerle dergilerimiz çok önemli. Dergimizin ulaştığı kitlenin gönüllerine, kalplerine ve beyinlerine dokunacak olması o bakımdan önemli. İlk sayı olmasına rağmen ben gayet derli toplu ve okuyanlara ciddi katkıları sağlayan bir dergi olarak gördüm.

Genel bir soru ile bitirmek isterim. Gümüşhane Üniversitesi öğrencilerine tavsiyeleriniz neler olur?

Öğrencilerimizden çok çalışmalarını istiyorum. Birbirlerini sevmelerini,

birbirlerine karşı saygılı olmalarını bekliyorum. Bizim üniversitemiz onlar için bir aile ortamı durumunda. Biz bu ortamın daha da iyileşmesi noktasında üzerimize düşenleri yapmaya çalışıyoruz. Öğrencilerimiz de hocalarından en yüksek düzeyde faydalanmaya çalışsınlar. Ders notlarını bile okumayan bir kuşak yerine, dönem başlarında hocalarımız “Arkadaşlar bu dersimizle ilgili şu kaynaklara ulaşabilirsiniz” dediği zaman hiç değilse o kaynaklardan birkaçına ulaşıp okusunlar. Çünkü ne kadar donanımlı mezun olurlarsa gelecekte, iş hayatlarında o kadar mutlu olacaklar. Biz öğrencilerimizi üç beş yıl sonra Türkiye'nin herhangi bir yerinde gördüğümüzde kaşları düşmüş, başı eğik bir halde bulmak istemiyoruz. Onların mutlu olmalarını istiyoruz. O mutluluğun en önemli safhasını da burada geçirecekleri fakültelerimiz için dört yıl, yüksekokullarımız için iki yıl oluşturuyor. O yüzden o zamanları dolu dolu geçirmeleri gerekiyor. Öğrencilerin boş zaman diye bir kavramı kullanmaması lazım. Boş zaman kavramını kabul etmiyorum. Bizim ve çevremizin yara-

rına yapacağımız işler için yirmi dört saatin yetmemesi gerekiyor. Ben yetiştiremiyorum. Boş zaman bulmak bir yana yirmi dört saat bana yetmiyor. O nedenle ders dışında öğrencileri sosyal faaliyetlerle destekleyeceğiz. Spor ve sanatla kişiliklerini, karakterlerini geliştirmeye katkı sağlayacak etkinlikler organize edeceğiz. Bunları çok önemsiyorum. Öğrencilerimizin çok sayıda ortak paydası var. Aynı üniversitenin aynı şehirde yaşayan öğrencileri. Aynı milletin mensupları ve aynı ülkenin vatandaşları. Onun için hareket noktaları, hep ortak noktaları olsun. Ayrılıklarımız olmasın. Kendilerini iyi yetiştirsinsinler. Ders yapılmadığı zaman mutlu olan değil, tam tersine rahatsız olan ve talep eden öğrenciler olmalarını arzu ediyorum. Tüm öğrencilerimize sağlıklı ve başarılı bir eğitim öğretim dönemi diliyorum. Mezunlarımıza da hayatlarında sağlıklı ve başarılı bir gelecek diliyorum. Onlardan hep iyi haberler almayı arzu ediyorum.

213 tür kelebek 1 Vehbi

Kelebek fotoğrafçılığı son zamanlarda yaygınlaşan, doğa fotoğrafçılığı ile el ele yürümesine rağmen kendi alanını oluşturan yeni bir fotoğrafçılık dalı. Dünyada yaklaşık 150 bin türü olan kelebeklerin 380'i Türkiye'de yaşıyor. Bu kelebeklerin 213 türü ise Gümüşhane'de bulunuyor. Gümüşhane, kelebek çeşitliliği bakımından Türkiye'nin en zengin ili. Öyle ki, tek başına sahip olduğu türleriyle, on dört Avrupa ülkesini bile geçmiş durumda. Hal böyle olunca, Gümüşhane kelebek fotoğrafçılığı yapmak için önemli bir bölge haline gelmiş. Sınıf öğretmeni olmasına rağmen, fotoğrafçılığa gönülden bağlanan Vehbi Yalçın, bu çeşitliliği değerlendiren ender insanlardan. Bir kelebek türünü çekmek adına dağlar, ovalar gezen, şehirler değiştiren Yalçın, biyolojik kaçakçılığa da dikkat çekiyor.

HABER: CANSU DEMİR

Kelebekler, doğanın en sevilen ve en güzel bulunan canlılarından sadece biri. Doğada yaklaşık 150 bin türü olan kelebeklerin 380 türü ise Türkiye’de bulunuyor. Bir gün ile bir yıl arasında yaşayabilen, renkleri, dokuları ve boyutlarına göre çeşitlilik gösteren kelebekler, yeni bir fotoğrafçılık alanını ortaya çıkardı. Son zamanlarda sıkça tercih edilen kelebek fotoğrafçılığı, doğa fotoğrafçılığı içerisinde yer alıyor. Kimi insanlar için hobi ve bir sanat olan kelebek fotoğrafçılığı kimi insanlar için bilimsel bir gözlem olma niteliği taşıyor. Gümüşhane’de ise bu işe gönül vermiş, kendini kelebeklere ve kelebek fotoğrafçılığına adanmış birisi var. Sınıf öğretmeni olmasına rağmen fotoğrafçılıkla ilgilenen Vehbi Yalçın, 213 türe ev sahipliği yapan ve bu anlamda Türkiye’nin, hatta bazı Avrupa ülkelerinin en zengini olan Gümüşhane’de kelebek fotoğrafçılığı yapıyor. Aynı zamanda biyolojik kaçakçılığa da savaş açan Yalçın, kelebek ve böcek türlerinin soylarının tükenmemesi için çaba sarf ediyor.

Lise yıllarına dayanan fotoğraf merakı

Aslen Gümüşhaneli olan Vehbi Yalçın, ilkokul öğretmenliği yapıyor. 15 yıl Gümüşhane’de 5 yıl Hakkari’de görev yaptıktan sonra Trabzon’da göreve başlayan Yalçın, fotoğrafçılık hikayesini şöyle anlatıyor, “Pek çok hobim var. Bunlar arasında fotoğrafçılık, dağcılık ve kayak yer alıyor. En çok fotoğrafçılıkta aktifim. Gümüşhane, kelebek çeşitliliği bakımından en zengin il. Bu yüzden kelebek fotoğrafları çekiyorum. Fotoğrafa lise yıllarında merak sardım ve uzun bir zamanı için teori kısmını öğrenmekle geçirdim. Fotoğraf çekmeye başlamamın 9-10 yıllık bir geçmişi var. Fotoğraf çekmeye 2007 yılında başlamıştım.”

Fotoğrafa dair gerekli bilgileri kendi çabasıyla öğrenir Yalçın. Bu yöndeki çabalarını, “Son 2 yılda işin akademik boyutunu öğrenmeye geçtim. Uzun süre fotoğraf çekmedim, sadece seyrettim. Lisenin son yıllarında özellikle çok fotoğraf seyrettim, o dönemlerde internet yoktu bende sürekli kartpostallardan fotoğraf izliyordum. Hangi açıdan çekmiş, nasıl çekilmiş, hangi yönüne dikkat etmiş? Bunu güzel kılan şey nedir? Hep bunlara bakıyordum. Daha sonraları internet yaygınlaşınca fotoğraf sitelerinden de fotoğrafları izledim. Fotoğraf anlamında gözünüzü terbiye etmek çok önemli. Bu da fotoğraf seyretmey-

le, görmeyle olur.” diyerek anlatıyor.

Bir kelebek türü için Trabzon’dan Erzincan’a

İlgi alanını belirleme yönünde harekete geçen Vehbi Yalçın, makro fotoğrafta yoğunlaşır. Bundan sonra fotoğrafla ilgili temel bilgilerin eğitimini alır. Kompozisyon, pozlama, fotoğrafı işleme gibi pek çok temel konuyu öğrenir. Bununla da kalmaz, fotoğrafçılık eğitimine derinlemesine devam eder. Açıköğretim Fakültesinde Fotoğrafçılık bölümünü bitirir. Kelebek fotoğrafçılığına başlamasını ise, Gümüşhane’deki kelebek çeşitliliği etkiler. 213 tür kelebeğin olduğu Gümüşhane, Vehbi Yalçın için önemli bir kaynaktır. Yalçın, “Gümüşhane, Türkiye’nin kelebekler konusunda en zengin ili. En son 213 tür tespit edildi. Ben de bir müddet sonra güzellik kaygısını bir kenara bıraktım. Geziyoruz, dolaşıyoruz ama bunun bir yönünün olmasını istedim. Gümüşhane’deki kelebeklerin fotoğraflarını çekerek onları belgeleme yoluna girdim. Sonrası ise bundan sonra gelişti. Bunun için kelebekleri tanımanız gerekiyor. Kelebeklerin yaşam alanlarını neresidir? Hangi rakımda yaşarlar? Hangi mevsimde uçarlar? Erkekleri ve dişileri, kanat üstleri ve kanat altları nasıldır? Tüm bunları bilmek gerekiyor. Mesela, kelebeklerin yüzleri, onların kanat altları ve kanat üstleridir. Kelebeklerin erkek ya da dişi olduğunu renklerinden tespit edebiliriz.” diyor ve kelebek fotoğrafçılığı hakkında bilgi veriyor. Vehbi Yalçın kelebek fotoğrafçılığı ile ilgili bir anısını ise şu şekilde anlatıyor, “Gümüşhane’de fotoğraflayamadığım Polynomatus Torulensis, yani Çokgözlü Torul Mavisini türü vardı. 200 kilometre yol gittik eşimle beraber. Bir gün uğraştık fotoğrafını çekmek için. En son Erzincan sınırına yakın bir yerde fotoğrafladım kelebeği. Bu artık iyileşmeyen bir hastalık gibi oluyor. Mesleğimiz güzel ama yorucu. Dinlenmeye ihtiyaç duyuyorsunuz. Dinlenme noktasında burada hobileriniz devreye geliyor.”

Kelebek çeşitliliği Avrupa’dan bile fazla

Kelebekler, Gümüşhane için Mart ayının ortasından itibaren uçmaya başlıyor. Yaklaşık 4 ay uçuyorlar. Bu süreçte Vehbi Yalçın, en yakın arkadaşları olan fotoğraf makinesini alıyor ve yaylaları gezmeye başlıyor. Kelebeklerin en yakın dostu Yalçın, “Kele-

bekler yaklaşık 4 ay uçuyorlar. Yani Mart ayından Temmuz’a kadar. Bazen Ekim ayında gördüğümüz de oluyor. En yoğun oldukları dönem ise Haziran ve Temmuz ayları. Gümüşhane’de Temmuz döneminde yaklaşık 60-70 tür uçuyor. Kasım’a yaklaştığımız zaman üç ya da dört tür kalıyor. Fotoğraflayamadığımız kelebekleri çeşitliliğin en çok olduğu Temmuz ayında fotoğraflama imkânı bulabiliyoruz.” diyor. Avrupa’da bu denli kelebek çeşitliliği yok. Bu konuyla ilgili gerekli bilgileri Yalçın veriyor. Yalçın, “İngiltere çok büyük bir ülkedir. İngiltere’nin yüz ölçümü Gümüşhane’ye göre fazla olmasına rağmen yaklaşık 23-24 tür kelebeği var. Fransa’da kelebek türü 80 veya 90 civarında değişiyor. Gümüşhane’ye tür olarak yetişemiyorlar. Gümüşhane’de 213 tür bulunuyor. Gümüşhane 14 ülkeden daha fazla türe sahip.” Gümüşhane’nin bu kadar şanslı olmasının sebebini ise şöyle anlatıyor, “Coğrafya ya da ekoloji bölümü okuyanlar bilirler. Bita coğrafik bölgeler vardır. Bunlar bitki bölgeleridir. Dünya üzerinde yaklaşık 20-25 bölge var. Bunlardan ülkemizde üç tanesi bulunuyor. İran-Turan bita coğrafik, Avrupa-Sibirya bita coğrafik bölgesi ve son olarak Akdeniz bita coğrafik bölgesi. İki tanesinin Gümüşhane’ye sınırı var. Kelebekler bitki özleriyle beslendikleri için sayı çok fazla. Bunun yanı sıra Gümüşhane yüzde 60’ı dağlık olan bir şehir. Bu sebeple kod farkı çok. Kod farkı ne kadar fazla olursa, yaşayan canlı sayısı da o kadar fazla olur. Anadolu diyagonalini diye biyoloji de bir olgu bulunmaktadır. Gümüşhane Bayburt’tan başlayıp çapraz bir dağ çizgisi Mersin’e kadar devam eden bu çizginin sağ ve solu hayvan çeşitliliği açısından çok zengin bir bölüm. Gümüşhane tam Anadolu diyagonalinin başında yer alarak hem hayvan hem de bitki çeşitliliğinin sahibi.”

“Bizim değerlerimizi bize satıyorlar”

Çektiği fotoğraflarla Gümüşhane’de 3 karma sergiye katılır Vehbi Yalçın. Bu konu hakkında sunumlar yapar. Sunumları daha çok Gümüşhane Üniversitesi, Gümüşhane Ticaret Odası, Gümüşhane’deki okullar ve derneklerde yapar. Aynı zamanda Trabzon’da gerçekleştirir. Kelebek fotoğrafçılığı ile ilgili toplam 20 sunum gerçekleştirdi. Kelebek fotoğrafçılığının yanı sıra doğa fotoğrafçılığı ile ilgilenen Yalçın, “Ağırhıklı olarak kelebek fotoğrafçılığı

yapıyorum. Ancak kelebek fotoğrafçılığı da doğa fotoğrafçılığının bir parçası. Makro çekimler için fotoğrafta ilgi alanım doğa diyebilirim. Fakat doğa fotoğrafçılığında ilgi alanım kelebeklerdir. Fotoğraf çekmeye çıktığımız zaman zaten doğaya çıkmış oluyorsunuz. Kelebek fotoğrafçılığı diyorum ama kompozisyon oluşturabileceğimiz zaman doğa fotoğrafı da çekerim.” Kelebeklerle yakından ilgilenen, onları adeta arkadaş bilen Vehbi Yalçın bu konu hakkında pek çok hassasiyete sahip. Bunlardan belki de en önemlisi biyolojik kaçakçılık. Kelebek fotoğrafçısı Yalçın, “Kelebek fotoğrafı sanatsal anlamda türleri belgelemeye yardımcı oluyor. Çünkü böyle bir gayem vardı. Buradaki biyolojik çeşitlilik bizim şansımızı artırıyor. Bizim dışımızda o kadar çok canlı yaşıyor ki. Doğaya çıktığımız zaman ciddi anlamda faydası olan canlılar görüyoruz. Mesela kelebekler tozlaşmayı sağlıyorlar. Kelebek neslinin devamını sağlayarak biyolojik çeşitliliğin korunması, en iyi şekilde devam ettirilmesi, diğer türlerin yok olmadan yaşaması çok önemli. Biyolojik kaçakçılık yapanların temel gayeleri yeni antibiyotikler geliştirmek. Doğadaki tüm böcek ve kelebek çeşitlerinden yararlanarak yeni antibiyotikler geliştiriyorlar. İnsanların bağışıklık kazanmadığı yeni ilaçlar hazırlamak için doğadan topladıkları bu böceklerle ilaç yapmak istiyorlar. Bunu da yüzde doksan oranla doğadan kaçak bir şekilde gerçekleştiriyorlar. Genellikle de bizim ülkemize geliyorlar.” diyor. Konu hakkındaki hassasiyetini, “Buraya gelen insanlar, kendileri arayarak veya çobana sorarak kelebekleri topluyorlar ve ülkelerine gidiyorlar. Laboratuvarlarda yeni nesil antibiyotikler geliştiriyorlar. Sizin değerinizi alıyorlar, götürüyorlar kaçak yollarla. Daha sonra da size satıyorlar. Halkımızın bu konuda bilinçlenmesi gerekiyor. Kelebek fotoğrafı çektiğim zamanlarda çıkan haberlerle köylüler bilinçlendi. Yabancı biri geldiği zaman köye yılan, bitki veya kelebek topluyorlar diyerek milli parkları ve jandarmayı arıyorlar. Ben kendi adıma o noktada misyonumu tamamladım diye düşünüyorum. Öğretmen olduğum için öğrencilerime anlatıyorum, Gümüşhane’deki insanlara anlatıyorum.” diyerek anlatıyor. Doğa ve özellikle kelebek fotoğrafçılığına kendini adayan Vehbi Yalçın, en yakın arkadaşlarından vazgeçmeyeceği benziyor.

*Hiç tanımadığınız birine
misafir olur musunuz?*

Misafirperverlik deyince akla ilk Türkler gelir. Çünkü Türkler misafirlerini el üstünde tutar, en iyi şekilde ağırlarlar.

Ancak son zamanlarda, ülkemizden bağımsız olarak misafirlik ağları geliştirildi. 2000 yılında kurulan ilk internet tabanlı misafirperverlik sitesi olan Hospitality Club ve 2003 yılında kurulan Coach Surfing ile, yerli ve yabancı misafirler gidecekleri yurt dışı seyahatleri için internet üzerinden ev sahibi ayarlayabiliyor.

Ücretsiz olarak üye olunabilen sitelerde kendi kişisel profillerini oluşturuyorlar. Hangi ülkeye gitmek istiyorlarsa, o ülkedeki üyenin profilini inceleyerek karar verdikleri üye ile irtibata geçiyor, o üyenin evinde konaklıyorlar. Farklı ülkelere seyahate giden insanlar, ilk kez gördükleri kişilerin evinde kalıyor, onların kültürlerini tanıyor ve yabancı dillerini geliştiriyor. Böylece, kültürler arası iletişim sağlanmış oluyor.

Misafirliği ile tanınmış ülkemizden bağımsız olarak, son zamanlarda farklı misafirlik ağları geliştirildi. Son yıllarda yayılan ve ilginin katlanarak devam ettiği ağlardan ilki Hospitality Club. 2000 yılında kurulan ilk internet tabanlı misafirperverlik sitesi olan Hospitality Club, 800 bine yakın üyesi olan uluslararası bir ağ. Hospitality Club, internette bulunan diğer sosyal ağlar gibi çalışıyor ve insanların birbirlerini uluslararası düzeyde gönüllü olarak misafir etmelerine olanak sağlıyor. Hospitality Club web sitesine üye olan herkes birbiri ile rahatlıkla iletişim kurabiliyor ve uluslararası seyahatlerinde birbirlerinde ücretsiz misafir olabiliyorlar. Dünya üzerinde bulunan yerleşim yerlerinin büyük çoğunluğunda üye bulunması nedeniyle insanların her yerde ücretsiz olarak konaklayabilecekleri bir yer bulması mümkün.

Bu alandaki bir diğer ağ olan Couch-Surfing.org ise 2003 yılında kurulur. Günümüze kadar popülaritesini her sene katlayarak arttırır. Şu anda 14 milyon kullanıcısı bulunuyor. Üye sayısı bu alanda ilk sırada yer alıyor. CouchSurfing.org tüm dünyada gezginlerin birbirleriyle iletişim kurmalarını ve birbirlerini ağırlamalarını sağlayan bir internet sitesi. Bu site sayesinde gideceğiniz herhangi bir yerde sizi ağırlayacak, sizi gezdirecek yerel insanlar bulunabilir. Aynı şekilde siz de yaşadığınız yere gelen gezginleri ağırlayabilirsiniz.

İlk misafir, ilk heyecan

Hospitality Club üyesi olan ve pek çok misafir ağırlayan Merve Karaçay Türkal, başlıyor programla nasıl tanıştığını anlatmaya, "Hospitality Club'a 11 yıldır üyeyiz. Ancak üyeliğimizin ilk yıllarında daha aktif olarak kullanma şansımız oldu. Sonraki yıllarda koşullarımız değiştiği için çok fazla kullanamadık. Couch Surfing web sitesine de üyeliğimiz var. Ama şu anda pasif bir durumda. Biz daha çok Hospitality Club sitesi aracılığıyla misafir ağırladık. Hospitality Club bizim için kısaca misafirperverliği ve kültürel paylaşımı ifade ediyor. Bu program hakkında bilgi sahibi olmamız çok ilginç bir olayla gerçekleşti. İstanbul otogarında gece yarısı karşılaştığımız İspanyol bir turist Sultanahmet'e nasıl gidebileceğini sordu. Biz de bu saatte toplu taşıma araçlarının sona erdiğini, yalnızca

taksi ile gidebileceğini söyledik. Uzun bir yoldan gelmişti. Yorgun görünüyordu. Gecenin bir yarısı onu o şekilde bırakmak istemedik. Kötü niyetli bir taksici de ücreti artırmak için yolu uzatabilirdi diye düşündük. Kendisini o akşam misafir etmeyi, sonraki gün de Sultanahmet'e göndermeyi teklif ettik. O da kabul etti. Bize Hospitality Club üyesi olup olmadığımızı sordu. İlk defa kendisinden duyduğumuz bu sitenin ne olduğunu bu şekilde öğrenmiş olduk."

"Başka kültürleri tanıma fırsatı bulduk"

Öncelikle İngilizce pratiklerinin gelişmesine katkı sağlayacağını düşünerek bu siteye üye olduklarını belirten Karaçay Türkal, "Gerçekten daha akıcı İngilizce konuşmamıza büyük katkısı oldu. Örneğin misafirleri üç gün ağırladığımızda üç gün boyunca sürekli İngilizce konuşma fırsatı yakalamış oluyorduk. Fakat ilerleyen zaman içerisinde İngilizcemize sağladığı katkının ötesinde başka ülkelerden insanları tanımanın, onlarla arkadaş olmanın, kültürel paylaşım içerisinde bulunmanın bizim için daha önemli olduğunu gördük. Bu bakımdan çok güzel deneyimlerimiz oldu. Dünyayı, başka kültürleri tanımak gerçekten bize önemli bir kazanç sağladı diye düşünüyoruz. Diğer bir yönüyle de bu tür paylaşımlar farklı ülke ve kültürlerden insanların birbirlerini daha iyi anlamasına katkı sunuyor. Bir başka deyişle milletler arasındaki önyargıların azalmasına yardımcı oluyor. Türk toplumu olarak misafirperverlik karakterimizin güçlü olması, özellikle bu konuda ülkemiz hakkında olumlu düşünceler oluşmasına önemli katkı sağlıyor. Örneğin Fransız misafirlerimiz misafirperverliğin ne olduğunu Türkiye'de öğrendiklerini söylediklerinde bunun önemi farkettilik." diyor.

Güven, en önemli noktalardan biri. Çok sayıda misafir ağırladıklarını dile getiren Türkal, en ilginç anısından şu şekilde bahsediyor, "Çek Cumhuriyeti'nden gelen misafirlerimizden biri hasta oldu. Arkadaşlarının da ülkelerine dönmelerine rağmen bu misafirimiz hastalığı nedeniyle bizde kalmak zorunda kaldı. Bu arada bir başka misafirimiz geldi. Doktor olan bu misafirimiz hasta olan diğer misafirimizin iyileşmesine yardım etti. Aklımızda kalan ilginç anılardan biri bu şekil-

de oldu.” Misafirperverliğin olumlu yönlerine yönelik daha çok şey söyleyebileceklerini ve herhangi bir olumsuz yönüne tanık olmadıklarını belirten Türkal, “Herhangi bir problemle karşılaşmadık. Güven bu konudaki en önemli noktalardan birini oluşturuyor. Çünkü tanımadığımız bir ülkede, tanımadığımız bir insanın evinde kalmak ya da başka bir ülkeden yabancı birini evinizde ağırlamak doğrudan güven ile ilgili durum ortaya çıkarıyor. Web sitesi bu konuda ne misafir ne de ev sahibi olan tarafa herhangi bir yükümlülük ya da kural getirmiyor. Web sitesi yalnızca misafir olmak isteyen ya da misafir ağırlamak isteyen insanlara buluşabilecekleri bir platform sağlıyor. Bu bakımdan kişiler kendi güvenliklerinden kendileri sorumlular.” Bunlara rağmen web sitesinde güven konusunda bazı yardımcı unsurlar söz konusu. Web sitesi üyelerin profil bilgilerini oluşturmalarına olanak sağlıyor. İnsanlar birbirleri ile iletişime geçmeden önce profil bilgilerini kontrol ediyor ve güven duydukları insanlarla iletişime geçiyorlar. Profil bilgilerinin yanıltıcı bir şekilde doldurulması web sitesine bir sorumluluk yüklemiyor. Sorumluluk tamamen üyelere ait. Üyeler birbirleri ile buluştuklarında profil bilgilerinde bahsedilen özelliklerden farklı birisi ile karşılaştıklarını düşünürlerse, her iki taraf da diğer tarafla ilişkisini kesme özgürlüğüne sahip. Güvenlik konusunda her tür karar ve sorumluluk üyelerin kendilerine bırakılıyor.

Ülkemizde Hospitality Club

28 bine yakın üye sayısı ile Türkiye, Hospitality Club’ın en çok üyeye sahip olan yedinci ülkesi. Bu da ülkemiz insanların bu konuya gösterdiği ilgiyi yansıtıyor. Büyük şehirlerde ya da turistik bölgelerde daha aktif olarak kullanılıyor. Zaman zaman İstanbul gibi büyük şehirlerde bulunan üyelerin toplu olarak bir araya geldikleri etkinlikler düzenleniyor. Karaçay Türkal, “Ülkemiz insanların en önemli özelliklerinden biri misafirperverliğidir. Özellikle küçük yerlerde kapısına gelmiş insanı “Tanrı misafiri” olarak kabul ederler. Elinden geldiğince iyi bir şekilde ağırlar. Bu konuda yaptığımız bilimsel bir çalışma da bunu destekler nitelikte sonuçlar verdi. Hospitality Club ve Couch Surfing web sitelerinde Türklerin misafirperverlikleri hakkında yazılan görüşler incelendiğinde

büyük ölçüde olumlu olduğunu gördük. Bu sebeple misafirperverlik ağlarının ülkemizin dış dünyada olumlu olarak algılanmasına önemli katkılar sağladığı rahatlıkla ifade edilebilir. Bizim bu konudaki deneyimlerimiz son derece olumlu olduğu için iletişim kurmaya yetecek düzeyde İngilizce bilen kişilere üye olmalarını tavsiye ederiz.” diyor.

“Coach Surfing insanlarla kaynaşmamı sağlayan bir platform”

Bir diğer misafir ağı olan Couch Surfing’le nasıl tanıştığını anlatan Ayşegül Akyol ise, “Seyahat ettiğim yerlerde yaşayan insanlarla tanışmamı, kaynaşmamı sağlayan bir platform diyebilirim. Coach Surfing ile 2010 yılında iki kız arkadaşımın Avrupa turuna çıktığımızda tanıştım. Arkadaşlarımdan biri kalacak yerlerimizin çoğunu Couch Surfing’ten ayarlamıştı. Coach Surfing ile daha önce hiçbir tanışmışlık ve görüşmüşlüğü olmayan insanlarla tanışıp, evlerinde kalmayı öğreniyorsun. Bu açıdan riskli gibi dursa da aslında size insanları anlamayı öğretiyor. Kesinlikle iletişim becerinizi güçlendiriyor. Her zaman istek gönderdiğiniz herkes sizi ağırlamak için uygun olamayacağından o kişiye özel iyi düşünülmüş bir yazı yazmak durumundasınız. Surfer olmak, diğer kişi büyük bir cömertlik yaparak size karşılıksız evini açtığı için büyük ölçüde sabırlı, uyumlu, düşünceli olmayı gerektiriyor. Her host kendine has bir hayat tarzına

sahip. Siz de surfer olarak host’unuza karşı kaldığınız yeri temiz tutmak, iyi iletişim kurmak gibi sorumluluklara sahipsiniz.” diyerek bilgi veriyor.

Her şeye hazırlıklı olmalı

Programı kullanan üyelerin beklenmedik bir durumla karşılaşmayacağı anlamına gelmediğini belirten Akyol, “Kalacağınız yer iki katlı lüks bir villa, içi eşya dolu küçük bir oda ya da boş bir yer de olabilir. O açıdan epey esnek olmakta fayda var. Eğer ağırlayan taraf sizseniz işiniz biraz daha kolay. Sonunda en çok hatırlayacağınız kişiyle olan güzel anılarınız oluyor.” diyor. Ayşegül Akyol, anılarından ise şu şekilde bahsediyor, “Meksika’da sahil kasabası olan Mazunte’de caz festivaline kalacak yer ayarlamadan gitmiştim. Festivalde tesadüfen Couch Surfing grubuyla tanıştım. Caz festivaliyle yıllık Couch Surfing toplanmasını birleştirdiklerini öğrendim. Kendimi onlarca insanın içinde bütün gece salsa yaparken buldum. Kesinlikle unutulmaz bir akşamdı.”

“Kararı siz veriyorsunuz”

Programının nasıl çalıştığı hakkında bilgi veren Akyol, “Program üye olan profillerin referans sistemiyelikle çalışıyor. Ne kadar çok olumlu referansın varsa o kadar güvenilir oluyorsun. Ama bu pratikte her zaman doğru değil. Çünkü 200’den fazla referansa sahip olup bana pek de kibar davranmayan

Merve Karaçay Türkal ve misafirleri

birkaç host'a denk gelmiştim. Aynı şekilde 2-3 referansa sahip olup her şeyini paylaşan, kaldığım süre boyunca mutlu ve rahat olmamı sağlayan birçok host da olmuştu. Çoğu zaman olumsuz durumları yazmaktan kaçınıyoruz ismimiz gözüktüğü için. Bu yüzden anonim bir referans sistemi olsa daha iyi olabilirdi. Bahsettiğim referans sistemi ile kalacağınız ya da ağırlayacağınız kişinin profilini, referanslarını inceliyorsunuz. Kararı siz veriyorsunuz. Elbette gerçek anlamda tanışana kadar bilemiyorsunuz. En iyisini umut ediyorsunuz. Genelde ufak tefek pürüzler dışında pek bir sorun çıkmıyor. Host'lar genelde etrafta değerli eşya buldurmuyor. Surfer'lar da iki veya üç kişilik gruplarla seyahat edebiliyor. Veya gideceği host'u siteden diğerleriyle paylaşabiliyor. Bir problem yaşadığınızda mutlaka size yardımcı olacak birileri çıkıyor.”

Türkiye'de Coach Surfing oldukça aktif

Türkiye Couch Surfing dünyasında fazlasıyla aktif. Misafir kabul etme oranları Avrupa'ya ve Amerika'ya göre daha yüksek. Deneyimlerimden

daha çok öğrencilerin host'luk yaptığını söyleyen Akyol, “Erkekler tabii ki kadınlara göre daha çoğunlukta. Her ne kadar kültürümüz oldukça misafirperver olsa da bir internet sitesi aracılığıyla tanımadığımız insanları ağırlamak veya onlarla kalmak hala birçok kişi için bir tabu. Ama daha iyiye gittiği görülüyor. Özellikle Interrail Türkiye'nin gruplarından biri olan 'CouchRail' grubu Türkiye için Couch Surfing'in epey önüne geçmiş durumda. Dakikalar içinde o şehirden kalacak yer, gezilecek arkadaş bulabiliyorsunuz. Tabii Couch Surfing'e göre epey yerel.” Programı aktif bir şekilde kullanan üyelere önerilerde bulunuyor Akyol ve “Kendilerine güzel bir profil hazırlasınlar. Dört beş civarında fotoğraf koymayı unutmasınlar. Olabildiğince çok referans tolasınlar. Kalmak istedikleri kişiye istek yollarken o kişiye özel yazılar yazsınlar. Yaşadıkları yerde ağırlamaları mümkünse gezinleri ağırlasınlar. Amaç, sadece işini halletmek değil, farklı kültürden farklı insanlar tanıyıp kaynaşmak. Değerli anılar biriktirmenin önemli olduğunu unutmasınlar.” diyerek sözlerini noktalıyor. Farklı kültürlerle tanışan, insanlarla iletişime geçen Hospitality Club ve Couch Surfing üyeleri, birbirlerini misafir etmeyi bekliyor.

MESLEĞİNİ
BIRAKTI

RESSAM
OLDU

Aslen Konya Cihanbeylili olan Sara Erdal, Hollanda Rotterdam'da yaşıyor. Hollanda'da Sosyal Hizmet Bakım ve Refah bölümünü bitirdikten sonra iş danışmanı olarak çalışmaya başlayan Erdal, 40 yaşında amatör olarak yağlı boya yapmaya başlar. Eğitim aldığı mesleği bırakıp herhangi bir birikimi olmadığı resim sanatıyla yakından ilgilenir. İki yıl boyunca çalışmalarına devam ederek yurt dışında yağlı boya sergisi açar. Bununla da kalmaz, yaptığı resimleri internet üzerinden satarak para kazanmaya başlar. Şu an 42 yaşında olan Sara Erdal, hayallerin yaşa ve yeteneğe bağlı kalmadan hayata geçebileceğinin örneğini veriyor.

HABER: FATMA KAPLAN

“Sanat, ruhlarımızdan günlük hayatın tozlarını alıp götürür.” diyor ünlü ressam Pablo Picasso. Hiçbir eğitim almamasına rağmen resim sanatıyla yakından ilgilenen Sara Erdal da Picasso’dan etkilenmişçesine resim yaparak günlük hayatın tozlarını temizliyor. Konya Cihanbeylili olan, ancak Rotterdam’da yaşayan Sara Erdal, Sosyal Hizmet Bakım ve Refah eğitimi alır. Mezun olduktan sonra da aldığı eğitimle bağlantılı olarak iş danışmanlığı yapar. Ancak 40 yaşında resme ilgi duymaya başlar. Öyle ki, bu sanatı yapıp insanlara ulaşabilme adına mesleğini bırakır. 2 yıldır resim yapan Erdal, internet üzerinden satış yaparak para kazanıyor, açtığı sergiler ile de çalışmalarını insanlara sunuyor.

Kırk yıl sonra gelen resim aşkı

Konya Cihanbeylili olan Sara Erdal, çocukluğunda yağlı boyaya dair bir bilgisi olmadığını söylüyor ve başlıyor hikayesini anlatmaya: “Çocukken resim yapmakla ilgili bir hayalim ya da bu alana ilgim yoktu. Büyüdükçe sorumluluklarım arttı. Bu sorumlulukların en önemlisi de okulumdur. O yüzden okulum dışındaki konulara pek vakit ayıramıyordum. 2 yıl öncesine kadar resme ilgim olduğunu fark ettim. Bu ilgiyi fark ettikten sonra da iyi yapacağımı zannetmiyordum. Bir anda oturdum tuvalin başına ve aklıma gelen ilk şeyi çizdim. İlk çalışmam Nasreddin Hoca’ydı. İlk onun yağlı boyasını yaptım. Resmi gören herkes çok beğenmişti. Ben de o zaman böyle bir yeteneğim olduğunu anladım.” Sara Erdal’ın asıl mesleği iş danışmanlığı. Yağlı boya ve resimle uzaktan yakından alakası yok. Resimle ilgili hiçbir eğitim almadığını dile getiren Sara Erdal, “Üniversite eğitimimi resimden çok farklı bir alanda aldım. Mezun olduktan sonra da o alanda çalışmaya başladım. Resme dair bir fikrim olmadığı gibi eğitimim de yoktu. Sonradan içime gelen istekle resim yapmaya başladım. Okulu bitirip çalışmaya başladıktan yıllar sonra kendi alanımı bırakıp tamamen sanatla ilgileneceğim aklımın ucundan geçmezdi. Eğitim almadığım ama çok yetenekli olduğum bir mesleğe başladım.” diyor.

“Kendimi özgür ve bağımsız hissediyorum”

Yağlı boya çalışmalarını yaparken kendinden geçtiğini söyleyen Erdal: “Tuvalin karşısına oturup boyaya başladığım zaman kendimi özgür ve bağımsız hissediyorum. Resim hayata dair her şeyle bağımı koparıyor. Sadece zihnimdeki çalışmaya odaklanıyorum ve kendimle baş başa kalıyorum.” diyor ve ekliyor, “Resim yapmaya başlayıp yağlı boyayla temas ettikten sonra hiçbir şey umurumda olmuyor. O an yapmam gereken tek şey var. O da zihnimdeki çalışmayı tuvale dökmek. Bundan başka şey düşünmem ya da yapmam mümkün değil. O an sadece onu yapmam gerek.” Tuvalin başına geçip eline fırçayı aldığı zaman hayal dünyasına daldığına değiniyor Erdal. “İnsanların anlatmaya kelimeleri yetiremediği mutlulukları vardır. Ben de tuvalin başına geçtiğim zaman öyle hissediyorum. Bu mutluluğu tarif edebilmek için kullanabileceğim bir kelime yok. Tuvalin

Sara Erdal

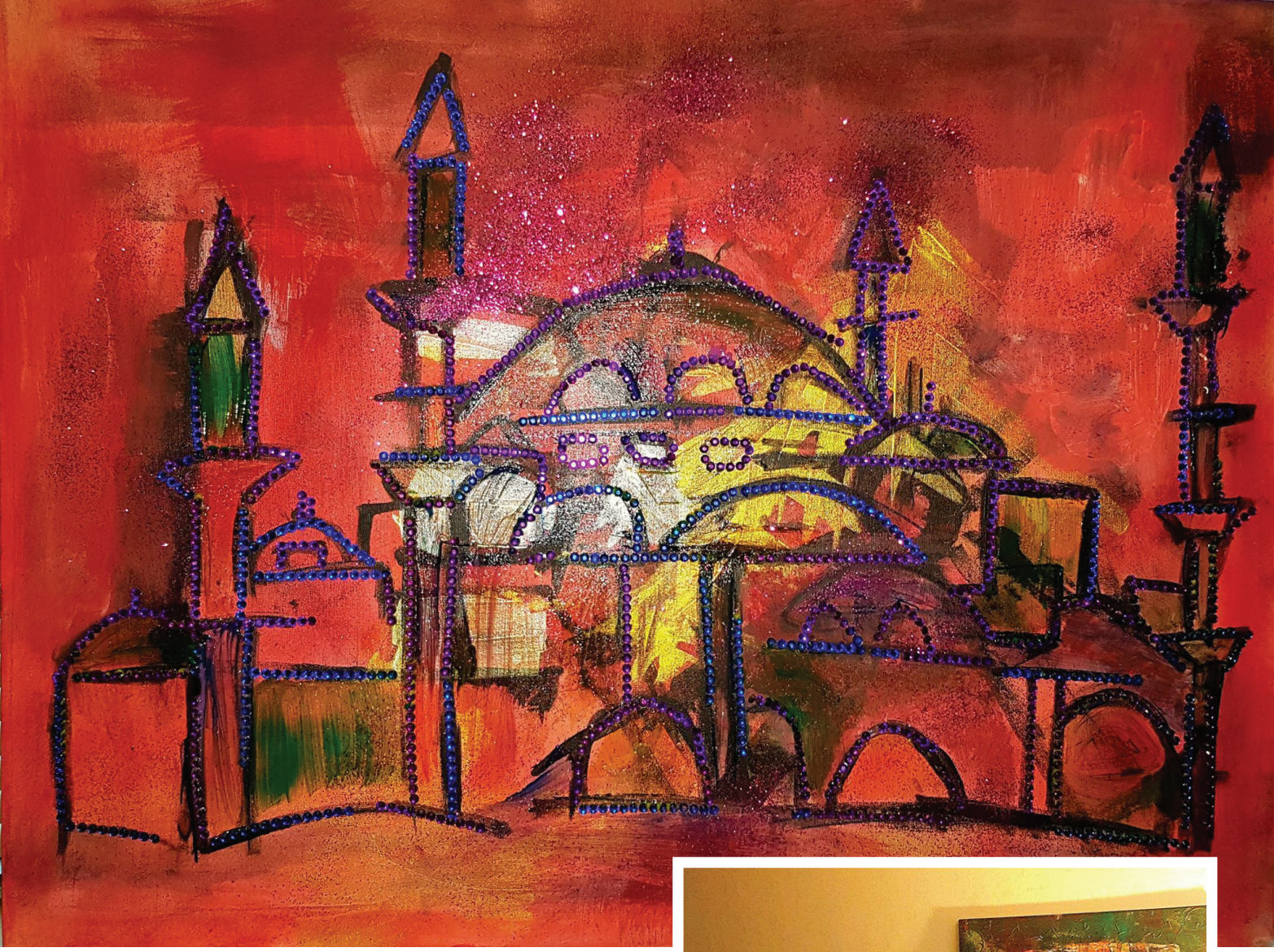
başında kendimi buluyorum.” diyerek sanatla iç içe olmanın yaşattığı duyguyu anlatıyor.

İçinden gelenleri çiziyor

Resim sanatıyla geç tanışmasına rağmen kendini bu sanata adanmış Sara Erdal, tuvalin başına oturup gözlerini kapatınca hayalinde canlanan ne ise onu çizmeye başlıyor. Erdal: “Tuvalin başına otururken bunu çizeyim ya da şu şekilde çizeyim diye düşünmem. Tuvalin başına otururum, elime fırçamı alırım. Daha sonra gözlerimi kapatıp hayal alemine dalarım. Aklıma ilk ne gelirse, zihnimde ilk ne canlanırsa onu çizmeye başlarım. Resim yapmaya başladığım zaman zihnimde canlandırdığım şeyi özgür bırakırım ve fırçamı asla sınırlamam. Bazen gece uyanıyorum. Yarı uykulu geçiyorum tuvalin başına. Yağlı boya yapmaya başlıyorum. Gözümü bir açıyorum elimde fırça, karşımda tuval var. Resme ilk başladığım zamanlar böyle değilim. Resimle yakından ilgilenmeye başladıktan sonra böyle oldu. İlhamın ne zaman geleceği belli olmuyor.” diyor.

“Türkiye’de sergimin olmasını çok istiyorum”

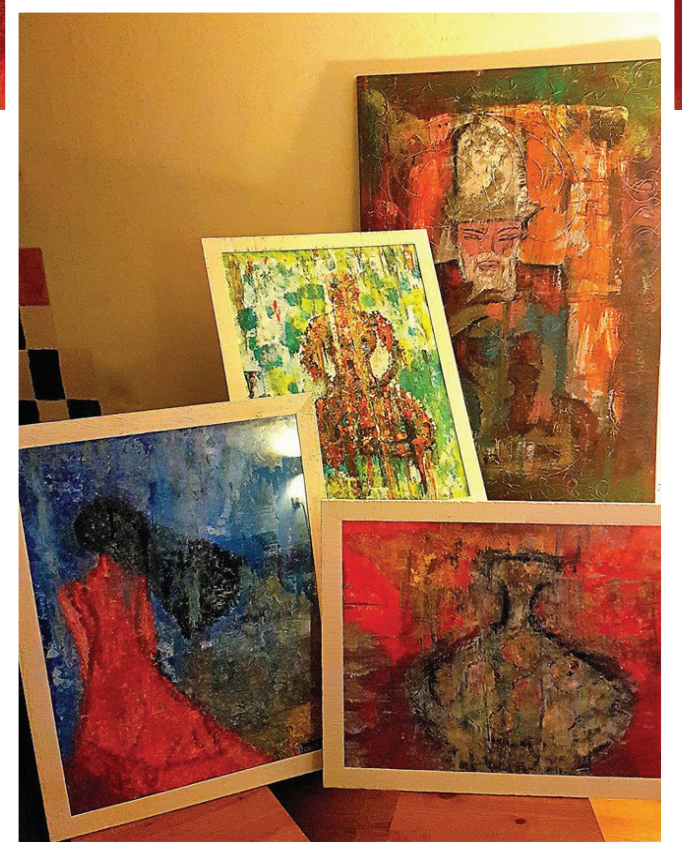
Yaptığı çalışmalarını çeşitli sitelerden satışa sunduğunu söyleyen Erdal: “Yağlı boyaya amatör bir şekilde başladım. Herhangi bir yeteneğim yoktu. O yüzden yaptığım çalışmalarını ilk zamanlar satışa sunmadım. Daha sonra kendimi geliştirip bu işi profesyonel olarak yapmaya başlayınca çeşitli sitelerden satışa sundum. Daha sonra sergi açmaya başladım. İlk iki sergimi Hollanda Rotterdam’da açtım. Bundan sonraki sergilerimi ülkemde, Türkiye’de açmak istiyorum. Bunun için çalışmalara başladım. Türkiye’de bulunduğum zaman içerisinde memleketim Konya’da ve ülkemizin en güzel şehirlerinden biri olan İstanbul’da bulunan tarihi yerlerin çalışmasını yapıyorum. İlerleyen zamanlarda Türkiye’de sergi açarak bu çalışmalarını insanlara sunmak istiyorum.” ifadelerini kullanıyor. Ailesinden her zaman manevi anlamda destek gördüğünü ifade eden Sara Erdal: “Ben Hollanda’da

yaşıyorum. Ailem ise Konya'da yaşıyor. O yüzden çalışma yaparken yanımda değillerdi. Çocukken böyle bir yeteneğimin olmadığını bildikleri için yağlı boya çalışmalarımı ilk kez gördüklerinde çok şaşırdılar. Şu an aramızda mesafeler var ama her zaman yanımdalar. İlgi duyduğum resim sanatına, yaptığım işe her zaman destek oluyorlar.”

Hayallerin sınırı yoktur

Sara Erdal'a göre hayallerin bir sınırı yok. “42 yaşındayım ve 2 yıldır yağlı boya çalışması yapıyorum. Şu anda gayet iyi bir yerde olduğumu düşünüyorum. Hayallerimi asla sınırlamam, özgür bırakırım. Bu sayede de zamanla daha iyi yerlerde olacağıma inanıyorum. Çalışmalarımnda uçsuz bir hayale sahip olduğumu fark ediyorum. Çalışmaya başladığım zaman ile çalışmayı bitirdiğim zaman arasında dağlar kadar fark var. Bir anda çalışmamı zihnimde tasarlıyorum ve hayalimde farklı bir şekil alıyor.” açıklamasını yapıyor. Yeteneğin yaşla bir ilgisi olmadığını, yıllar sonra yeteneğinin farkına varıp kendini geliştirdiğini dile getiren Sara Erdal, insanların ne olursa olsun hayallerinin peşinden gitmesi gerektiğini belirtiyor.

Devletin yazar Kaymakamı; Şenol Turan

İlkokul yıllarından beri kitaplarla iç içe olan, Teksas, Tommiks ve diğer çizgi romanlarla büyüyen, kitap okuma aşkını canlı tutan Şenol Turan, “Deli Adamlar Ülkesi” ve “Alaturka Münzevi” isimli iki kitaba imzasını attı. Onun diğer yazarlardan farklı olma sebebi ise, bu kitapları Gümüşhane Vali Yardımcı iken yazmış olması. Yazar kimliğinin ötesinde siyasetle uğraşan Turan, Gümüşhane Vali Yardımcılığı yaptıktan sonra Erzurum’un Oltu İlçesi’ne Kaymakam olarak atandı. Siyasetin stresli yüzünden, kitap yazarak ve okuyarak uzaklaşan taşranın yazar kaymakamı Turan, kitap yazmaya devam edeceğini belirtiyor.

HABER: HASAN ERDOĞMUŞ

FOTOĞRAF: TOLUNAY TEKMEK

“Başkalarının yazılarını okumak, onların çocuklarını sevmek gibi ama kendi yazını okumak kendi çocuğunu sevmek gibidir.” diyor yazmayı sevenler. İşte bu düşünceyle başlar kitapseverin sadece okumaya değil yazmaya da sevdalanması. Gümüşhane Valiliğinde Vali Yardımcısı olarak görev yapan, daha sonra Erzurum’un Oltu İlçesi’ne Kaymakam olarak atanan Şenol Turan, mesleğinin getirdiği yoğunluğa ve strese rağmen kitap yazıyor. Yazdığı kitapları kitapseverlere sunuyor. Siyasetçi kimliğinin arkasında duran edebi kişiliğini okurseverlerle buluşturmayı seven Oltu Kaymakamı Şenol Turan, 2015 yılında “Deli Adamlar Ülkesi” ve “Alaturka Münzevi” adlı kitapları Doğan Kitap aracılığıyla çıkartır. Böylece bu iki kitap, yeni doğacak birçok kitabın da vesilesi olur.

“Öldüğümde geride bir şeyler bırakmak istiyorum”

Erzurum’un Oltu İlçesi’nde Kaymakamlık yapan Şenol Turan, siyasetçi kimliğinin yanı sıra okumayı ve yazmayı çok seviyor. Turan’a göre kitap okuyan her insan çok değerli ve bir adım önde yer alıyor. Kitap yazarak siyasetin soğuk yüzünden uzaklaşan Turan, kitaplarla yakın ilişki içinde olan seçkin kitleye ulaşmayı, onlara hitap etmeyi seviyor. Oltu Kaymakamı Şenol Turan, yazmaya olan hevesinin nasıl geliştiğini daha detaylı bir şekilde anlatmaya başlıyor, “Okumanın sonu yok, okuma eyleminin sürekli devam edeceğini düşünüyorum. Ancak bir süre sonra dolduğumu hissettim ve artık düşüncelerimi, duygularımı yazmak istedim. Tabi ki bu yazma

eylemi, kitap yazarlığı ile buluşmam birden bire olmuş bir hadise değil. Ortaokul yıllarımda kompozisyon yazarak el alışkanlığı kazandım. Küçüklükten beri ara ara yazdığım yazıları yarışmalara yolladım. Ve o zamanlar edebiyat dergilerinde öykülerim çıktı. Bu şekilde yazmaya olan hevesim daha çok artmaya başladı. Sivas’ta çalıştığım zamanlarda deneme yazmaya başladım. Boş kaldığımda kafamdaki konularla ilgili deneme yazdım. Bu denemeleri kendi düşüncelerimin yanı sıra ön araştırma yaparak kaleme aldım. Şu anda elimde yüze yakın denemem var. Çok farklı konularda deneme yazıyorum. Hatta yazdığım denemeler görev yaptığım Gümüşhane Valiliğinin kurum gazetesi olan Süleymaniye Gazetesi’nde yayımlandı. Allah oku dedi okudum. Hayat yaz dedi yazıyorum. Ölüm bir gün sus diyecek, susacağım.

Hepimiz fani dünyada yaşıyoruz. Elbet bir gün öleceğiz. Öldüğümde arkamda kalıcı eserler bırakmak istiyorum. Bu yüzden söz uçar yazı kalır düşüncesiyle kaliteli ve nitelikli bir ürün ortaya çıkarmak için kitap yazmaya başladım.”

Kitap okuma sevgisi küçük yaşlarda başlar

Şenol Turan'ın, ilkokul yıllarına dayanıyor kitap okumaya başlaması. Çünkü kitap okumak Turan için ileri yaşlarda kazanılan bir olgu değil. Bu yüzden o zamanlar gazetelerin ek olarak verdiği ve zor bulunan Teksas, Tommiks ve çizgi romanlarla büyüdüğünü ifade ediyor. Kitap okuma sevgisi ailede başlar. Bunun en güzel örneğini Şenol Turan'ın babası sergiler. Devlet

memuru olarak görev yapan baba, okumayı ve okutmayı arzulayan, okutmak için elinden gelen her şeyi yapar. Turan, babasından aldığı bu destekle okuma aşkını içinde daha da büyütür. Klasik Dünya Edebiyatı ve Cumhuriyet Dönemi eserleriyle okumaya olan tutkusunu hiç bırakmaz, aksine daha da perçinler. Lisede sınavlardan dolayı biraz ara vermek durumunda kalsa da Turan, üniversitede kitap okumaya daha fazla yoğunlaşır. Turan, hikayesini anlatmaya devam ediyor, “Üniversitede okuduğum zamanlarda kütüphanede eleman ihtiyacı olduğunı öğrendim. Olmak istediğim yerin tam da orası olduğunu düşündüm ve kütüphanede çalışmaya başladım. Kütüphanede arta kalan zamanlarda kitap okumaya vakit ayırmak için kütüphanedeki kitapları hızlı bir şekilde yerleştirip, düzenliyordum. Böylece kitap okumak, kitaplarla vakit geçirmek için fırsat buluyordum.”

Zaman geçtikçe iş hayatına atılan Turan, kitap okumaya ara verir. Bu eksikliği kendisinde fark ederek artık son beş yıldır kitap okumadığı bir günün bile geçmediğini ifade ediyor. Öyle ki, kendisine kitap kurdu denilecek noktaya geldiğini belirtiyor. Turan'ın kitap okuma listeleri var. Bu listesinde okunacak 300 tane kitap bulunduğunu ve insanlardan duyduğu yeni kitap isimlerini de bu listeye eklemeyi sevdiğini söylüyor. Hatta Turan, tanımadığı insanlara kitap sayesinde ulaştığını ifade ediyor. George Orwell, Ahmet Hamdi Tanpınar, Oğuz Atay ve Hasan Ali Topbaş gibi yazarları takip eden Turan, “George Orwell ve Ahmet Hamdi Tanpınar artık dünyada olmadıkları için, bir daha onların kitaplarını okuyamayacağımdan dolayı üzgünüm.” açıklamasını yapıyor.

Alaturka Münzevi'nin hikayesi

Deli Adamlar Ülkesi'nden sonra ikinci kitabını bir yıl sonra yazar Turan. İkinci kitabı olan “Alaturka Münzevi” adlı romanı Doğan Kitap aracılığıyla çıkarır. Turan, kitabın hikâyesini şöyle anlatıyor, “Alaturka Münzevi adlı kitapta kamuoyunun affına sığınarak 7 tane insan sınıflandırması yaptım. Bu sıfatlardan sadece bir tanesi gerçekliği yansıtmaktadır. Bu şekilde yazmaya başladım. Kitabı yazmak yaklaşık 4-5 ay sürdü. Ben başka kitapları okurken genellikle not alırdım.

onlardan istifade ederim. Yeni yazacağım kitap için de fizik teoremleri üzerine araştırma yapıyorum. Çalakalem yazmayı sevmiyorum. Kitap yazarken ilham gelmesi çok önemli. Bir sonraki cümle için sineirse ilham gelmiş demektir. Hemen yazarsınız. Benim o arada yazılanlar içime çok siner. Kitap bitince kaba şekliyle bakar, ince işçiliğine devam ederim. Tıpkı George Orwell gibi. Alaturka Münzevi adlı kitabımı da bu şekilde tamamladım. Bu romanımda farklı bir şey denedim ve kahramana isim vermedim. Kitabı okuyan herkes neden kahramanın ismi yok diye merak ediyor. Sebebiyse, kitapta herkesin kendinden bir şeyler bulabileceği hikâyelerin olması. Bu yüzden kitabın kahramanı kitabı okuyan kişi olsun istedim. Kitapta argo kelimelere de yer verdim. Biz edebiyat yapıyorsak, edebiyatta da eğer yerindeyse argo kelimeler mevcut olmalı. Kitabın adı ise yazmaya başlamadan önce belliydi. Kitabın adını o kadar çok benimsedim ki değiştirme gibi bir düşüncem olmadı. Daha önce yazmış olduğum Deli Adamlar Ülkesi öykü kitabında aynı durum söz konusu oldu. Benim için kitaptan önce kitabın ismi geliyor.” Şenol Turan, yazmış olduğu kitapların reklamını yapmaktan çekiniyor. Çünkü ticari amaçlarla yayınevlerinin satışları artsın, piyasa canlansın diye yazılan kitapları pek yararlı bulmuyor. Kitaplarına reklam yapmak gibi bir çabası olmadığını belirten Turan, kitaplarının tavsiye üzerine okunmasını istiyor.

Mesleğinden dolayı önyargılı davrananlar var

İnsanlar Oltu Kaymakamı Şenol Turan'ın kitabını okumaya başlamadan önce yazar kimliğini pek fazla göz önünde tutmuyorlar. İnsanların bilinçaltında Turan'ın yapmış olduğu mesleğinin getirdiği önyargılar var. Mesleğinden dolayı yaşadığı durumu şu şekilde açıklıyor Turan, “Mesleğim ve yaptığım işi birbirinden ayrı tutuyorum. Çünkü insanlar haklı olarak önyargıyla bakıyorlar. Ben de zamaında siyasetçi olan Salkım Hanımın Taneleri adlı kitabın yazarı Yılmaz Karakoyun'a önyargı ile yaklaşmıştım. Bir siyasetçi nasıl kitap yazabilir ki diye düşündüm ama kitabını okuduğumda başarılı bir yazar olduğunu anladım. Ben de mesleğimden dolayı üzerimde ister istemez baskı hissediyordum. Yazdığım yazılara da bu baskı-

dan dolayı sınırlandırma yaptığım oluyor. Ancak zamanla üzerimdeki baskıyı latife ederek eleştiriyorum. Mizahın bu tarafını seviyorum. Ben de bu şekilde yaptığım işle edebi kişiliğimi ayrı tutmaya çalışıyorum.”

“Aileler evde kütüphane oluşturmalılar”

Günümüzde kitap okuma alışkanlığı çok düşük seviyelerde. Bunun sebebiyse gelişen teknolojiyle birlikte kitle iletişim araçlarının bizleri esir almış olması. Turan’a göre kitap okuma alışkanlığı kazanmanın kesin bir formülü yok. Çünkü ona göre, kitap okuma alışkanlığı için küçüklükten itibaren tohumlarının atılması gerekiyor. İşte bu durumda ailelere çok iş düştüğünü hatırlatıyor Turan ve devam ediyor, “Kitap okuyan seçkin aileler bu kültürü çocuklarına da aktararak köprü vazifesi görevini sürdürmek durumundalar. Aileler evde kütüphane oluşturmalılar. Kitap fuarlarına katılarak kitap satın alıp, kitapla sıcak bir ilişki içerisinde girilebilirler. Aynı zamanda öğretmenlere de büyük görevler düşüyor. İlkokul ve ortaokul dönemlerinde kitap okuma alışkanlığını öğretmenler aracılığıyla edinmek önemli. Lise ve üniversite dönemlerinde bu alışkanlığı kazanmak pek mümkün olmuyor.”

Kitaplarını çocuklarına miras bırakmak istiyor

Kitap yazma eylemi onun için bitmeyen bir yolculuk. Bu yüzden Şenol Turan öncelikli olarak güncel konular hakkında yazdığı denemeleri kitaplaştırmayı hedefliyor. Yine aynı zamanda Turan, yakın dönem tarihini anlatan tarih romanı da yazmayı planlıyor. Bu çıkacak olan kitaplarını da Doğan Kitap aracılığıyla çıkarmayı düşünüyor. Planlarından bahsetmeye devam eden Turan, şunları da sözlerine ekliyor, “Benim çok kitabım var. Her şeyi veririm ama kitaplarımı kimseye emanet etmem. Okumak için bile vermem. Çünkü üzerlerine not alıyorum. Not aldığım bu kitapları da çocuklarıma miras bırakmak istiyorum. Çocuklarım benim kitaplarımı okurken acaba babam bunun neden altını çizdi, çizerken neler hissetti diye düşünsünler istiyorum. Ben Giresunluyum. Okuduğum kitapları paketleyerek baba ocağına gönderiyorum. Dekore edilmiş sıcak ve samimi bir yerde kitapseverlere hitap edecek bir mekân açmak istiyorum. Ancak şu anda yaptığımız iş gereği sürekli geziyoruz. Seçtiğim meslek buna pek müsaade etmiyor. Umarım emekli olduğum zaman bu hayalimi gerçekleştireceğim.” Okumanın ve yazmanın herkes tarafından yapılması gerektiğine vurgu yapan Şenol Turan, yazmaya olan aşkından vazgeçmeyeceğe benziyor.

Savaşın karanlığından, çekçeğin gölgesine

Afganistan'da bitmek bilmeyen çatışmalardan, terör olayları ve geçim sıkıntısından kurtulmak için umuda, Türkiye'ye göç eden Cahit Halili ve Hamza Hopa, çöplerden bulduğu kâğıtları toplayarak geçimlerini sürdürmeye çalışıyorlar. İş bulma ve hayatta kalma umuduyla ülkelerinden uzaklaşan diğer insanlar gibi Türkiye'ye göç eden Halili ve Hopa aynı umudun peşinden gidiyorlar. Çöplerden topladığı kâğıt ve kartonları koyduğu el arabalarını artık koruyucu gölgeleri olarak kabul ediyorlar.

HABER&FOTOĞRAF: SEDEN ELTER

Kimileri için para kazanmak oldukça zor. Alın teri dökerek kazanılan ekmek parası ise oldukça kıymetli. Günümüzde kâğıt toplayarak ekmek parası için çalışan insanlara rastlamışızdır. Bir kâğıt parçasının kazandırdıklarıyla hayata tutunan Afganistanlı Hamza Hopa ve Cahit Halili, onlardan sadece ikisi. Hamza Hopa ve Cahit Halili, bambaşka umutlarla büyük şehirlere gelip, istediğini bulamayan mültecilerden. Afganistanlı gencecik iki hayat, ülkelerinde yaşanan ve bitmek bilmeyen çatışmalardan, terör olaylarından ve maddi imkânsızlıklardan dolayı 6 ay önce kaçarak Türkiye'ye göç ederler. İş bulma umuduyla Ankara'nın Yenimahalle ilçesi Taşköprü mahallesinde çalıştıkları depoda yaşamaya başlarlar. Onları diğer insanlardan ayıran nokta ise, ailelerinin eksikliğini en acı şekilde hissediyor olmaları.

Eğilip alınmayan 10 kuruşun önemi

Halili ve Hopa, ailelerinin Afganistan'da kaldığını erkeklerin çalışmak için başka ülkelere dağıldığını üzülenek söylüyorlar. Yaşadığı sıkıntıları şu şekilde anlatıyor Cahit Halili, "Biz 6 kardeşiz. 3 kardeşim İran'da kaldı. Orada yaşamaya çalışıyorlar. Annem, babam ve iki kız kardeşim Afganistan'da kaldı. Ailemizden de kayıplar verince gitmenin en yararlı karar olacağını düşündük. Biz çalışıp onlara para göndermek için buraya geldik. İlk geldiğimizde iş bulamadık ama arkadaşlarımızın yardımıyla kâğıt toplama işini yapmaya başladık. Kâğıt toplama işinden çok fazla bir gelir elde edemiyoruz. Günlük en fazla 15 ya da 20 TL kazanabiliyoruz. Çünkü kâğıdın kilosu 10 kuruştan alınıyor. Bazı insanlar 10 kuruşu düşürdüğüde eğilip almayacak kadar değersiz

30 DERGİF

görüyorlar. Ama bizim için yere atılan 10 kuruş çok değerli. Çok yoruluyoruz ve kış ayı olduğu için çok üşüyoruz. Ellerimiz çatlıyor, ayaklarımız acıdan sızlıyor ve kâğıt arabasının ağırlığı altında bütün vücudumuz eziliyor. Buna rağmen kendimizi burada güvende hissediyoruz. 15-16 kişi kaldığımız depoyu artık evimiz olarak kabul ediyoruz. Evet, hiçbir yer insanın kendi evi gibi olamaz ama biz kendi evimizde bile güvende değildik. Şu an yaşadığımız şartlar çok iyi değil. Güvenle uymanın rahatlığı bile yetiyor bize. Ailemizi çok özleyiyor ve çok merak ediyoruz. Ama onlar için çalışmak zorundayız." diyor yorgun gözlerle.

Cahit Halili, "Günlük en fazla 15 ya da 20 TL kazanabiliyoruz. Çünkü kâğıdın kilosu 10 kuruştan alınıyor. Bazı insanlar 10 kuruşu düşürdüğüde eğilip almayacak kadar değersiz görüyorlar. Ama bizim için yere atılan 10 kuruş çok değerli. Çok yoruluyoruz ve kış ayı olduğu için çok üşüyoruz. Ellerimiz çatlıyor, ayaklarımız acıdan sızlıyor ve kâğıt arabasının ağırlığı altında bütün vücudumuz eziliyor. Buna rağmen kendimizi burada güvende hissediyoruz." diyerek anlatıyor yaşadıklarını.

"Hayata dair bir umudum yok artık, ailem güvende olsun yeter bana"

Sözlerine devam eden Halili, yaşadıkları depoda Afganistan'dan bir arkadaşının olduğunu belirtiyor. Arkadaşının kardeşinin ise okuldayken çıkan çatışmada öldürüldüğünün, bir kardeşinin de kaçtıkları sırada hayatını kaybettiği

nin bilgisini veriyor. Artık çatışmalardan, terörden ve maddi sıkıntılardan bıktıkları için kaçışın tek yol olduğunu düşündüklerini söylüyor Halili ve ekliyor; "Hayata dair bir umudum yok, ailem güvende olsun yeter bana. Eskiden, çok önemsemediğim şeyleri şu an o kadar çok arıyorum ki. O zamanların kıymetini bilmediğim için çok kızıyorum kendime. Bazen hasta olduğum zamanlar oluyor, bıkiyorum kendimden. Çöpleri karıştırmaktan, kilometrelere yürümekten sıkılıyorum. Evet, geçim kaynağım bu çöpler. İnsanların tüketip attığı kâğıtlar bizim ekmek paramız oluyor. Çöpleri karıştırırken önümüzden geçen insanlar bize iğrençmiş gibi ya da acıyan gözlerle bakıyorlar. İnsanların acıyarak baktıklarını gördükçe çok utanıyorum ve üzülenek. Özellikle böyle durumlarda yorgunluktan ve çaresizlikten kurtulmak için ölmeyi düşündüğüm bile oluyor. Aslında hayatın her yerinde bir savaş var. Hayatta kalma mücadelesi, ekmek parası için iş bulma savaşı ve daha birçok şey için savaşmamız gerekiyor."

Tek sevinçleri para kazandıracak çöpleri bulmak

Cahit Halili'nin söylediklerine katılan Hamza Hopa başlıyor yaşadıkları sıkıntıları anlatmaya, "Biz de ülkemizden ayrılmak istemezdim ama mecbur kaldık. Altı kardeşiz. En büyük kardeşim kazada öldü. Okula gidiyorduk ama yasa dışı örgütler okulu basıyor, okumamıza engel oluyorlardı. Yaşadığımız korku yüzünden çok az okuyabildik. Bundan sonra da okumak istemem zaten. Çünkü çalışıp aileme bakmak zorundayım. Şuan bizim önceliklerimiz değişti. Yaşıtlarımızla aynı hayalleri bile kuramıyoruz. Çünkü ondan bile korkuyoruz. Düşündüğüm tek şey ekmek paramızın çıkması. Altı aydır çöp topluyoruz. Sokak sokak gezip çöpleri karıştırıyoruz. Bazen kâğıt toplamak için bütün çöplerin döküldüğü çöplüğe gidiyoruz. Orada çöp toplayan başka insanlar da oluyor. Kendi halime üzüldüğüm kadar onları gördükçe de üzülenek. İki gün önce yine kâğıt toplamak için çöp toplama alanına gittik. Sırtında çocuğuyla çöp toplayan bir kadın gördüm. O an düşündüm, demek ki bizden daha zor durumda olan insanlar varmış. Evet, kendim için üzülenek de böyle insanları gördüğümde de kendi

halime şükrediyorum. Artık sevinmek nasıl bir duygu unuttum. Ama bazen çöpleri karıştırmızda iyi para eden demir,bakır, alüminyum gibi maddeleri gördüğümüzde çok seviniyoruz. Zaten tek sevincimizde bu oluyor.” diyor.

“Benden bir parça olan el arabam, beni koruyan gölgem artık”

Artık o kadar alıştım ki arabam olma-
yınca eksik hissediyorum kendimi diyen
Hopa, “Bazen yürürken sırtımda yük
olan el arabam gölgeme takılıyor. Gözle-
rim önce gülüyor, sonra üzülüyor. Ama
benim ekmek tekne el arabam, yani
sırtımdaki kamburum. O beni açıklıktan,
kötülüklerden koruyan gölgem gibi
artık. Konuşacak kimsem olmadığında
el arabamla oturup konuşuyorum. Belki
dışarıdan bakıldığında deli diyorlar
bana ama dertleşiyorum onunla. Bazen
ağlıyorum, bazen gülüyorum sessiz
arkadaşımla. Bunun nedeni Türkçe’yi
az biliyor olmamdan kaynaklanıyor.
Kendi dilimi depo arkadaşlarımdan
başka kimse bilmiyor. Bilseler de
konuşurlar mı, ondan da pek emin
değilim. Çok yorulduğumda dinlenmek
için bir kaldırım bulup oturuyorum.
Oturduğum zaman önümden milyon-
larca insan geçiyor. En çok özendiğim
kişiler ise sevgililer oluyor. Sanki birbir-
lerini hiç bırakmayacakmış gibi el ele
tutuşuyorlar. Kendi kendime düşünü-
yorum.‘Acaba beni de biri böyle sever
mi? İleride ben de evlenip çoluk çocuğa
karışabilir miyim diye?’ Sonra hayatın
acı gerçekleri vuruyor yüzüme. Asla
olmayacak bir hayal gibi geliyor. Çünkü
bakıyorum da bir kız neden beni sevsin
ki? Neyimi sevsin? Evim yok, işim yok,
doğru düzgün bir mesleğim bile yok.
Ailem ayrı yerde, ben ayrı yerdeyim.
Yüzüm kirden, pastan görünmüyor.
Soğuktan çatlayan ve kirlenen elleri-
mi kim sevsin? İşte bu yüzden benim
evlenip, yuva sahibi olmam çok zor. Her
ne kadar yalnız kalacağımı bilsem de el
arabam yeter bana. O benim gölgem.”
Ağlama ve gülme arası bir tebessümle
el arabasına dönüp, “Hayat böyle işte.”
diyerek sözlerine son veriyor Hamza
Hopa. Ülkelerinden kilometrelerce uzak-
ta olmalarına rağmen hayata tutunan,
ekmek paralarını kazanan Halili ve
Hopa’nın, çıktıkları umut yolculuğunun
ne zaman biteceği bilinmiyor.

Hamza Hopa, “En çok özendiğim kişiler sevgililer oluyor. Sanki birbirlerini hiç bırakmayacakmış gibi el ele tutuşuyorlar. Kendi kendime düşünüyorum. ‘Acaba beni de biri böyle sever mi? İleride ben de evlenip çoluk çocuğa karışabilir miyim diye?’ Sonra hayatın acı gerçekleri vuruyor yüzüme. Asla olmayacak bir hayal gibi geliyor. Çünkü bakıyorum da, bir kız neden beni sevsin ki? Neyi mi sevsin? Evim yok, işim yok, doğru düzgün bir mesleğim yok. Ailem ayrı yerde, ben ayrı yerdeyim. Yüzüm kirden, pastan görünmüyor. Soğuktan çatlayan ve kirlenen ellerimi kim sevsin?”- diyor ve hayat savaşındaki umutsuzluğunu gözleri nelenerek anlatıyor.

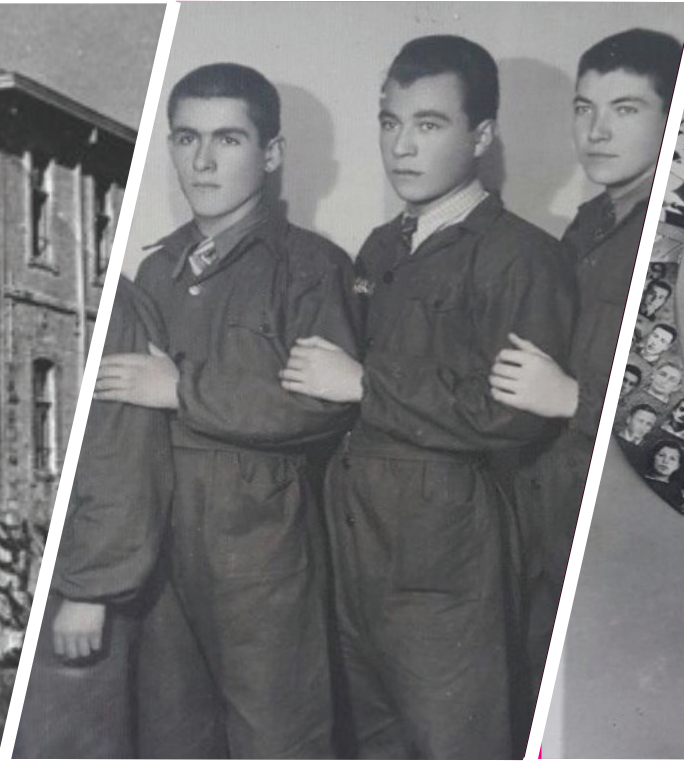

HABER: HAYATİ KORAY KORKMAZ

CUMHURİYETİN İLK PILOT ÖĞRENCİSİ; ALAADDİN ÇULCUOĞLU

1936 yılında Türkiye'nin ilk özel uçak fabrikası kuruldu. Sivas'ın Divriği İlçesi'nde doğan iş adamı Nuri Demirağ'ın girişimleriyle Beşiktaş'ta temelleri atılan uçak yapım tesislerinin ardından, burada üretilen uçakları kullanacak pilotları yetiştirmek için de bir Gök Okulu açıldı. Yine Nuri Demirağ tarafından açılan Gök Okulu ile, Cumhuriyet tarihinin en büyük girişimlerinden biri gerçekleştiriliyordu. Uçak yapım tesisi ile Birinci Dünya Savaşı ve Milli Mücadele sonrası eksikliği hissedilen yerli uçaklar yapılacak, Gök Okulu ile çağdaş devlet anlayışı doğrultusunda, bilim alanında önemli adımlar atılacaktı. Nuri Demirağ önderliğinde açılan Gök Okulunun ilk pilot öğrencilerinden olan 96 yaşındaki Alaaddin Çulcuoğlu ise, bu döneme şahit olan Cumhuriyet tarihinin yaşayan efsanesi. Çulcuoğlu, Gök Okulunun ilk pilot öğrencilerinden olmanın verdiği heyecanı, bu girişimlerin mimarı Nuri Demirağ'ı ve yaşananları anlattı.

Birinci Dünya Savaşı ve Milli Mücadele, Türkiye'ye göklere hakim olmanın gerekliliğini öğretti. Çünkü bu önemli dönemde kullanılan uçaklar ya eskiydi ya da kullanılabilir durumda değildi. Yolcu uçağı yoktu. Elde bulunan uçakların tamirini gerçekleştirecek sanayi de bulunmuyordu. Cumhuriyet'in ilk yıllarında Alman Junkers firması ile yapılan ortaklık Türk uçak sanayisi için başlangıç oldu. Bu ortaklık sonrasında uçak sanayisi için gerekli olan malzemeler Almanya tarafından temin edildi. Büyük bir heyecanla Kayseri'de Tayyare Fabrikası açıldı. Bu açılışın ardından ilk iş olarak Hava Kuvvetlerinin elindeki uçakların bakım ve onarımına girişildi. Bakım ve onarım atölyeleri Eskişehir'de kuruldu. Ancak Junkers şirketinin yükümlülüklerini yerine getirmemesi sonucu 1928'de ortaklık bozuldu. Bu gelişmeden sonra Türkiye uçak sanayisinde tek başına kaldı. Bu dönemde Türkiye, bağış kampanyaları düzenleyerek orduya uçak kazandırmaya çalıştı. 1935 yılına kadar 250 uçak satın alındı. İş adamı Nuri Demirağ da bu kampanyaya destek verenlerden biriydi. Ancak o, farklı bir şey istiyordu. Uçak almaktan ziyade, uçak üretmenin heyecanını yaşıyordu. Uçak sanayi fikrinden derinden etkilenen Demirağ, 17 Eylül 1936'da Beşiktaş'ta ilk uçak yapım tesislerinin temellerini attı. Bunun için bir Çekoslovak firmasıyla işbirliği yaptı. Burada üretilecek uçakları kullanacak pilotları yetiştirmek için de bir Gök Okulu açtı. Bu Gök Okuluna

giren ilk öğrencilerden birisi de, şu an 96 yaşında olan ve o döneme bizzat tanıklık eden Alaaddin Çulcuoğlu'ydü. Türkiye'nin ilk pilot öğrencilerinden olma şansını ve mutluluğunu yaşayan Çulcuoğlu, Cumhuriyet tarihinin yaşayan efsanesi oldu.

Nuri Demirağ'dan Divriği'ne ortaokul

Cumhuriyet tarihinin ilk pilot öğrencilerinden olan Alaaddin Çulcuoğlu, 1921 yılında Sivas'ın Divriği İlçesi'nde dünyaya geldi. Şu anda 96 yaşında olan Çulcuoğlu başarılı bir öğrencilik hayatı geçirdi. İlk ve ortaokul öğrenimini Sivas'ın Divriği İlçesi'nde tamamladı. 1937 yılında, hemşehrisi Nuri Demirağ'ın yaptırdığı ortaokulda okudu. O zamanlar çoğu vilayette ortaokul yoktu. Alaaddin Çulcuoğlu bu konuda oldukça şanslıydı. Çulcuoğlu, "O dönemin Milli Eğitim Bakanı, ortaokul açacağını öğrendiği zaman Nuri Demirağ'a 'Bu okulu bir ile aç' dedi. Demirağ ise, 'Hayır, olmaz. Ben kendi memleketime açacağım.' diyerek karşı çıktı ve okulu açtı. 3 yıl boyunca öğretmen maaşlarımı ve okul masraflarımı kendisi karşıladı. Yeni kayıt olan öğrencilere lacivert takım elbise, ayakkabı ve şapka verdi. 1939 yılında okula doğrudan geçen ve başarılı olan 75 öğrenciye bir ay boyunca trenle İstanbul, Ankara, Edirne, Bursa ve Sivas'ı gezdirdi. Okulda okuyan öğrenciler olarak çok başarılıydık. Diğer

illerdeki öğrencileri bilgi yarışmalarında geçtik ve başarılarımızla dereceler aldık. Bu gelişmelerden sonra Nuri Demirağ, okulu Milli Eğitim Bakanlığına devretti." diyerek başlıyor yaşananları anlatmaya.

Türkiye'nin ilk Gök Okulu

Zor bir dönemde, böylesi düşünceli ve memleketini seven birinin emeğini yakından hisseden Alaaddin Çulcuoğlu, zor şartlar altında gördüğü eğitimi, buna rağmen şansını ve pilot öğrencisi olma yolundaki ilk adımlarını, "Ben ortaokulu bitirdikten sonra Gök Okulu açılmıştı. Nuri Demirağ, Divriği'den okulunu direkt geçen beş başarılı öğrenci istedi. İstanbul'da kurulan Gök Okulunda hem uçuş eğitimi verecek hem de bizleri lisede okutacaktı. 1940 yılı Eylül ayında, beş arkadaş İstanbul'a gittik. Nuri Demirağ'ın Beşiktaş'ta bir tayyare atölyesi vardı. Hayrettin İskelesi yanında çok güzel bir yerde, deniz kıyısında'ydı. İki öğrenci olarak uçak yapıyorduk. Motoru Çekoslovakya'dan geliyordu. 1940-1941 yılı kışın atölyede çalışıyor, yazın Yeşilköy'e gidiyorduk. Demirağ, şu anki Atatürk Havalimanının yanında geniş bir araziyi satın almıştı. Bu alanı uçuş sahası olarak kullanıyorduk. Uçuş hocamız Basri Bey Türk Kuşu'ndan emekli iyi bir pilottu. Gök Okulunda geçirdiğim zaman boyunca 75 defa uçuş yaptık. Her uçuş 5 dakika sürüyordu. Kalkış, düz ve iniş uçuşları öğretiliyordu. 1941'in Eylül

ayıydı, artık kendimiz uçmayı öğrenmiştik.” diyerek anlatıyor ve devam ediyor, “Uçmayı öğrendikten sonra Basri hocam bir gün bana ‘Alaaddin uçuşu öğrendin fakat sen korkuyorsun, pilot olma.’ dedi. Gerçekten korkuyordum. Yaşadığım korku ve hocamın yönlendirmesiyle pilot olmadım. 1942 yılında Nuri Bey’e okuldan ayrılmak için yalvardım. İkna etmem zor oldu ama sonrasında İstanbul’dan ayrıldım.”

Pilot öğrenciliğinden öğretmenliğe

Çulcuoğlu Divriği’ye döndükten sonra yaşadıklarını, “1941 yılının Kasım ayıydı. Divriği’ye geldiğimde okulların kayıt zamanı geçtiği için öğretmen vekilliğine başvurudum. Divriği’nin Ödek Köyü’nde vekil öğretmenlik yaptım. 1942’nin yaz aylarında Sivas Öğretmen Okuluna başvurudum. Yatılı olarak okudum ve öğretmen oldum. İlk tayin yerim Sivas’ın Gürün İlçesi oldu. 1948 yılında yedek subay olarak askere gittim. O zamanlar yedek subay olanlar bir sene askerlik yapabiliyordu. Askerlik bittikten sonra Milli Eğitim Bakanlığına başvurudum. Divriği’nin Timisi Köyü’ne öğretmen olarak tayin oldum. Burada iki sene görev yaptım. 1950’de Divriği Maden Okulu, 1955’te Atatürk İlkokuluna tayin oldum. Burası ile birlikte mezunu olduğum Nuri Demirağ Ortaokulunda derslere girdim. 16 yıl boyunca bu iki okulda derslere girdim. 1971 yılında Atatürk İlkokulundan ayrıldım. Çocuklarımın eğitimi için Ankara’ya tayinimi istedim. Hayatım bu şekilde devam ederken, Nuri Demirağ’ı, uçak fabrikasını ve Gök Okulunu da takip ediyordum. Daha sonra uçak fabrikasının kapandığını öğrendim. Ülkemiz için çok önemli bir girişimdi. Kapanmasına çok üzüldüm.” diyerek anlatıyor.

Uçak fabrikasının kapanması

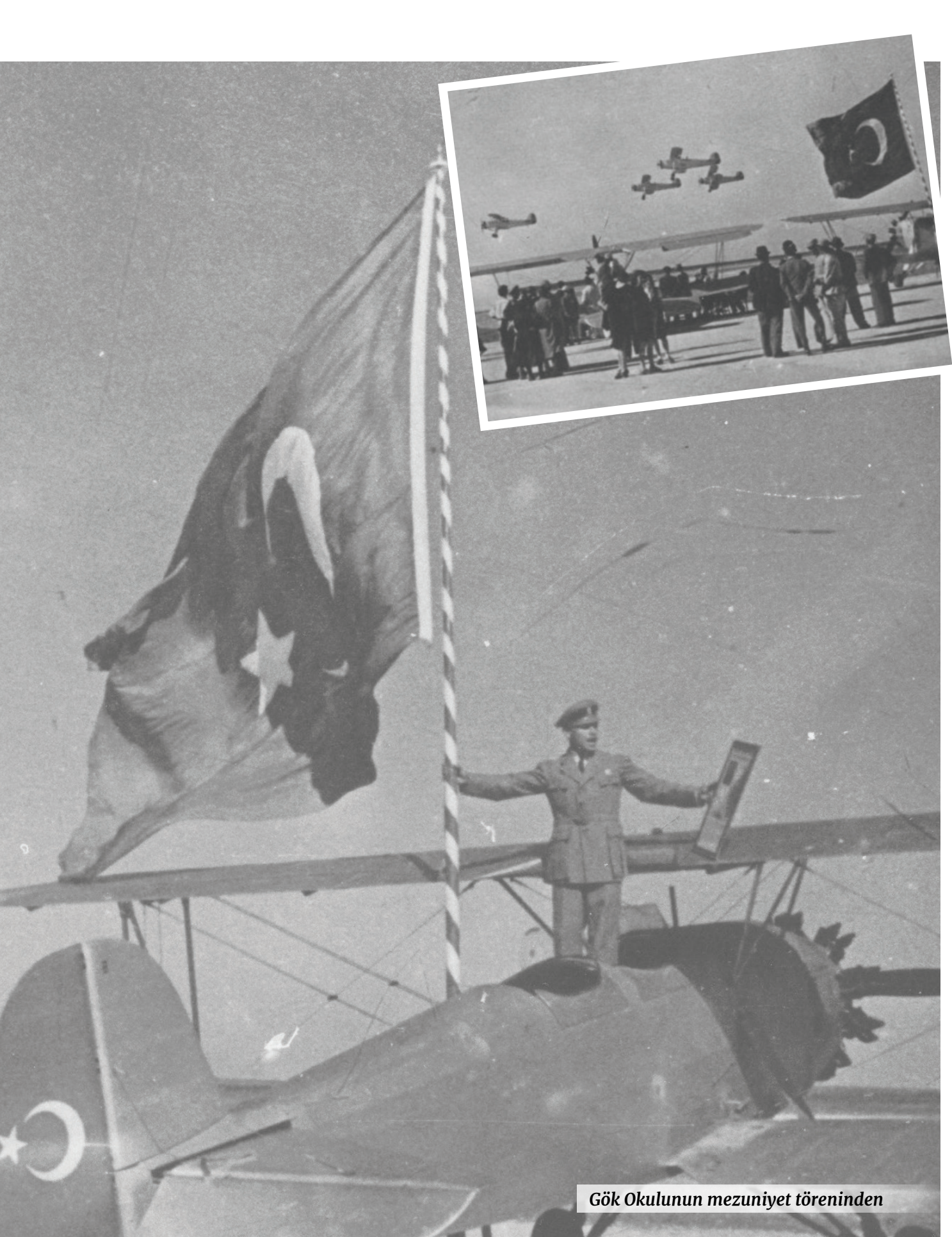
Türk Hava Kurumunun siparişi ile ve son olarak İstanbul’dan Eskişehir’e uçan uçakların teslimi için Eskişehir’de bir test uçuşu yapılması talep edildi. Bu test uçuşunda Türkiye’nin ilk uçak mühendisi olan Selahattin Reşit Alan, 1938’de kendi yaptığı ilk Türk uçağı Nu.D-36 uçağıyla iniş yaparken, bir aksilik oldu. Alan, çevredeki hayvanlar hava alanına girmesin diye pistte açılan hendeği görmedi ve hendeğe düştü. Reşit Alan bu kazada vefat etti. Bu kazadan sonra Türk Hava Kurumu siparişi iptal etti. Nuri Demirağ, Türk Hava Kurumu ile yıllar süren bir mahkeme sürecine girdi. Mahkeme Türk Hava Kurumu lehine sonuçlandı. Ayrıca uçakların yurt dışına satılamaması için bir de kanun çıkartıldı. Bu yüzden sipariş alamayan fabrika 1950’li yıllarda kapandı. Beşiktaş’ta üretilen uçakların uçuş deneme testleri ve Gök Okulu için yapılan pistler, hangarlar,

üzerilerindeki binalar, o yıllarda Amsterdam Havalimanı büyüklüğündeki tesisler istimlak edildi. Bu havalimanı günümüzdeki Atatürk Havalimanı. İspanya, İran ve Irak’tan alınan siparişler engellendi. Elde kalan uçaklar hurdaya satıldı. Nuri Demirağ davayı kaybettikten sonra hükümet üyeleri ve Cumhurbaşkanı İsmet İnönü’ye mektuplar yazarak yanlışlığın düzeltilmesi için girişimlerde bulundu. Ancak, bu girişimler başarısız oldu ve fabrika tekrar açılmadı.

O dönemle ilgili Çulcuoğlu, “İkinci Dünya Savaşı başlamıştı. Siparişi verilen uçakların satın alma komisyonu rüşvet isteyince satamamıştı. Nuri Bey, rüşvete çok kızardı. Bu nedenlerle Gök Okuluna hevesi de kalmadı. Fakat son derece vatansever bir iş adamıydı. Uçuş eğitimine hevesle başladık. 1941 sonlarında okullar açılınca bizi liseye veremediği için üzüldük. Bu sebeple uçuş hevesimizi alamadık. Bilhassa rahmetli Nuri Demirağ, Divriği’ye yaptığı hizmetlere rağmen Divriğililerin kendisine gereken ilgi ve yakınlığı göremediğine üzüldü. Divriği’ye yapacağı yatırımları durdurdu. Tüm bunlardan sonra Divriği kaybetti.” diyor.

“Demirağ’ın amacı Türkiye’de uçak sanayisini kurmak ve geliştirmektir”

Uçak fabrikasının çalışmalarını, Gök Okulunda yaşanan gelişmeleri yakından takip etti. Çulcuoğlu. Gönül bağının olduğu Gök Okulunu takip ederken kendi çalışmalarını sürdürdü. Ankara’da 6 yıl çalıştıktan sonra emekli oldu. İki yeğeni ile birlikte Ankara’da 8 yıl esnaflık yaptı. Seksenli yıllara doğru enflasyona yenik düştü ve dükkânı kapattı. Daha sonra ise, hayatını değiştiren yere, yani İstanbul’a taşındı. Pilotluğu bırakmasıyla ilgili Çulcuoğlu, “Uçuş konusunda çok cesaretli olmadığım, uçuş hocam tarafından saptanmıştı. Dönem şartlarında pilotluk eğitimini doğru düzgün alamadık. Çünkü Demirağ’ın işleri bozulmuştu. Uçuş hocamız elinden geleni yaptı. O zorluklara rağmen öğrendik. Doğru bilinçli bir eğitim alsaydık astronot bile olurduk. Çünkü çalışkandık. Demirağ’ın bütün amacı Türkiye’de uçak sanayisini kurmak ve geliştirmektir. Bu nedenle bütün servetini gücünü ortaya koymuştu. Ne yazık ki gerek dış gerek iç baskılar sonucu engellendi. Zaten benden 4-5 ay sonra diğer dört arkadaş da ayrıldılar. Dolayısıyla bugün olsa pilotluğu seçmezdim. O dönemdeki arkadaşlarımdan maalesef yaşayan yok. Ben öğretmen oldum ve vatana, millete yüzlerce öğrenci yetiştirdim. Diğer arkadaşlardan İhsan, Anıl ve Hüseyin mühendis, Kemal doktor, Nazif de avukat oldu.” diyor. Cumhuriyet tarihinin yaşayan efsanesi olan Alaaddin Çulcuoğlu, deneyimi, birikimi ve tanık olduklarıyla adını tarih sahnesine altın harflerle yazdırıyor.

Gök Okulunun mezuniyet töreninden

KARADENİZLİNİN BOYUT DEĞİŞTİREN NEFESİ

“Kemençe ustası Ceyhun Demir’in, kemençeyi farklılaştırma çabası üzerine giderek tasarladığı elektro kemençe, enstrümana yeni bir boyut kazandırdı. En büyük tutkusu haline gelen enstrüman üzerinde çokça çalışan Demir, elektro kemençe yaparak 200 yıllık kemençenin yüzünü değiştirdi ve yeni mucidi oldu.”

HABER&FOTOĞRAF: SİNEM TOSUN

Karadeniz deyince akla gelen ilk şeydir kemençe. Üç telin hüküm sürdüğü bu topraklarda yeşile, ırmaklara, subaşında bekleyen fistanlı kızlara yazılır tüm türküler. Arşe deyince üç tele çıkan ezgilere bürünür yaylaların sisi, dumanı.Zamanla yaylalar değişir, toprak aynı toprak değildir, kemençede aynı kemençe.Karadeniz’i kucaklayan, dalgaların sesiyle dans eden kemençe Ceyhun Demir’le birlikte boyut değiştirdi. Kemençeye yeni bir yön ve kimlik kazandıran Demir, günümüz müziğinin yeniliklerini ekledi Karadeniz’in eşsiz tınısına. Elektro kemençenin ustası Ceyhun Demir, başlıyor anlatmaya müzikle nasıl tanıştığını, “Babamın Giresun SEKA (Türkiye Selüloz ve Kâğıt Fabrikaları)da görev yapmasından kaynaklı 1979’da Giresun’da doğdum ve büyüdüm. Fakat 1996 yılında ailemizin kararıyla memleketim olan Rize Fındıklı’ya taşındık. 10 yaşımdan beri müzikle uğraşıyorum ve müzik hayatıma birçok müzisyen gibi bağlamayla başladım. 2000 yılında konservatuvar yolculuğum başladı ve 2003 yılında hedefim olan İstanbul Teknik Üniversitesi Devlet Konservatuvarı Müzik Teknolojileri Çalgı Yapım Anabilim Dalı’na girmeye hak kazandım.”

Bağlamadan kemençeye uzanan müzik yolculuğu

2008'de mezun olur elektro kemençenin mucidi. Yine o yıl eşinin desteğiyle şimdiki Ceyhun Demir Kemençe Atölyesi'ni kurar. Müziğin ve kemençenin hayatında hep olduğunu belirterek devam ediyor Demir, "Beni tanıyanlar iyi bilir, kendimi bildim bileli odun parçalarını yontup onlardan bir şeyler üretme çabasındaydım. Yaptıklarımı da hep sevdiklerime hediye ederdim. Parmaklarımı kesmek de bu işin acı tarafı oldu belki ama her kestiğimde bir tecrübe kazandığımı düşünüyorum. Sanırım şimdiki enstrüman yapımına olan yeteneğimi de buna borçluyum. Konservatuvara girdiğim dönemlerde babamın beni sürekli dürtmesiyle ve sevgili Kazım Koyuncu'nun iki lafıyla bağlamadan kemençeye geçiş yaptım. Babamın, 'Oğlum, bağlamayı ne kadar çalarsan çal bir alevi kadar yürekten çalamayacaksın. Sen kendi kültürünle ilgilenmeli ve onun için bir şeyler yapmalısın.' sözleri hala kulaklarımda. Babamı 2008 yılında kaybettim, fakat yaptığım işte ya da harekette her zaman onu hissediyorum. Mesela bir şey yapıyorum ve bir anda bunu babamın bana öğrettiği aklıma geliyor. Sanırım gizli gizli bana bilgi yüklemeleri yapmış ve bazı konularda tecrübe edinmeme gerek kalmamış."

"Kemençe çalmaya başlamamla birlikte kemençe yapmaya da başladım"

Türkiye'de kullanılan iki tür kemençe var. Bunlardan biri klasik kemençe ya da tırnak kemençesi diye bilini-

yor. Diğeri de Karadeniz kemençesi. Bunu ikisinden ayırmak için önüne ek bir isim koyma gereği duyduklarını belirterek, "Karadeniz kemençesi üç telden oluşur ve bir yay (arşe)yardımıyla çalınır. Eskiden kemençede ton bulma konusunda birçok sıkıntı vardı. Fakat günümüzde bu sorunlar ortadan kalktı. Kemençe hala sıkıntıları olan bir enstrüman. Ancak giderek geliyor ve daha da yaygınlaşıyor. O zaman internet şimdiki kadar yaygın değildi ve kolay kolay kimseye ulaşamıyorduk. Sadece tanıdıklar aracılığıyla ulaşabiliyorduk. Akyazı'da Muhammet Atmaca diye bir usta vardı. Maaalesef ustamızı 2005'te kaybettik. İşçiliği ve tarzıyla hayran kaldığım bir ustadır. Ondan bir kemençe aldım, fakat gün geçtikçe daha çok kemençeye ihtiyacım olduğunu anlamaya başladım. Öğrenci olduğum için de maddi olarak çok açılıyordum. Bende okuduğum bölümde bir kemençe yapmaya karar verdim. Böylece bugüne kadar geldim. Yani yokluktan türettim." açıklamasını yapıyor.

Elektro kemençe, konservatuvarda bitirme tezidir

2007'de tasarımını bitirdiği elektro kemençeyi 2008'de sahneye çıkaracak hale getirmeyi başardığını anlatan Demir, "Konservatuvarda bitirme tezini için Karadeniz kemençesinin tarihi ve elektro kemençe yapımı diye bir konu seçmiştim. Fakat çok ilginç bir şeyle karşılaştım. Bana yeni bir tasarım yapamayacağımı, var olan bir şeyi yapmam gerektiğini ve bu yüzden benim cura yapmamın daha doğru olacağını belirttiler. Bende itiraz dilekçemi vere-

rek ödev konumu Karadeniz kemençesi yapımı ve tarihi olarak değiştirdim. Ardından kabul gördü. Kemençe bir Türk müziği konservatuvarında bile zorunlu değil. Anlayacağınız hep ikinci ya da üçüncü planda kalmıştı. Ben de tez ödevim olan elektro kemençeyi 2008'de sahneye çıkartmayı başardım. Marsis grubunun bir elemanı olarak 10 yıl boyunca grubumla birlikte sahnedeydim. Hayal ettim, yılmadım ve başardım"

"Elektro kemençe benim için bir tarih ve dönüm noktasıdır"

Bir sahne sonrasında sohbet ederken elektro kemençe fikrinin aklına geldiğini dile getiren Demir, "Arka-dışlarımla sahnede yaşadığım birçok sıkıntı üzerine konuşuyorduk. Sıkıntıyı ortadan kaldırabilmek adına neden böyle bir şey olmasın dedim ve yola koyuldum. Yaşadığımız en büyük sorunlar sahne sırasında akort ve feedback problemidir. Bunun çözümünü elektroda buldum. Elektro kemençe bir gelişimdir. Karadeniz kemençesinin günümüze kadar değişim geçirerek geldiği gibi, bundan sonrada değişeceği bir gerçektir. Tabi ki özünü korumaya devam ediyoruz. Fakat kendi adıma kemençenin Karadeniz'de sıkışıp kalmasını istemiyorum. Elektro kemençeyi ilk yaptığımda olumsuz birçok tepki aldım. Kemençeyi bozdunuz, bitirdiniz gibi birçok cümle duydum. Fakat kemençe zaten şimdiki halini alana kadar birçok evrim geçirmiştir. Mesela eskiden bağırarak teller kullanılmış. Şimdiyse çelik teller; hatta dadario, gallipirastro gibi kaliteli teller kullanıyoruz. Eskiden mikrofon manyetik gibi

şeylerde yoktu. Şimdiyse üzerinde jack sistemi, ekolaizerı olan son teknoloji mikrofonları kullanıyoruz. Önceden akort problemi yaşardık, şimdiyse mekanik akort burguları kullanıyoruz. Eskiden albümlerde çalmak için bile başka seslerde kemençe bulunamadığı için bağlamayla eşlik edilmek zorunda kalınıyordu. Şimdiyse her seste kemençe bulmak mümkün.” diyor.

Elektro kemençenin kabul göreceğini umuyor

“Kemençenin elektroyla buluşması özünü kaybeder mi?” sorusunu getiriyor akıllara Demir. Bu soruya kendinden emin bir şekilde cevap veriyor, “Teknoloji gelişirken kemençenin olduğu yerde kalmasını beklemek hatadır. Fakat dediğim gibi gelişirken özü kaybetmemek ve ondan beslenmek gerekir. Ben de bu konuda üzerime düşen görevi yerine getirmeye çalışıyorum. Mesela birçok öğrencim oldu ve bunlardan birçoğu da benden elektro kemençe istemiştir. Ama ben öncelikle ‘Kemençenin aslını iyice kulağımıza doldurun, onu iyice yoğurduktan sonra elektro kemençeye geçebilirsiniz’ demişimdir. Sonuçta elektro kemençe sahne için tasarlanmış bir enstrümandır. Karadeniz kültüründe olan yayla şenliklerinde, meydan horonlarında ya da masa muhabbetlerinde yeri yoktur.” Birçok kemençecinin elektro kemençeyi dinlediğinde benimde çantamda olsun diye düşündüğünü dile getiren Demir “Şuan ciddi bir alıcı kitlesine sahip değil. Fakat bana kalırsa ileride birçok sahnede kullanılmaya başlayacak. Teknolojiyle birlikte kemençe geliştikçe buna karşı koymak imkânsız hale gelecek.Dediğim gibi elektro kemençe zor kabul görecektir, fakat ileride birçok kişinin sahnede kullanacağını düşünüyorum. Belkide daha ileriye gidip dijital kemençe bile yapılabilir. Buradan ileride yapımca olacak arkadaşlara da bir fikir vermiş olalım.”

“Kültürü paylaşmak ve ilerletmek gerekir”

Kendi kültürel öğelerimiz ile elektro kemençeyi aslında bağdaştırmadığımızı söylüyor ve ekliyor Demir, “Ben kemençeyi bir enstrüman olarak görüyorum. Kutsal bir varlık gibi değil benim için. Öyle olsaydı olduğu gibi bırakır, kimsenin de dokunmasına izin vermezdim. Kültürü paylaşmak ve ilerletmek gerekir. Kemençe Karadeniz için

önemli olsa da bir enstrüman olduğunu ve birçok kişinin bunu görmesi, duyması gerektiğini savunuyorum. Bazı arkadaşlarımız var, kemençe bizim deyip onun adına çalmaktan başka hiçbir şey yapmazlar. Fakat çalmak ne kadar önemliyse, onu bir yerlere taşımak da o kadar önemli olmalıdır. Elektro kemençeyi kültürümle pek bağdaştırmasam da ilerideki zamanlarda ‘Bak bizim böyle şeylerimiz de var. Kapalı değiliz, geliştiriyoruz ama geçmişimiz de böyledir dedirtecek bir enstrümandır elektro kemençe.”

“Enstrüman yapımı çok sabır isteyen bir iş”

Kemençe yapımı konusunda kimseyi yetiştirmediğini söyleyen Demir “Kemençe yapımı konusunda etrafımda istekli insanlar olmadığı için kimseyi yetiştiremiyorum. Birkaç genç arkadaştan yanıma gelip çalışmak isteyenler oldu ama gerisi gelmedi. Enstrüman yapımı çok sabır isteyen bir iş, fakat şimdiki gençlerde bu sabrı göremiyorum.” Yapım konusunda değil ama çalma konusunda çok öğrenci yetiştirdiğini ekleyerek “2008’de belediyeye bağlı bir kuruluştaki 6 yıl kemençe hocalığı yaptım. Halen atölyemde öğrencilerimi yetiştiriyorum. Yaşlı olanlarda o sabrı görüyorum. Fakat genç kesim bir anda önüne gelmesini istiyor. Doğal olarak da çabuk sıkılıyorlar.” diyor.Kemençenin Türk çalgısı mı yoksa Yunan çalgısı mı olduğuna da şu şekilde değiniyor, “Bu konu çok tartışılıyordu, fakat artık pek hissedilmiyor. Yine aradan ‘Sıyrılıp kemençe bizimdir’ diyen arkadaşlar olsa da bunun benim için değeri yok. Kemençe, ona kim değer veriyorsa ve onu kim yükseltiyorsa onundur. ‘Bir çocuk büyütenin mi, yoksa doğuranın mıdır?’ diye bir soru var ya. Bence büyütenin, ona emek verenindir.”

Teknolojik bir atölye kurma hayali

Asıl mesleğinin müzisyenlik olduğunu anlatan Demir, “Enstrüman yapımını hobi olarak görüyorum. Böyle görsem güzel şeyler yapacağıma inanmıyorum. Fakat atölyemin beni daha çok mutlu ettiğinin farkındayım. Beynimi boşaltabildiğim tek yer atölyem. Dolayısıyla üretmemek elde değil. Ve üretmezsem kendimi işe yaramaz hissedirim.Hayatımın her anında güzel zamanlar geçiriyorum. En önemlisi

de atölyeye her gelenle yeni bir şeyler paylaşıyor olmam. Birçok enstrüman koleksiyonum var. Babamın yaptığı kemençeleri epeyce topladım. Bunun dışında birkaç ustanın yapımı olan kemençeye de sahibim. Ama benim için daha önemlisi. Bir dolaba koyamasam da epeyce kemençeci koleksiyonum var. Neredeyse her gün birkaç tanesi atölyeme uğrar, sohbet ve yeteneklerini eksik etmezler.” Son olarak hayallerinden bahseden Demir, “Atölyemi daha teknolojik aletlerle ölçüm cihazlarıyla donatmak ve bir bilim ortamı oluşturmak istiyorum. Birçok insanın fikir sahibi olduğu, ürettiği bir ortam olarak görmek istiyorum. Tabi bunun için zamana ihtiyacım var. Umarım başarırım.”diyerek cümlelerine son veriyor.

Engellere rağmen hayatta bir adım önde

Selahattin Afşar, Bursa'nın İnegöl İlçesi'nde doğuştan engelli olarak, iki bacağı olmadan dünyaya gözlerini açtı. İlkokulu Davutkadi Eşref Evcil İlkokulunda bitirdi. Ancak engelli olması ortaokula gitmesine izin vermedi. Yürüme engeline 15 yaşında kendi uğraşları sonucunda çözüm buldu. Deriden protez çizme yaparak engelini ortadan kaldırdı. Hayallerine giden dikenli yolda hiçbir zaman pes etmedi. Eğitimini tamamladı ve iş hayatına atıldı. Şu an Bursa'da bayrak fabrikası olan Afşar, yanında 30 kişi çalıştırıyor ve milyon dolarlık ihracat yapıyor. Böylece hem kendine hem de pek çok insana umut ışığı oluyor.

HABER: HİLMİYE OKTAY

Bursa'da dar gelirli bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen ve doğuştan iki bacağı olmayan Selahattin Afşar, küçük yaşlardan itibaren pek çok sıkıntıyla karşı karşıya kalır. İlkokulu bitirir. Ancak yürüme engeli olduğu için ortaokula gidemez. Bu durum onu öylesine yaralar ve üzer ki, hayallerinin peşinden koşması gerektiğini anlar. 15 yaşında deriden protez çizme yaparak hayata tutunur. Bu sırada eğitimini tamamlar. Daha sonra iş hayatına atılır ve bayrak fabrikası açar. İstanbul'daki bir firmayla ortaklaşa çalışarak 2013'te Irak'a 1 buçuk milyon dolarlık bayrak ihracatı yapar. Bu ihracatla fabrikasını iki katına çıkarır. Emek ve zorlu hayat yolculuğunda azmederek neler elde edebileceğini gösterir.

“Engelleri aşmamda en büyük destekçim ailemdi”

1955 yılında Bursa'nın İnegöl İlçesi'nde engelli bir birey olarak dünyaya gelen Selahattin Afşar küçük yaşlarda yaşadığı sıkıntıları paylaşarak başlıyor hikayesini anlatmaya: “Ben 6 yaşındayken arkadaşlarım dışarıda top oynuyordu. Fakat ben onların yanına gidip oynayamıyordum. O zamanki çocuk aklımla anneme huysuzluk edip onu üzüyordum. Annem bir gün beni camın kenarına çağırarak ‘Gözlerini kapat oğlum’ dedi. Şimdi ne görüyorsun diye sordu. Ben de hiçbir şey görmediğimi söyledim. Bunun üzerine annem de ‘Ya kör olsaydın ne olacaktı? Bu güzellikleri de göremeyecektin’ dedi. Annem onu deyincede ne kadar şanslı olduğumu fark ettim.” diyor. Çocukluğuna dair başka bir anısını şu şekilde dile getiriyor; “9 yaşında anneme hayvanları olatmaya götürmek istediğimi söyledim. Annem de götürebileceğimi söyledi. ‘Sen engellisin, götüremezsin.’ demedi. O söz benim için büyük moral oldu. Ondan sonra bir şeyler başarabileceğime, her şeyin üstesinden gelebileceğime inandım. Hayata tutunmak için çırpındım. Ben engellyim, insanların üstünden geçinerek hayat yaşamayı hiç düşünmedim. Hep kendim çalışarak ve üreterek kendi ayaklarımın üzerinde durmayı başardım.”

Umutları yeşerten hayaller önündeki engeller

Selahattin Afşar, hayatın zorluklarını küçük yaşlarda yaşamaya devam eder. Bursa'nın İnegöl İlçesi'nden Yıldırım İlçesi'ne taşınan Afşar'ın, sosyal hayatında

olduğu gibi eğitim hayatı da sekteye uğrar. Yaşadığı zorlukları, “Bursa'nın Yıldırım İlçesi'ne taşınmıştık. Evimize en yakın okul İmam Hatip Ortaokulu'ydu. Okula kayıt yaptırmaya gittiğimde, okul müdürü yürüme engelinden dolayı kaydımı yapamayacağını söyledi. Çok üzülmüştüm. Ancak pes etmedim. Yoğun ısrarlarıma dayanamayan görevli bir personel, tayini çıkmasına rağmen evraklarımı iki gün içinde teslim edersem kaydımı yapacağını söyledi. Gerekli evrakları zamanında hazırlayamadım ve okula kaydımı yaptıramadım. Okuma hasreti uzun yıllar sürdü. 19 yaşında engelimi az da olsa aşarak hayallerime bir adım daha yaklaştım. Hem Osmangazi Ortaokulu akşam derslerine katıldım hem de iş hayatıma yön verecek iplik fabrikasında çalışmalarımı sürdürdüm.” diyerek anlatıyor. Doğuştan yürüme engelli olarak dünyaya geldiği için sağlık konusuna daha duyarlıdır Afşar. Engelini ortadan kaldırmak, engelli olan diğer insanlara yardımcı olmak adına tıp fakültesi okumak ister. Ancak yaşadığı maddi imkansızlar bu hayallerine izin vermez. Hayallerinin önüne engeller çıksa da hiçbir zaman pes etmez ve bu yolda çalışmalarını sürdürür.

15 yaşında deriden protez çizme yapar

Selahattin Afşar, sadece yürüme engeliyle karşılaşmaz. Maddi imkansızlıklar da baş gösterir. Afşar, “Erkek kardeşimle eğitimimizle ilgili hayallerimiz vardı. Ancak ailemizin yaşadığı maddi imkansızlıklardan dolayı hayallerimiz yarım kaldı. Kardeşim maddi imkansızlıklar sonucunda okuduğu İmam Hatip Ortaokulunu bıraktı. Ben de erkek kardeşimden daha erken yaşta hayata atılmak durumunda kaldım. Sokakta lastik ayakkabı satarak ilk iş deneyimimi yaşadım. Daha sonraları hem kendi hayallerimi gerçekleştirmek hem de engelimi ortadan kaldırmak istedim. Bunun için de birkaç ayakkabıcıya giderek onlardan kendim için bir protez ayakkabı yapmalarını istedim. Böylece yürüme engelimi ortadan kalkacaktı. Fakat hiçbir ayakkabıcı bu çalışmayı kabul etmedi. Ben de bunun üzerine hırs yaptım. Bir ayakkabıcının yanında çalışarak 6 ayda bu mesleği öğrendim ve daha 15 yaşındayken deriden protez çizme yaptım. 22 yaşına kadar da kendi yaptığım protez çizmeyi kullandım. İlerleyen yıllarda teknolojinin ilerlemesiyle gerçek protez sahibi oldum.” açıklamasını yapıyor.

“Birçok ülkeye milyonlarca dolarlık ihracat yapıyorum”

Çalışma hayatı devam eder Afşar'ın. 17 yaşında bir fabrikaya girer ve maddi zorlukları ortadan kaldırmak için kardeşi ile fabrikada çalışır. Yoğun çalışarak 10 gün içerisinde kendini geliştirir ve işyerinin engelli biriminde şef olur. Aynı fabrikanın personel dairesinde 7 yıl çalıştıktan sonra istifa ederek kardeşi ile ortak bir fabrika kurar. Selahattin Afşar, “Kardeşimle birlikte kurduğumuz fabrika iki defa iflas etti. İlk iflasımız iş tecrübesizliklerinden kaynaklandı. Daha sonra kardeşimi 1998 yılında trafik kazasında kaybettik. Bu olaydan sonra da fabrika ikinci iflasını yaşadı. 1 milyon zararla fabrikayı kapattık. Sonra ben yılmadım, tek başıma hayata tutunma mücadelesi vererek bayrak imalatına başladım. İşi o kadar büyüttüm ki şu an dünyadaki birçok ülkeye milyonlarca dolarlık bayrak ihracatı gerçekleştiriyorum. İmalathanemde de 30 kişi çalışıyor.” diyor ve azmederek neler başarabileceğini gösteriyor.

İşindeki başarısını ailesine borçlu olduğunun altını çizen Afşar, “Ailem benim yolculuğumda her zaman yanımdaydı. Bana her zaman destek oldular. Çocuklarım küçük yaşlardan itibaren bana yardım ediyor. Çocuğum hala fabrikanın başında yönetici olarak bulunuyor. Kızım da üniversite dışındaki zamanlarında fabrikaya gelerek bana yardımcı oluyor.” diyor ve ekliyor, “Benim çalışma ha-

yatında prensiplerim var. Bunların başında; doğru söz, sabır ve sebat etmek geliyor. Elde ettiğim başarıları geçmişimdeki doğrularına borçluyum. Çünkü daha önce ektiğim doğruları biçiyorum. Doğru olanlar, işini düzgün yapanlar parmakla gösterilir. Arkadaşımın bir tanıdığı muhabbet arasında bayrak yaptırması gerektiğini söylemiş. Bunun üzerine arkadaşım da doğruluğumdan ve güvenilirliğimden ötürü işi bana yönlendirdi.”

“Gençler olarak her zaman kendinize hedef belirleyin”

Küçük yaşlardan itibaren sıkıntılar yaşamasına rağmen hayata sıkı sıkı tutunan, hayalleri için çalışan Afşar, “Gençler olarak her zaman kendinize hedef belirleyin. Çünkü hedefler insanın pusulasıdır, yol göstericisidir. Hayatı dolu yönleri ile yakalar ve yaşarsanız hiçbir zaman problem yaşamazsınız. Ben hayatımın hep iyi yanlarını görerek hayatı yaşadım. 61 yaşında olmama rağmen hayata doyamadım. Bir gün ev sahibim ‘Senin maddi sıkıntuların olmasına rağmen hayatı çok güzel yaşıyorsun, her hafta sonu rutin bir hayat sürmek yerine dolu dolu geçiriyorsun. Benim maddi durumum senden kat kat daha iyi olmasına karşın sizin kadar dolu bir hayat yaşayamıyorum.’ dedi. Ben de zorlukların her şekilde aşılabileceğini, hayatın kısa olduğunu, tadının çıkarılması gerektiğini, bunun için de hayatı kolaylaştırmak için aklı ve mantığı kullanmak gerektiğini söyledim.” diyerek sözlerine son veriyor.

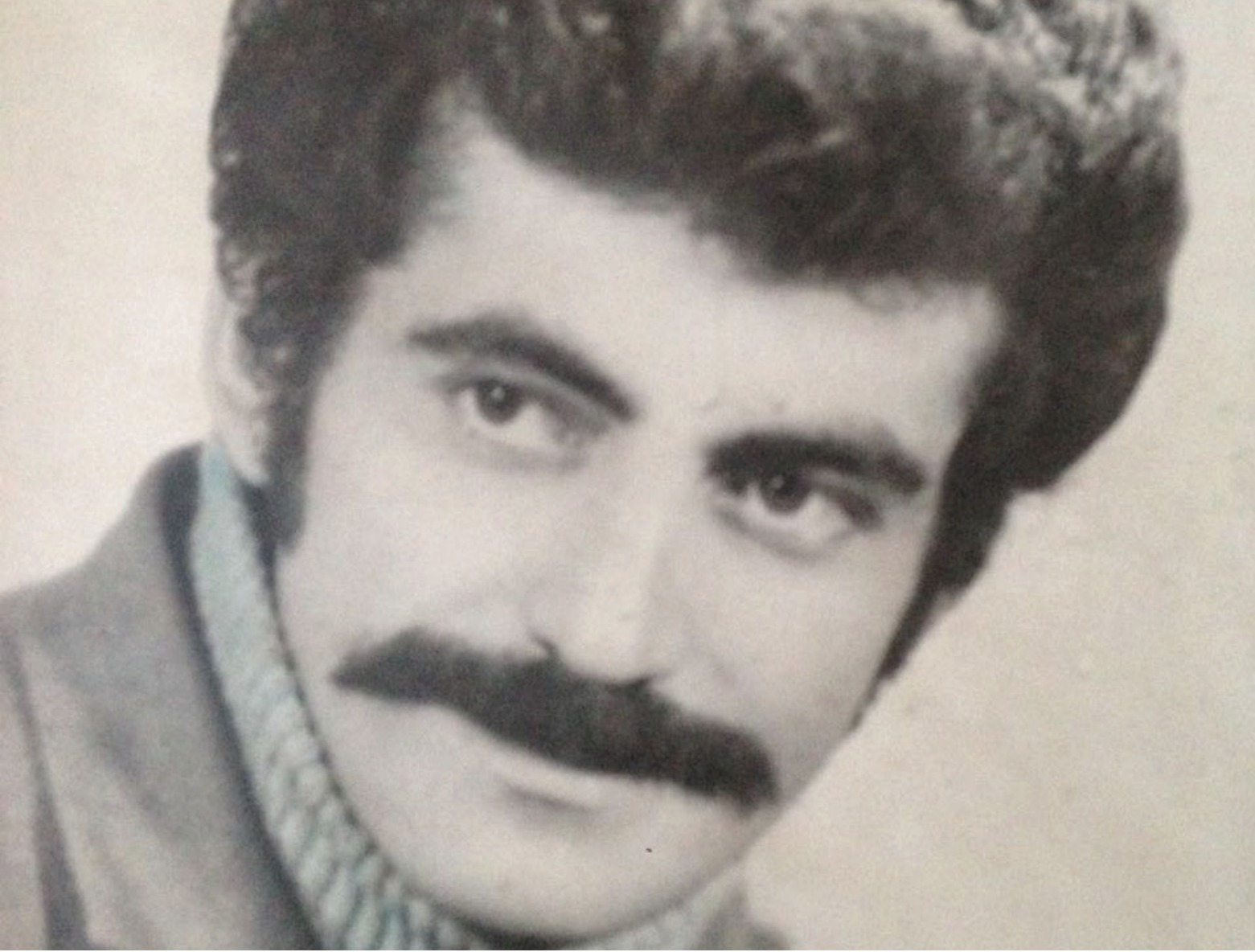

Gümüşhane'nin "İlk"leri onda toplandı

HABER&FOTOĞRAF: EMRAH YAVUZ

Erdemir Akagün, Gümüşhane'nin pek çok ilkinde sahip. Bunlardan biri şehrin ilk fotoğrafçısı olması. 1970'te fotoğraf dükkânını açmasıyla başlayan fotoğraf serüveni otuz beş yıl sürer. Fotoğrafçılık yaptığı dönem, teknik anlamda zor ve fotoğrafçıyı yoran bir dönemdir. Ancak buna rağmen, her zorluğa göğüs geren Akagün uzun yıllar fotoğrafçılık yapar.

Ayrıca aynı dönemde, Gümüşhane'ye dair ilk çıkan derginin de kapak tasarımını çizer. Akagün'ün ilkleri bununla sınırlı kalmaz. Akagün, bu küçük şehirde kalan son Anadolu'nun da kırk bir yıllık sahibidir.

Fotoğrafçılık ve otomobil, birbirinden bağımsız olan iki farklı tutku. Ancak Erdemir Akagün, bu ayrı tutkuyu kendine meslek ve hobi edinen bir Gümüşhaneli. Yağlıboya tablo yapmaya başladıktan sonra ilgilenmeye başladığı fotoğrafçılık, 1970 yılında dükkân açmasıyla mesleği olur. Teknik anlamda sorunların yaşandığı, siyah beyaz fotoğrafların tercih edildiği fotoğrafçılığı uzun yıllar yapar. 1975 yılında da Anadolu marka bir araba alır. O dönem sadece on iki aracın bulunduğu Gümüşhane’de, husisi aracı olan sayılı kişilerden biridir. Pek çok yeri gezdiği arabası, şu an Gümüşhane’de bulunan tek Anadol.

“Bizim fotoğrafçılığımız siyah-beyaz fotoğrafçılıktı”

1946, Gümüşhane doğumlu olan Erdemir Akagün, ortaokulu memleketinde okur. 1965 yılında babası Necati Akagün Milletvekili olunca ailecek

Ankara’ya taşınırlar. Askerliği Mamak Muharebe Okulunda yapar. 1965 yılında ilk defa Gümüşhane’ye ait derginin kapak tasarımını yapar. Dört yıl Ankara’da yaşadktan sonra 1969 yılında Gümüşhane’ye dönerler. Fotoğrafçılığa adım atma serüveni ise Gümüşhane’ye döndükten sonra başlar. Erdemir Akagün fotoğraf macerasını şöyle anlatıyor, “Fotoğrafçılıkla zamanında hiçbir ilgim yoktu, yağlıboya tabloları yapardım. Fotoğrafçılığı kendi gayretlerimle öğrendim. 1970 yılında Gümüşhane’de ilk dükkânımı açtım. Bu çok uzun seneler sürdü, 35 yıl fotoğrafçılığı sürdürdüm. Bilgisayarlar çıktıktan sonra fotoğrafçılığı bıraktım. Çünkü bizim fotoğrafçılığımız siyah-beyaz fotoğrafçılıktı. Karanlık odada filmler banyo edilir, kurutulur sonra agrandismanda yapılırdı.” Fotoğrafçılık yaptığı zamanlar Gümüşhane köylerinde ilkokul öğrencilerinin diploma fotoğraflarını çeker. Çektiği fotoğrafları muhtarlar dükkânına getirir. Düğünlerde, nişan-

larda, yaş günlerinde fotoğraflar çeker. Fotoğrafçılığı bırakmaya yaklaştığı zamanlarda ise video çekimi yapar.

1970’li yılların teknolojisi

Fotoğrafçılık yaptığı zamanlardaki teknoloji den bahseden Akagün, “O zamanlar panoramik makineler yoktu. Bu yüzden fotoğrafları 5 parça halinde filme çeker, karta baskı yaptıktan sonra birleştirirdik. Sonra da çerçeveye takardık. Fotoğrafın ebatını farklı isterlerse onları da yapardık. Eğer renkli isterlerse pastel boyayla kendi elimizde boyardık. Vesikalık fotoğrafları rötuş yapmak için H4 kurşun kalemle ‘pipitri’ denilen lambalı bir kutu üzerindeki ışıkla filmdeki bozuk yerleri düzeltirdik. O zamanlar stüdyoda, arkasına hazırladığımız çeşitli fonlarla fotoğraflar çekerdik. Dükkânda büyükler ve çocuklar için çeşitli kostümlerimiz vardı.” diyor. 1973’te ise ayaklı körüklü COPAL marka objektifli bir

makine alır Akagün. Bu makineyi almadan evvel FLEXARET makine ile stüdyo fotoğraflarını çeker. Büyük makineler alınca bu makineleri dışarıda çekim için kullanır. İlk defa o tarihlerde düğünlerde çektiği bazı fotoğraflar için hemen stüdyoya gelir. Bir saat içerisinde filmleri banyo ettirip kuruttuktan sonra, baskı alır. Daha sonra kuruttuğu kartları düğün bitmeden, düğün sahiplerine ve misafirlere ulaştırır. “Elimde birçok eski körüklü ve tarihi makineler vardı. Fotoğrafçılığı bıraktığım için şimdi o makineleri Ankara’da bulunan oğlum Estetik Cerrah Cevdet Murat Akagün kendi muayenehanesinde özel bir camekân yaptırarak sergiliyor. Bu mesleği bırakalı 15 yıl oldu. Gümüşhane’nin ilk fotoğrafçısı olmak da bana nasip oldu.” diyor Akagün.

Gümüşhane’de son kalan Anadol’un da sahibi

Erdemir Akagün, Gümüşhane’nin ilk fotoğrafçısı, ilk defa dergi kapağı hazırlayan biri olmasının yanı sıra Gümüşhane’de son kalan Anadol’un da sahibi. Fabrikadan sıfır aldığı 1975 model Anadol A2 tipi otomobilini kırk bir yıldır muhafaza ediyor ve onun artık ailesinden biri olduğunu dile getiriyor. Akagün, “Anadol’u 1975 yılında fabrikadan aldım. O zamanın parasıyla ayda bin 500 lira verdim ve aracı 63 bin liraya mal ettim. Anadol’la Erzurum, Antalya, İstanbul gibi büyük vilayetleri gezdim. O zamanlarda Gümüşhane’de 12 hususi araç bulunuyordu. Bizim arabamız da onlardan bir tanesiydi. Ailemle akraba ziyaretlerine bu araçla gidiyorduk.” diyor. Gümüşhane Bağlarbaşı mevkiinde 18 metre havada uçtuğunu, araçta sadece arka iki jantın eğildiğini ifade eden Akagün, aracın sağlamlığına ve halen kullanıldığına vurgu yapıyor.

Akagün’ün sahip olduğu Anadol A2 serisi, Türkiye’nin ilk 4 kapılı otomobili olmakla beraber, dünyanın da tamamı fiberglas gövdeye sahip ilk 4 kapılı otomobili olarak tarihe geçer. Prototipi 1969 yılında geliştirilen A2, 1970’te üretilerek piyasa sürülür. Ayrıca A2, aracın güvenliğinin artırılması amacıyla çarpışma testine tabi tutulan ilk Türk otomobilidir. A2 aile arabası olarak dizayn edilmiş olsa da, ticari olarak da büyük bir sükse yapar ve 35.668 adetlik bir satış performansına ulaşır. Bu sayıyla en fazla satılan Anadol modeli olan A2 üretimi 1981’de sona erer. Yerine ise A8-16 modeli üretilmeye başlanır. Erdemi Akagün hem böyle ilklere sahip olan bir otomobile sahip hem de Gümüşhane’nin ilk fotoğrafçısı olma özelliğini taşıyor. Bu özelliği ile ise, Gümüşhane’nin önemli bir tarihini oluşturuyor.

BİR DİPLOMA, BİR KİTAP, BİR DE TOZ BEZİ

Her şey hayal etmekle başlar. Kimisi için yazar olmak en büyük hayaldir, kimisi içinse insanlara faydalı olan bir birey olmak. Hayalini gerçekleştiren insan, dünyanın en mutlu ve özgüvenli insanı olur. Tıpkı Konya'da yaşayan, hikâyesi ve tarzıyla görenleri şaşırtan Ali Ballı gibi. 41 yaşındaki Ali Ballı, Konya Merkez'de bulunan bir iş hanında kat görevlisi, temizlikçi ve bekçi olarak çalışıyor. On parmağında on marifet olan Ballı, 2 üniversite diploması, farklı alanlarda 33 belge sığdırdığı renkli hayatında, bir de kitap yazdı. Giyim tarzıyla da dikkat çeken Ballı, mutlu olduğu işi yapıyor.

HABER: MERVE ÖZYÜREK

FOTOĞRAF: CANER ÖZARSLAN&HİLAL TORAMAN

“İnsan düşünceden ibarettir, geriye kalan et ve kemiktir.” der Hz Mevlana. Ne düşünürsen onu yaşarsın. Bu düşünceyi kendine kalkan eden her insan ne hayal eder, ne yapmak isterse gerçekleştirmek için uğraşır, çabalar. Ali Ballı da bu düşünceyi kendine amaç edinenlerden sadece biri. Konya Merkez’de bulunan bir iş hanında kat görevlisi, temizlikçi, bekçi olarak birçok görevi üstlenen Ali Ballı, aynı zamanda kitap yazar. Paspas yaparken, fırça çekerken aklına ilham gelir. Bırakır işi gücü, yazmaya koşar. Üstelik Ballı, yazdığı kitabı yayınevi aracı olmadan kendi imkânlarıyla bastırır. Tüm bunların yanı sıra hayatına 2 üniversite, 33 belge ve NLP (Neuro Linguistic Programming), yani Sinirbilimsel Programlama Uzmanlığını da sıdırmayı başarır. Diğer insanlardan farklı yaşamayı seven Ballı, saç ve sakal stilinden, giyinişine, ayakkabısının renginden, düşüncelerine kadar oldukça farklıdır. Giyim tarzı ve hareketleriyle dikkat çekmek, onun için bir yaşam felsefesidir.

48 DERGİF

Birçok işi kendine vazife edinir

Karaman Ermenek doğumlu 41 yaşındaki Ali Ballı, açıktan Halkla İlişkiler ve Tanıtım bölümüyle, İşletme bölümünü bitirir. Ancak ekmek parasını kazandığı iş, okuduğu bölümlerden oldukça uzaktır. Konya Merkez’de çalıştığı iş hanında ne iş olursa yapar, hiçbir işi geri tepmez. En güzel şey onun için insanlara yardım etmektir. Başkasına yardım ettiği zaman kendine yardım ettiğini hisseden Ballı, bu yüzden çalıştığı yerde birçok rolü üstlenir. En çok da çalışırken düşünür Ballı. Paspas atarken, tuvalet temizlerken, bekçilik yaparken düşündüğü şeyleri not alır. Zaman geçtikçe aldığı notlarla birlikte yaşadığı hayatı anlatan bir kitap yazmaya karar verir. Onun bu kararı

almasındaki en önemli anıyla ilgili, “Kitap yazmak benim için doğuştan gelen bir şey değil. Kitap yazmayı 2008 yılında kafama koydum. Çünkü ben insanları kendim gibi bildim. Bu niyet beni kitap yazmaya itti. Ben her zaman iyi niyetli oldum. Çocukken Ali adında yakın bir arkadaşım vardı. Yediğimiz, içtiğimiz ayrı gitmezdi. Serçe avlar, köpek kovalardık. Annemiz eve almazdı. Biz de damda beraber yatardık. Yıllar geçtikçe birbirimizden ayrı düştük. Zamanın birinde Konya’da arkadaşım Ali ile denk geldik. Cebimde 10 lira dahi olsa 5 lirasını ona veririm. Güven, bizim arkadaşlığımız için çok önemliydi.” diyor ve devam ediyor, “Ali, benden

bir miktar borç para aldı. Zaman geçtikçe ödememeye başladı. Benim masraflar iki katına çıktı. Çünkü hem onun borcu hem benim ev masraflarım derken zorlandım. Öyle ki onun borcunu ödemekten kendi evime bakamıyordum. Çocuğum, 'Baba 25 kuruş ver meyve suyu alacağım derdi', veremezdim. Çok zor günler yaşadım. 'Artık borcunu öde diye' dayandım kapısına. 'Veremem, beni öldür ama ben sana borcumu ödeyemiyorum' dedi. O an öldürsem kurtulacağım ama arkamda kalan ailem var onun ailesi, çocukları var."

"Dinlemesini bilen, en aptal kişiden bile bir şeyler öğrenir"

Geçirdiği zor günlerden sonra arkadaşından duydukları daha çok yıpratır Ballı'yı. Arkadaşı, "Para vermeseydin. Neyine güvendin de verdin?" der. Duyduklarından sonra büyük bir şok yaşar Ballı. Sonrasında yaşadıklarını şu şekilde anlatıyor, "Günler bir şekilde onun bıraktığı borçları ödemekle geçerken, gazetede Oğuz Saygın'ın seminerinin olduğunu fark ettim. Seminerine katıldım. Hayatım, inanç şeklim değişti. Farklı bir yolla baktım hayata. Bu farklı bakış içimdeki duyguları harekete geçirdi. Bir gece nöbet tuttuğum iş yerinde kulübemde otuyordum. O gece kitap yazmaya karar verdim. Beni engelleyen bir şey yoktu. Çünkü özgürdüm. Aklıma geleni yazıyordum. Ali Tunca'yın bir sözü vardır. 'Dinlemesini bilen, en aptal kişiden bile bir şeyler öğrenir.' diye. Herkesten bir şeyler aldım. Hepsini sentezledim. 1 kelime yazarsam 10 kelime aklımdan yazıyordum. Baktım bu şekilde işin içinden çıkamayacağım, profesör olan bir hocama danıştım. Hocam, hepsini silip atmamı ve yeniden yazmamı söyledi. Ajandayı attım kenara. Yazacağım kitap benim hayatım olacaktı. Konumu belirledim, yazdım. Konuyu bağdaştırıp hadis-i şerif ile pekiştirdim. Daha sonra filozoflar ve Mevlana'nın sözleriyle harmanladım. Aynı su ve çay gibi. Birbirlerinden bağımsız değildi yazdıklarım. Biri olmadan diğeri olmazdı. 5 yıl içinde sentezleri bitirdim. Yayınevlerinin benim üzerimden bir şeyler elde etmelerini istemediğim için kendi imkânlarımla ilk kitabımı 3000 liraya bastırdım. İki üç kitapçı ile anlaştım. Oradan satışa sunma imkânı buldum. Kitabı yazarken para kazanmak gibi bir düşüncem yoktu. Okuyan insanlardan güzel geri dönüşler almak benim için daha önemliydi."

Ali Ballı'nın eviyle çalıştığı iş hanı arasında 45 dakikalık mesafe var. O mesafeyi kitap ve gazete okuyarak geçirmeyi tercih ediyor. Kitap okurken cümlelerin altını çiziyor, duygu ve düşüncelerini aktarıyor. Tarihine, saatine kadar not alıyor bir yazar gözüyle. Onun için çok sayfalı kitap okumak uzun bir yolculuk yapmak gibi. Değişik insanlar, suretler gördüğünü düşünüyor. "Nasıl çocuğunu yakından, bağrına basarak seversin. Kitap da öyle bağrına basarak okunur." diyor. Evinde de 3 katlı kütüphanesi olan Ballı, öğrencilerle birlikte hazırlanan projeye Karaman'ın ilçesi Elmadağ'a kitap bağışında bulunmuş.

Nefis, kahve gibidir; kıvamında çekersen tatlı tatlı içersin

“Birçok insandan daha sefilim. Hem bilgece hem hayatça hem de düşünce olarak.” diyor Ali Ballı, ancak bu şekilde yaşamayı seviyor. Ballı bu işi neden tercih ettiğini, “Bir firmada yönetici olarak görev yaptım. Açıkçası kendimi kullandırmak, egoları tatmin etmek istemedim. Adamın ağır misafiri geliyor. Beni övüyor ama benim bilgi ve deneyimimden yararlanmıyor. Benim istediğimi yapmıyorlar. Onların istekleri doğrultusunda işlerini yaptırıyorlar. Peki, ben nasıl kullanacağım deneyim ve tecrübelerimi diye düşündüm. Kendimi mutsuz hissedince istifa ettim, ayrıldım. Daha sonra bankada güvenlik görevlisi olarak çalıştım. Benim be-

faize hizmet edene hizmet ediyor. Allah soracak diye oradan da istifa ettim ve işten ayrıldım. Sonra Allah'a dua ettim. ‘Benim maaşımı bankadan almayacağım bir iş nasip et diye.’ Tuvalet temizleyim ama kendimi bildiğim, bilinçli bir iş yaparım en azından diye düşündüm. Benim için her şey para demek değildir. Ben parayı ilahlaştırmayı sevmiyorum. Parayı en sona atarsan para da seni en sona atar. Ben de bu şekilde parayı uzaklaştırarak geçimimi sağlayacağım işle devam ediyorum. Burada yapmak istediğim işte çalışıyorum. Hem işimi severek yapıyorum hem de kitabımı daha rahat bir şekilde yazıyorum.” diyerek anlatıyor.

“Her şey görüntüden ibaret değildir; önemli olan senin niyetin”

“Cesaret, özgüvenin bir altıdır. Özgü-

ven inançla olur. Sarsılmaz inancın bedeninin parçası olması lazım” diye düşünüyor Ali Ballı. Özgüven olmazsa olmazdır onun için. Kendisine son derece güvenen, değişimi kendisinde başlatan birisi. Kendinde başlayan müthiş değişimi şu şekilde anlatıyor Ballı, “İnsanlara baktım, hep karamsar. İnsanın içi, dışından belli olur. Biz kişisel gelişimci olduğumuz için renkler insanın içini yansıtır. Ben cıvıl cıvıl olduğumu bir şekilde bunu yansıtmak istedim. Anamızdan doğduğumuzda kimse yoktu yanımızda. Bu yüzden başkalarının düşünceleriyle yaşamak çok doğru gelmiyor bana. Yalnız doğ-dun yalnız öleceksin. Giyiniyorum, terslerler mi diye düşünmem.

Çünkü ben kimsenin giyimine karışmıyorum. Önce kırmızı pantolon giymeye başladım, sonra yeşil tişört. Tabi ayakkabıları da farklı renklerde giymeyi atlamadım. İnsanların tepkisini ölçüyorum. Arkadaşlarım kırmızı rengi kızlar giyer diye dalga geçmeye başladı. ‘Kırmızı renkte çorap mı olur?’ dediler. ‘Buna engel bir şey mi var?’ dedim. Amacım dikkat çekmekti. Özgüvenle insanların psikolojisini ölçmeyi hedefledim. İnsanlara bu şekilde alıştırmaya çalıştım. Kafeye giderdim insanlar tuhaf tuhaf bakardı. Hayatı zihinde yaşıyordum. Millet in o bakışı benim özgüvenimi arttırıyordu. Yolda gören insanlar bana herhâlde bu deli diyorlardı. İşte o deli kelimesi bana özgüven veriyordu.”

“Bana göre hiç kimsenin başaramadığını başarmak başarıdır.” diyerek sözlerine devam eden Ballı, “İnsanlar bana gülüyor. Ben de bu şekilde mutluluk sağtığımı düşünüyorum. Diğer insanların yanında, ailemin düşüncesi de benim fikirlerimi ve görünüşümü değiştirmiyor. Eşim benden daha

farklıdır. Bu yüzden eşimle ikimizi pek uyuşturamazlar. Yolda yürürken kendinden uzak yürümemi ister. Saygı duyarım, çünkü zıtlarıysam sinirlenir ve hırçınlaşır. Saçlarımı hiç sevmez. Çocuklarım ise duruma alıştı. Ancak okula gelirken ‘Baba normal kıyafetle gel lütfen’ diyorlar.”

Değişim insanın içindedir

Kendi hayatını yazmanın yanı sıra roman yazmasını isteyen çok olmuş. Roman yaza-

rak insanların vakitlerini çalmak istemediğinden çıkan yazarların romanlarını okumalarını daha doğru buluyor. Onun amacı ambarına bir tane buğday atabilmek. Kitabın ismini Heraklitos’tan esinlenerek bulmuş. “Değişimi Olmayan Tek Şey İnsanın İçindeki Değişimdir” diye isimlendirmeye son gece karar vermiş. Çünkü esas değişimin insanın içinde başladığına inanıyor. Ali Ballı’ya göre illaki başarı, fabrika sahibi ya da mühendis olmak değildir. O an yaşanan hayatı başarı olarak görüyor.

Akademik Personel ve Lisanüstü Eğitim Sınavı’na (ALES) giren Ali Ballı’nın niyeti profesörlüktür. Ancak diploma notu 60’ı geçemez ve puanları geçersiz sayılır. Bunlara rağmen kendisi bir şekilde insanlara yardımcı olmaya devam ediyor. Profesör olamaması onun için bir engel teşkil etmiyor. Ona göre önemli olan eğitim almayı istemek. Bunların yanı sıra tiyatro eğitimi de alır Ballı. Firmalara kişisel gelişim semineri verdiği için beden dilini kullanmayı daha pratik hale getirmeyi başarır. Seminer sırasında beden dilini kullanarak karşı tarafın dikkatini toplamanın daha kolay olduğunu dile getiriyor.

Özgecan Aslan'ın ailesine kitap hediye eder

“Hayatta almış olduğun tedbirler bazen kaderin önüne geçemez. Yaşanan üzücü olayda Özge'yi kendi kardeşim gibi düşündüm. Savunmasız bir insana elini kolunu bağlayıp istediğini yapmak insanlığa sığmaz. Kaderde var ama karşı tarafın bilinçsiz bir şekilde yapması beni üzdü. Bu üzüntüden dolayı ailesine kitap hediye etmek istedim. Gazete üzerinden iletişim bilgilerine ulaştım ve yolladım. Bu şekilde yine insanın istediği zaman her şeyi başarabileceğini kanıtlamış oldum.” diyerek Özgecan Aslan'ın ailesine hediye ettiği kitabın hikayesini anlatıyor.

Çoğu arkadaşımın gözünde ise Ballı, her şeyi yapabilecek cesaret ve özgüvene sahip. İnsanların zihinlerinde farkındalık uyandırmak isteyen Ali Ballı geleceğe dair hedeflerinden şu şekilde bahsediyor, “İlk hedefim Halkla İlişkiler ve Tanıtım okumaktı. Bunu başardım. Kredi çekmeden evim olsun istedim, oldu. Kitap yazmak istedim, yazdım. Şu anki hedefim ise Meram Belediye Başkanı olmak. 1993 yılından itibaren Meram'da yaşıyorum, insanların sorunlarını biliyorum. Bu yüzden aday olmayı planlıyorum. Belediye Başkanı da olsam renkli giyinmeye yine devam edeceğim. Bu hayalimi gerçekleştirmek için de elimden geleni yapacağım. Tabi ki de hayatımın her alanında yine kitap benimle birlikte olacaktır.” Sözlerini bu şekilde sonlandıran Ali Ballı, insanın isterse neler yapabileceğinin, hayal etmenin tüm kapıları açtığının, azmin ve başarının örneği oluyor.

“Birçok insandan daha sefilim. Hem bilgece hem hayatça hem de düşünce olarak.” diyor Ali Ballı, ancak bu şekilde yaşamayı seviyor. Ballı bu hayatı neden tercih ettiğini, “Bir firmada yönetici olarak görev yaptım. Açıkçası kendimi kullandırmak, egoları tatmin etmek istemedim. Adamın ağır misafiri geliyor. Beni övüyor ama benim bilgi ve deneyimimden yararlanmıyor. Peki, ben nasıl kullanacağım deneyim ve tecrübelerimi diye düşündüm. Kendimi mutsuz hissedince istifa ettim. Sonra Allah'a dua ettim. ‘Benim maaşımı bankadan almayacağım bir iş nasip et diye.’ Tuvalet temizleyim ama kendimi bildiğim, bilinçli bir iş yaparım en azından diye düşündüm. Benim için her şey para demek değildir. Burada yapmak istediğim işte çalışıyorum. Hem işimi severek yapıyorum hem de kitabımı daha rahat bir şekilde yazıyorum.” diyerek anlatıyor.

Şirince'de

Teknolojüye direnen bir çift el

İzmir'in Şirince köyünde yaşayan Ali İrten, küçük ama bir o kadar da renkli dükkânında 48 yıldır deriden ayakkabı, çanta, kürüklü çizme ve daha birçok eseri marifetli elleriyle ortaya çıkarıyor. Sektörün önemli ayakkabı markaları ile çalışan İrten, çağın fabrikasyon ürünlerine rağmen mesleğini devam ettirmeye çalışıyor. El işçiliği gerektiren ayakkabı işinin yok olmaya yüz tuttuğu günümüzde İrten, bu mesleği gücünün yettiği son güne kadar yapacağını ve asla bırakmayacağını belirtiyor.

HABER&FOTOĞRAF:SEDEN ELTER

El emeği ile ince ince işlenen, göz nuru dökülerek yapılan işçilikler, günümüzde teknolojinin gelişmesi ve fabrikaların çoğalması ile birlikte önemini yitirdi. Ancak teknolojik anlamdaki bu gelişmelere rağmen, el işçiliğini severek ve isteyerek yapanlar hala mevcut. Bunun en güzel örneğini İzmir'in Şirince köyünde yaşayan ayakkabıcı Ali İrten gösteriyor. 48 yıldır el emeğiyle yaptığı deri ayakkabı, çanta ve körüklü çizme gibi birçok eseri kendi eliyle yapmaya devam ediyor.

Çekirdekten yetişir Ali Usta

İzmir'in Şirince köyünde ayakkabıcılık yapan Ali İrten, 58 yaşında ve 4 çocuk babası. İlkokulu bitirdikten sonra okula gidemez. Bir meslek öğrenmesini isteyen babası, İrten'i deri ayakkabıcılıkla uğraşan bir ustanın yanına gönderir. 10 yaşında birkaç ustadan öğrendiği deri ayakkabıcılığı yıllardır hiç bıkmadan, sabırla devam ettirir. Çekirdekten yetişmiş birçok usta gibi, el emeğine gereken tüm saygıyı ve tecrübeyi verir. Mesleğini öğrenmesinde katkısının azımsanamayacak kadar etkili olan değerli ustasının şimdi 90 yaşında olduğunu ifade eden Ali Usta, "10 yaşındayken babam beni bir ustanın yanına verdi. Sanatımı öğrenmemde katkısı büyük olan ustam şu an 90 yaşında. Bu mesleği bıraktı. Yapamıyor artık. En son öğrettiği çıraklarından bir ben kaldım. Ben de birkaç çırak yetiştirdim. Ama ayakkabıcılığı öğrettiğim bütün çıraklarım devam ettiremediler. Başka işlere yöneldiler. Tabi onları da haklı görüyorum. Çünkü artık bizim gibi el emeği olan meslekler bitti. Kimse yapmıyor. Maddi olarak artık bir kârı yok. Bu nedenle mesleği öğrenenler bir bir bıraktı. Çok üzülüyorum. Çünkü artık her şey fabrikasyon ve yapay. Kimse elinin marifetini konuşturmuyor ve sabırlı değil. Her şey çabucuk olsun bitsin istiyorlar. Evet, çok zorluk çektim ama bana birçok katkısı oldu.

Çünkü her şeyi elimizle yapıyoruz. Ben bu meslekle birlikte sabrı, emeğin değerini, varlığı ve yokluğu öğrendim. Hayatı da öğrendim. Emek, sabırla pişer ve tadından yenmez. Biz böyle gördük." diyor.

"Birçok büyük şirkette çalıştım"

Mesleğini Kuşadası'nda açtığı dükkânda yıllarca devam ettiren İrten, 4 ayın 8 ayı çıkartmadığı bir yerde daha fazla barınamadığını ve iflas ettiğini üzülerek söylüyor. Mecburiyetten İstanbul'a gitmek zorunda kaldığını ve yıllarca orada çalıştığını, önüne çıkan fırsatları ve zorlukları maziye dalarak anlatıyor Ali Usta, "1999 yılında iflas ettim. 12 sene İstanbul'da kaldım. Ama İstanbul'a mecburiyetten gittim. Kuşadası'nda olan ayakkabı dükkânım masrafını çıkartamıyordu. Çünkü kuş adasının 4 aylık bir sezonu var. 4 ay, 8 ayı karşılayamıyordu. İstanbul'da kaldığım süre içinde birçok büyük şirkette çalıştım. En uzun çalıştığım şirket Kemal Tanca oldu. Bu firmaya birçok yararım oldu. Tabi onların da bana çok katkısı oldu. Ben çekirdekten yetiştiğim için gerçekten yararımı burada daha çok hissettim. Her zorluğun bir kolaylığı vardır. Tabi mesleğin bütün zorluklarını bildiğim için firmadaki işler bana çok kolay geldi. Kaliteyi ve satışı ikiye katladım. Hatta bilmediğim makinelerde yapılan deri ayakkabıları da ben düzenliyordum. Çünkü mantığımı ve püf noktalarını bilmek yapacağın işi her zaman daha kolay hale getiriyor. İşler çok yolunda gidiyordu ve ben firmadan memnundum. Onlar da benden. Tabi sağlık sorunlarım baş gösterene kadar. Fabrika ortamı bana ait bir yer değildi. Çünkü temiz hava alamıyordum. Günlük en az 50 ya da 60 çift ayakkabı çıkıyordu. Ve sürekli ilaç kokusu bende birçok hastalığa neden oldu. En sonunda doktor kontrolünden geçtikten sonra birçok ilaca bağımlı oldum. Ya bu mesleği

birakacaksın ya da bu hastalığı çekeceksin diyen doktorumu dinlemek zorunda kaldım. Çünkü hastalık bende sinir yapıyordu ve insanların kalbini kırmaya başlıyordum. Bu sebeple ben de işten ayrıldım.” Ali İrten, sağlığının kötüye gitmesi sebebiyle İzmir Şirince’ye geri döner. Ailesi ile birlikte her şeye yeniden başlar. Şirince’nin havasından dolayı hiçbir ilaç kullanmaz ve huzuru Şirince’de bulur. Mesleğine de devam eder.

El sanatları gibi hayvancılık da biter

Deriden yaptığı ayakkabıların, çantaların, heybelerin, sandaletlerin ve diğer tüm ürünlerin malzemesini mesleğin ilk yıllarında Türkiye’den temin ettiğini, ancak hayvancılık bittiği için ürünlerinde kullanılacak deriyi bulamadığını ifade ediyor İrten. Derilerin Afrika’dan geldiğini ve tedarik eden firmalardan satın aldıklarını endişeli sözlerle anlatıyor, “Kullanılan malzemeler önemli. Çünkü benim mesleğimin en önemli malzemesi deri. Deri kaliteli olacak ki, en güzel ürünleri çıkartabileyim. Eskiden hayvancılık çoktu ve malzemeye ulaşmak zor değildi. Maddi olarak fazla zorlanmıyorduk. Şimdi hayvancılık neredeyse bitti. Biz de deriyi başka ülkelerden almak zorunda kalıyoruz. Bence bu çok üzücü bir durum. Çünkü eskiden senin ürettiğin bir malzemeyi şimdi dışarıdan

alıyorsun. Ve bu gösteriyor ki üretim her alanda bitiyor. Bu durumda tüketen bir toplum ortaya çıkıyor ve bizim gibi genç nüfuslu bir ülke için çok endişe verici bir durum. Dediğim gibi deri ayakkabıcılığını bile eskiden yapan birçok usta vardı ve çıraklar yetiştiriliyordu. Ama şimdi bu mesleği yapan çok nadir insan kaldı. Bunlardan biri de benim ve mesleğimi çok severek yapıyorum. Şu an hiçbir çırağım yok. Belki bu meslek benimle yok olacak ve bu durum beni çok üzüyor. Elimden geldiği gücümün yettiği kadar yaşatmaya çalışacağım.” İşinin incelikleri ise, “Öyle bir ürün kolay çıkmıyor. Fabrika gibi kalıp basma değil bizim işimiz, emek ister sabır ister. Bir çanta 3 günde çıkıyor. Birçok işlemden geçiriyorum ve ince ince nakışları kenarlarına bile kendi elimle dikiyorum. Sandalet için daha sağlam olsun diye dana derisi kullanıyorum. Çantalarda ve renkli detaylarda ise kuzu derisi kullanıyorum. Bunun sebebi daha yumuşak bir deri olmasından kaynaklı. Eski ustalarımın öğrendiğim diğer bir püf nokta ise dikişinin daha sağlam olması için domuz kılı kullanılmasıydı. Şimdi domuz kılı yerine başka malzemeler kullanıyorum. İşin özü ben mesleğimin her zorluğunu çektim. Zorluğunu çekerken de yararını da gördüm. Eski meslekler yok olmasın diye elimden çekicim ve derim düşmüyor. Çünkü üreten insan her zaman yaşar ve yaşatar eserleriyle.” diyerek sözlerini nokt alıyor.

Bir beldenin kaderini değiştiren genç kız

Okuma yazma bilmiyorsan, gözlerin bakar da görmez. Ellerin tutar da yazmaz. Hep bir eksik yaşarsın hayatı. Hayatta var olabilmenin, bir birey olarak hareket edebilmenin okumaktan geçtiğinin farkına varan Remziye Erzen, yaşadığı köyde okuma yazma konusunda bir ilki gerçekleştirdi. şırnak'ın Güçlükonak İlçesi'ne bağlı Fındık Beldesi'nde kız çocuklarının okutulmadığı bir dönemde dünyaya gelen Erzen, bu duruma "Dur" dedi. Aile durumunun iyi olmaması ve yaşadığı yerde lise bulunmamasına rağmen Fındık Beldesi'nin okuyan ilk genç kızı oldu. Yedi kardeşten en küçükleri olan Remziye Erzen, Giresun Üniversitesi Eğitim Fakültesi Sınıf Öğretmenliği bölümü son sınıf öğrencisi olarak öğrenim hayatına devam ediyor. Çevre koşullarına rağmen, okuma isteğinden vazgeçmemesi ile de göz dolduruyor.

HABER&FOTOĞRAF: ZEHRA ERZEN

Okumak, insanı güçlü kılan, bilgi alış-verişinin yanında kişiye güven veren önemli bir kazanım. Ancak, Türkiye İstatistik Kurumunun verilerine göre Türkiye’de yaklaşık 2 milyon 650 bin kişi okuma yazma bilmiyor. Bu oranın 2 milyon 2 yüz binini ise kadınlar oluşturuyor. İstatistiklere bakıldığında zaman 2 buçuk milyon kız çocuğunun okula gidemediği görülüyor. Kız çocuklarının eğitim alması için pek çok sosyal sorumluluk projesi yapılıyor olsa da, eğitim anlamındaki eksiklerin devam ettiği görülüyor. Tüm bu eksikliklere ve olumsuzluklara rağmen, Remziye Erzen kız çocuklarının eğitim alması anlamında umut oluyor. Şırnak’ın Güçlükonak İlçesi’ne bağlı Fındık Beldesi’nde dünyaya gelen Erzen, ailesinin durumunun iyi olmamasından ve yaşadığı beldede okul olmadığı için okuyamaz. Ancak buna rağmen, okuma aşkıyla asla vazgeçmeyen Erzen, elinden geleni yapar ve eğitimin bir mum gibi kişiyi aydınlattığının farkına varır. Bunun için önce ilkokul ve ortaokulu, daha sonra şehir dışında liseyi bitirir. Şimdi ise Giresun Üniversitesi Eğitim Fakültesinde Sınıf Öğretmenliği okuyor. Kendi gibi okuma isteği içinde olan herkese örnek oluyor.

Lise sınavında tek kız

Remziye Erzen, okumak ve eğitim anlamında güç kazanmak için zorlu

yollardan geçer. Eğitim hayatının başlangıcını Fındık Beldesi’nde yapar. Fındık Beldesi’nde lise ve üniversite olmadığı için devamını getiremez ve eğitimi yarıda kalır. Ailesinin durumunun olmaması ve çevresindeki insanların kızların okumasını ayıp bulması gibi nedenler bu durumu etkiler. Yaşadığı olumsuzluğa rağmen Erzen, okuma aşkı uğruna İstanbul ve Giresun’a kadar gider. Lise eğitimini İstanbul’da alır. Üniversiteyi ise Giresun’da kazanır. Yaşadığı bu zorlu süreci, “Bizim zamanımızda Orta Öğretim Kurumları Seçme ve Yerleştirme Sınavı, kısaca OKS denilen liseye giriş sınavı vardı. Bizim sınıftan bu sınava sadece sekiz kişi girmiştik. Sekiz kişinin yedisi erkekti. Kız olarak sadece ben vardım. Daha o zamanlarda kızlardan daha çok erkeklere önem verildiğini fark ettim. OKS puanım diğer arkadaşlarıma göre iyiydi. Ancak ailem yakın akrabalarımın kız çocuklarının eğitimi ile ilgili farklı şeyler duyuyorlardı. Aileler televizyon, gazete gibi medya ortamında duydukları ve gördükleri haberler nedeniyle korkuyorlar ve kızlarını okutmak istemiyorlar. ‘Kız çocukları bizim namusumuzdur. Kız çocuğuna bir şey olsa millet ne der, ne düşünür?’ düşüncesine sahiptiler. Bu yüzden çoğu kişi kızını okula göndermekten çekiniyordu. Ailem de bunlardan çekindi ve ilk önce beni şehir dışına göndermek istemediler. Ailemi bir şekilde ikna ederek, lise öğrenimi-

mi İstanbul’da ağabeyimin yanında tamamladım.” diyerek anlatıyor.

“Ailem ve Fındık Beldesi’nin gözdesiyim”

Zor şartlar altında okuduğunu ve okumaya devam ettiğini vurgulayan Erzen, “Ailemin durumu iyi değildi. Annem ev hanımı, babam ise çiftçilikle uğraşiyor. Bir tarlamız, bir de inegimiz var. Tarlada yetiştirilen tahıllar sadece ailemize yetiyor. Bu yüzden tarladan herhangi bir gelir elde edemiyoruz. Benim okul masraflarımı da genelde ağabeyim karşılıyor. Ailemin düzenli bir geliri olmamasına rağmen şu ana kadar hiçbir zaman destek konusunda bir eksikliklerini yaşamadım. Ailem, diğer kardeşlerimin olmasına rağmen ağabeyimin ve benim maddi manevi her zaman yanımda oldular. Çok şükür ki Allahım bana böyle bir aile nasip etti. Her zaman destek çıktılar ve hala da çıkıyorlar.” açıklamasını yapıyor. Erzen, Fındık Beldesi’nde genç kız olarak ilk kendisinin okuduğunu belirterek, “Beldemizde ilk kız çocuğu olarak okumam kasabadaki insanlar ve İstanbul’daki yakın akrabalarım tarafından hoşgörü ve saygıyla karşılandı. Gördüklerimden ve duyduklarımdan yola çıkarak şunları söyleyebilirim ki, ben İstanbul gibi büyük bir şehirde okuduğum için insanların bana karşı bakış açısı

değiştirdi. İnsanlarda, 'Demek kızlar da okuyabiliyor, okuyabilir' anlayışı oluşmaya başladı. Bu algıları değiştirmeye vesile olduğum için ailem ve Fındık Beldesi'nin gözdesi oldum." diyor.

En büyük hayali sınıf öğretmeni olmak

Sınıf öğretmenliğini seçmesinin temel nedeninin, kendisini okutan ve her fırsatta kendisine destek olan sınıf öğretmenlerinin olduğunu ifade eden Remziye Erzen, "Şimdiki hocalarımız hep bunu söyler bize. 'Bir öğrenciyi, bir sınıf öğretmeni yetiştirir. Sınıf öğretmeni öğrenciye model olmalıdır.' İşte benim öğretmenlerim de bana model oldular. Benim bu mesleği sevmemdeki bir başka etkende çocukları çok sevmemdir. Özellikle kız çocuklarının okuması benim için çok kıymetli. Bu yüzden kendi memleketimde öğretmenlik yapmak istiyorum. Kendi köyümde, kendi insanıma bir şeyler öğretmek kadar güzel bir şey yok bence. Bizim oralarda öğretmenlere karşı bir saygı var. Ben de öğretmen olarak orada bulunmaktan, çocuklara bir şeyler öğretmekten mutluluk duyuyorum." şeklinde konuşuyor.

"Çok şanslı olduğuma inanıyorum"

Erzen, eğitim konusunda diğer kız çocuklarına göre daha şanslı olduğunu vurgulayarak, "Ben böyle bir aile yapısına sahip olduğum için her zaman şanslı hissettim. Şu ana kadar maddi ve manevi anlamda ailem hep yanımda oldu. Ailem bizim beldedekiler gibi okumama karşı çıkabilirlerdi ama çıkmadılar. O yüzden çok şanslı olduğuma inanıyorum. Mesleğimi elime aldıktan sonra hedeflerimi gerçekleştireceğim. Öncelikle durumu olmadığı halde bana yardım eden ağabeyimin çocuklarını okutmak istiyorum. Daha sonra ise atanacağım yerde, kız çocuklarını okula göndermeyen ailelere kendimi örnek gösterip onların anlayışını değiştirmek istiyorum. Kız çocuklarını okula göndermeme zihniyetini ortadan kaldırmak istiyorum. Durumu olmayan öğrencilere maddi ve manevi destekte bulunacağım. Şu an sadece hayal ediyorum. Bunların hepsine yetişebilir miyim, maddi durumum yetecek mi bilmiyorum ama inanıyorum ki elbet bir gün gerçekleştireceğiz." diyor. Son olarak şu sözleri ekleyen Erzen, "Bizim beldenin insanları eğitimin önemini yavaş yavaş anlamaya başladılar. Bizden sonraki neslin kız çocukları okumaya başladı. Duyduğum kadarıyla bizim kasabadan çok iyi bir eğitime sahip liseyi kazanan kız çocukları var. Çoğu ailenin kızlarını okuttuklarını duydum. İnşallah bu böyle nesilden nesile katlanarak devam eder." diyor ve gelecek nesillere ışık olacağını bir kez daha vurguluyor.

Hırçın Harşit'in engin şairi

Hışır Osman mahlası ile ünlenen, Yazın Yağar Kar Başıma şiiri başta olmak üzere 8 şiiri TRT sanatçısı Nurullah Akçayı tarafından bestelenen Osman Nebioğlu'nun şiirleri birçok ünlü ses sanatçısının repertuvarında yer bulur. Yaşadığı olayları şiirlerine yansıtan, ilham geldiği an içindekileri kağıda döken Nebioğlu, Gümüşhane'de bir yemek işletmesinde çalışıyor. Asıl mesleğinden bağımsız bir iş yapıyor olsa da şiirden, edebiyattan ve sanattan uzak kalmıyor.

HABER&FOTOĞRAF:
YUNUS EMRE YANIKKAYA

DANLILAR GRUPLU YARISMA
12.10.2010
KULUP YONETICISI

Osman Nebioğlu, halk arasında bilinen ismiyle Hışır Osman, 1951'de Gümüşhane'nin Dörtkonak köyünde dünyaya gelir. İlk ve ortaöğretimini Gümüşhane'de tamamlayan Nebioğlu, 1972 yılında Erzurum'un Yağmurcuk köyünde öğretmenlik hayatına başlar. 1982 yılında oğlunu elim bir kaza sonucu kaybedince işini bırakır. Bu üzücü durum sonrası Trabzon'a yerleşerek 12 yıl işletmecilik yapan şair 23 yıldır da Gümüşhane'de işletmeciliğe devam ediyor.

Yaşadığı bir anı, mahlası olur

Mahlas birçok şair ve yazar tarafından kendi isimlerinin yerine kullanılan takma adlara deniyor. Yazar ve şairler eski zamanlardan beri çeşitli sebeplerle mahlas kullanır. Kimi cinsiyetini saklamak, kimi bulunduğu ruh halini ortaya koymak, kimileri de gelenek ve göreneklerine göre birçok sebep doğrultusunda kendilerine bir mahlas seçer ya da birileri tarafından kendilerine mahlas verilir. Öyle ki şairin mahlası zamanla asıl adını unutturur hale gelir. "Hışır" mahlasını nasıl kullanmaya başladığını anlatan Osman Nebioğlu: "Öğretmenlik yaptığım köyde öğrencilerle top oynarken ayağımı burktum. Köy ahalisinin ne oldu gibi suallerine, ayağım incindi manasında 'hışır oldu' diye cevap verdim. O köyde de mukallit kimliğiyle hikayeleri anlatılan Hışır Osman lakaplı bir adam yaşamış. Bu duruma verdiğim cevap, bana bir lakap olarak yakıştırılmasına sebep oldu. Ben de bana yakıştırılan bu ismi benimsedim. Artık aile içinde bile bana Hışır diye hitap edilir oldu. Mahlas değil öz ismim gibi. Torunlarımın dilinde bile ben Hışır dedeyim artık." diyor. Şiirlerinin tamamına yakınında mahlasını kullanan şair, kaleme aldığı eserlerinden birinde "Dünya beni saldın hoyrat yellere, Osman iken Hışır ettin dillere, çok süründüm yüzükoyun yerlere, kaldıran olmadı elimden başka." diyerek kendini ifade ediyor.

Yaşadığı derin acılar şiirlerine yansır

Ortaokul sıralarında dost meclislerinde türküler söylemeye başlayan Hışır Osman, "Lise yıllarından itibaren yazmaya ve türkü formatında besteler yapmaya başladım. Dostlarımın

Yazın Yağar Kar Başıma

Felek ne derdin var ise
Ben varım ya sal başına
Usandım senin dünyandan
Bir de vurur yar başıma

Bırakmadın benim peşim
Kurutmadın gözüm yaşın
Neyinden korkayım kışın
Yazın yağar kar başıma

Hışır Osman yanar bitmez
Ocak içte baca tütmez
Zalim felek sanki yetmez
Bir de vurur yar başıma

Bilmem yorgunluk mu
ihtiyarlık mı?
Dosttan gelen güle taş
diyer oldum
Kara kışta karlı dağlar
aşarken
Nisan yağmuruna baş
eğer oldum

Gülüşürken ihtiyarla genç ile
Fark etmeden geçti ömür
hınç ile
Tartılmazdım altın ile tunç
ile
Şimdi üç beş pula eşdeğer
oldum

ahbaplarımın düğünlerinde, dost meclislerinde türküler söyledim. Tabii o zamanlar sadece bir deftere yazar, çok kimseyle de paylaşmazdım yazdıklarımı." şeklinde özetliyor yazmaya ilk başladığı yılları. Hışır Osman, yazmaya başlar başlamasına ama kader de başlar bir yandan yazısını yazmaya. Birbirine çok yakın tarihlerde ailesinden üç kişiyi toprağa verdiğini dile getiren Hışır Osman, "Çok erken yaşlarda annemi kaybettim. Çok bir zaman geçmeden de bir kaza sonrası ağabeyimi toprağa verdim. Daha bu acıların yaraları iyileşmeden elim bir kaza sonrası oğlum Alper'i kaybettim." diyor. Yaşadığı acılar zaman zaman bütün derinliği ile yansır şiirlerine Hışır Osman'ın. Dert Ocağı şiirinde, "Alnımıza dolan bu çizgilerin, bir sebebi var ki bu kadar derin, gelenler geldi de ya gidenlerin, bir ömür yasını tutmak kolay mı?" mısralarıyla döker hüznünü, yalnızlığını, yaşadıklarını.

Şiiri TRT sanatçısı tarafından bestelenir

Mihriban şiiri akla geldiğinde yazarı Abdurrahim Karakoç'u hatırlamakta güçlük çekeriz çoğu zaman ya da Sessiz Gemi dendiğinde aklımız Yahya Kemal'e değil de Sertap Erener'e gidiverir birden. Şiirlerini ezbere bildiğimiz halde, mısralara hayat veren şairleri hatırlamayız. Şiirlerin bestelenmiş halleri hayatımıza girince eserlerin gerçek halini unuttuk. Hışır Osman da böyle bir şiir kaleme alır. Herkes kendinden bir şeyler bulur o şiirde. İlk olarak TRT sanatçısı Nurullah Akçayır tarafından bestelenen "Yazın Yağar Kar Başıma" adlı şiir, daha sonraları Bedia Akartürk, İsmail Altunsaray, Nazlı Öksüz gibi ünlü ses sanatçıları tarafından yorumlanır. Aynı eser, geçtiğimiz zamanlarda "Hayat" parçasıyla video izleme platformlarında yüz milyondan fazla kez dinlenen Mümin Sarıkaya'nın "Ben Yoruldum Hayat" albümünde de yer alır.

Nurullah Akçayır tarafından 8 şiirinin daha bestelendiğini dile getiren Nebioğlu, "5 sene içinde ağabeyim, annem ve oğlum rahmetli olduğunda çok fazla duygu yoğunluğu yaşadım. Çok şükür o yoğunlukları atlatabildik. Tabii ki o yoğunluk içerisindeyken bir gün Trabzon'da yolda dalgın dalgın

yürüyordum. Bir aracın altında kalmaktan son anda kurtuldum. Hayırlısıyla kurtulduk o kazadan. İçimden böyle bir duygu geldi, ne derdin var benimle felek yeter diye. Tabi felek terimi edebiyatta kullanılır. Felek diye bir şey yoktur aslında. İstemediğimiz olayları başımıza gelen kötülükleri yükleriz ona. Ben de ona çattım işte o gece. İnsanların ortaya çıkan eserlerde hayatlarından, geçmişlerinden bir şeyler bulduğu zaman o eserler daima ileri gider. Bir odanın içini düşünün. Eğer dışarıdaki bir kişi o odaya girebiliyor ve kendi duygularının en az %20, %30'nu paylaşabiliyorsa, yazdığınız şiir ya da türkü iyi gidiyor. Çünkü dinleyici dil yoluyla o türkünün içerisine girebiliyor. Kendini buluyor.” diyor. Şiirin bestelenmiş halini yorumlayanlardan Bedia Akartürk’ün yorumunun hoşuna gittiğini dile getiren Hırsır Osman, “Nurullah Akçayır, şarkıya çevrilen şiirimi çok iyi söylüyor tabii ki. Nazlı da çok iyi söyledi ama Bedia Akartürk notanın haricinde çok güzel yorumladı. Şiirin özüne yakışır şekilde bir uzatma verdi sonuna doğru.” diyor.

Cuma namazında gelen ilham

Kendisinin şiir yazmak için özel bir mekâna sahip olmadığını belirten Hırsır Osman, “Şiir yazmak için özel bir mekanım yok. İlham o an nerede gelirse orada başlarım yazmaya. Mesela benim bir Sana Yeter şiirim var. Onu Cuma namazında hutbeyi dinlerken yazdım. O an geldi çünkü. Hocanın vaazında şekillendi ve yazdım.” açıklamasını yapıyor. Bazı şiirlerin bir anda yazıldığını, bazılarının ise tamamlanmak için yıllarca beklemek gerektiğini belirten Osman Nebioğlu, “Bazı şiirleri yarım saatte yazarsınız. Bazıları da 3 yıl bekler. Eksik kaldığında oraya uyacak kelimeyi daha yaşamadık diyoruz. Orhan Veli, Serin Selvililer adlı şiirini yazarken 7 yıl bekledi. Bir serin sözcüğünü bulabilmek için. Uygun sözcüğü bulduğunda tamamladı şiiri. Çünkü önce siz tamam budur demeyince onu dinleyici de kabul etmiyor.” diyerek sözlerine son veriyor.

Şiirlerinin tamamına yakınında mahlasını kullanan şair, kaleme aldığı eserlerinden birinde “Dünya beni saldın hoyrat yellere, Osman iken Hırsır ettin dillere, çok süründüm yüzükoyun yerlere, kaldıran olmadı elimden başka.” diyerek kendini ifade ediyor. Harşit’in Hırsır Osman’ı Dert Ocağı şiirinde ise, “Alnımaza dolan bu çizgilerin, bir sebebi var ki bu kadar derin, gelenler geldi de ya gidenlerin, bir ömür yasını tutmak kolay mı?” mısralarıyla döker hüznünü, yalnızlığını, yaşadıklarını.

Bozkırın renkli karakteri; Veysel Özenç

Etrafımızda farklı karakterlere sahip onlarca insan var. Hayat hikâyelerini bilmeden çoğunun yanından geçip gidiyoruz. Tıpkı 64 yaşındaki Niğdeli Veysel Özenç gibi. Özenç, 12 yaşında Emine adında genç bir kıza sevdalanır. Ancak ailesi vermez Özenç'e. Yaşadığı bu olaydan sonra Özenç, hayata küser. Ne başka birini sever ne de evlenir. Ömür boyu Emine'nin sevdasını yaşatır içinde. Kendini, elinden düşürmediği sazına ve yaşı ile örtüşmeyen kıyafetlerine verir. Niğde sokaklarında saz çalıp şarkı söyleyerek para kazanır. Renkli kişiliği, farklı tarzı ve sevecenliği ile herkes tarafından sevilir. Öyle ki adeta Niğde'nin simgesi haline gelir.

HABER: YASEMİN KARTAL

Hayat, iniş ve çıkışlarla doludur. Her zaman iyi olmadığı gibi, her seferinde kötü şeyler de yaşanmaz. Kimisi heybesinde güzel anılar biriktirir, ancak kimisi için aynı güzellikte olmaz yaşadıkları. Tıpkı Niğde’de tarzı ve farklılığı ile bilinen Veysel Özenç gibi. 1953 yılında Niğde’de doğan Veysel Özenç lise mezunudur. Niğde doğumlu olmasına rağmen 3 yıl Adana’da yaşar. Ayrıca Antep, Uşak gibi şehirlerde de bulunur. Geçimini sokaklarda saz çalıp şarkı söyleyerek ve sevenleri tarafından naçizane verilen yardımlarla sağlar. Niğde Belediyesinin ona verdiği müstakil bir evde tek başına yaşar. Onu yaşatlarından ayıran ise, yaşından genç giyinerek oluşturduğu tarzı, sevimli kişiliği ile herkes tarafından tanınması ve eline geçen az bir para ile insanlara yardım ediyor olmasıdır.

“Şu dünyada bir ağabeyim bir de sazım var”

Veysel Özenç 64 yıllık hayatında zor şeyler yaşar. Ailesini 4 yıl önce kaybettiğini söyleyen Özenç, “Şu dünyada bir ağabeyim bir de sazım var.” diyerek hayatta kalan tek dayanağının ağabeyi olduğunu belirtiyor. Renkli ve enerjik kişiliği ile bilinen Veysel Özenç, aynı zamanda dramatik bir hayat hikâyesine sahip. Gençlik yıllarında, hatta belirttiğine göre 12 yaşında Emine adında bir kıza aşık olur. Özenç, “Yaşım 12 iken Emine adında bir kız sevdim. Emine ile evlenmek istedim sonra. Ancak bizim durumumuz iyi olmadığı ve çobanlık yaptığımız için Emine’yi bana vermediler. Almanyalı zengin biri ile evlendirdiler. Bu yüzden geçmişe karşı kırgınlı-

ğım var. Yaşadığım şey ağırıma gitti. Emine’yi bana verselerdi dünyanın en mutlu insanı olurum. Zaten sonrasında kendimi müziğe ve kıyafetlere verdim.” diyor. Özenç, 45 yıl geçmesine rağmen sevdiği kadını unutamayıp hala onun için ağlıyor, adeta onu bekliyor. Üzerinden yıllar geçmiş olmasına rağmen aşkını kalbinde saklıyor. Bu yaşına kadar ne başka birini sever ne de evlenir. Geçmişte dramatik olaylar yaşamasına rağmen tüm bunlara karşı renkli kişiliğiyle gönülleri fetheder.

Aşk ve huzur için çalıp söylüyor

Yaşına aldırış etmeden renkli yaşayan, yaşını ve yaşadıklarını benimseyip kendine siper edinen Özenç, “Niğde’de saz çalıp şarkı söyleyerek geçimimi sağlıyorum. Saz çalarak kazandığım paranın yarısını kıyafetlerime harcarım. Kıyafetlerim benim her şeyim. Et-rafımdaki insanlar tarafından da çok temiz ve bakımlı bulunurum. Yaklaşık 25 yıldır bu renkli yaşamıma sazımla ve şarkılarımla devam ediyorum. Ömrümün sonuna kadar bu şekilde devam edeceğim. Barış, mutluluk, aşk ve huzur için çalıp söyleyeceğim. Benim bu tarzım kişiliğim ve karakterim oldu. Bütün insanlar tarafından çok sevilir ve örnek gösteriliyor.

İnsan, olduğu değil hissettiği yaştadır. Herkes, başkasına zarar vermeden istediği gibi yaşayabilmeli.” diyerek kişiliğini gözler önüne seriyor. Sokaklarda saz çalıp şarkı söyleyerek geçimini sağlayan, bu özelliği ve renkli kişiliği ile insanlar tarafından tanınan Veysel Özenç, “Ben bir sanat icra ediyorum. Sokaklarda şarkı söylemek, saz çalmak kolay bir şey değil. Halk beni ne kadar başarılı buluyorsa o kadar başarılıyım. Bu konu insanların takdirine kalmış bir detay.” diyerek mütevazı kişiliğini gösteriyor.

“Say bakalım kızım”

Sazını çalıp şarkılarını söyleyen Özenç, insanların ona verdiği naçizane paralarla geçimine katkı sağlıyor. Dikkat çeken ayrıntılardan biri de bu olur. Daha dikkat çekici olan ise, Özenç’in bu paralarla yaptıklarıdır. Aldığı paralarla karnını zar zor doyurup kıyafet alan Niğde’nin renkli amcası Veysel Özenç, geri kalan parasıyla da insanlığa ders verir nitelikte bir şeyler

yaparak büyük bir erdemliliğe imza atar. Özenç, yaşadıklarını şu şekilde anlatıyor, “Sabahları Niğde’deki iş yerlerine uğruyorum. Saz çalıp şarkı söylüyorum. Elde ettiğim parayla kıyafet ve yiyecek masraflarımı karşılamaya çalışıyorum. Bu tarz şeylerin söylenmemesi gerekir ama başka insanlara örnek olması açısından bahsetmekte fayda var. Elimde kalan bozuk paralarla giyim mağazasına gidiyorum ve paraları mağaza sahibinin eline bırakıyorum. ‘Say bakalım kızım’ diyorum sonra. Ardından paranın tutarı kadar tişört, pantolon, diğer giyim ürünlerinden alıyorum. Aldığım bu kıyafetleri ihtiyacı olan, dar gelirliler ve kimsesiz insanlara dağıtıyorum. Ne verirsen elinle, o gelir seninle demişler. Şu yalan dünyada başka insanlara yardımda bulunmak, onlara destek olmak lazım. Gün gelir biz de o duruma düşebiliriz.” Özenç, yaptığı bu örnek davranışla gönüllerde taht kurar. Neden bu kadar fazla seveni olduğunu bir kez daha gösterir. Özenç’in bu farklılığı onun yaşadığı şehir Niğde’de sevenler bir şarkıcı olan “Depresif Emre” adında bir gencin klibinde oynamasına vesile olur. Klipte rap ile Niğde’yi tanıtmak amaçlanır. Özenç, Depresif Emre’nin hemen hemen her klibinde bulunur. Eğlenceli sahnelere sahip olan klipler, oldukça beğeni toplar. Depresif Emre adındaki gencin rap söylediği klipte dikkat çeken Özenç, şarkıyla bütünleşir. Sanatın, insanın olduğu değil hissettiği yaşta olduğunun, zor durumda olan insanlara yardım etmenin önemli olduğunu vurgulayan Veysel Özenç, Niğde’nin önemli bir simgesi olur.

Viyadüklere Kadın eli değdi

Boya ve fırça bir araya geldiği zaman pek çok şeyi değiştirir. Soğuk duvarlar renklenir, sıradan olan şeyler hayat bulur. Rize Çayeli Eğitim Merkezinde ve Çayeli Gençlik Merkezinde resim eğitmenliği yapan Serpil Kebapçı da resimle dans eden ve çevresini güzelleştirenlerden biri. Kebapçı, kimsesiz insanların gittiği, göz ardı edilmiş viyadük ayaklarına resim çiziyor. Rize'ye ilk defa sokak sanatını getiren Kebapçı, çizdiği resimlerde toplumsal sorunlara ve güncel konulara yer veriyor. Çocuk istismarı, çocuk yaşta evlilikler, kitap okumanın faydalarını insanlara gösteriyor. Böylece hem toplumu sanatla bütünleştirmek hem de sanat eğitimini verdiği öğrencileri duyarlı ve bilinçli yetiştirmek adına elinden geleni yapıyor.

HABER: HİLMİYE OKTAY

Resim, herhangi bir şeyin, herhangi bir yüzey üstüne karakalem ya da boya ile çıkarılan biçimi olarak tanımlanıyor olsa da, resim sanatı ile uğraşanlar için farklı anlamlar ifade ediyor. Resim yapan insanlar, adeta kendilerini buluyor fırçayı eline alınca. Öyle çok hayal edip bunları resme döküyorlar ki, resim yapılan yerin bir önemi kalmıyor. Rize'nin Çayeli İlçesi'nde viyadük ayaklarına resim çizen Serpil Kebapçı gibi. Serpil Kebapçı, 1976 yılında Rize'nin Çifttekavak Köyü'nde dünyaya gelir. Küçük yaşlardan beri içinde olan sanat duygusuyla yürür. Bu duyguyla hareket ederek tiyatro ve halk oyunları ekibine katılır. İlerleyen zamanlarda bunların yanına resim sanatını da ekler. Zaman geçtikçe resimsiz bir hayat düşünemez olur. Acemice başladığı bu yolda kendini geliştirir. Uzun ve meşakkatli bir eğitim süreci geçirir. Eğitimsiz bu işlerin yürümeceğinin farkında olan Kebapçı, bununla birlikte Van'ın ünlü ressamı Haydar Ekinek ile tanışır. Sonra İstanbul'da İSMEK kursları ile sokak ressamlığıyla ilgili uygulamalı eğitimler alır.

Resim, Kebapçı için büyük bir tutku

Hayatı boyunca yoğun çalışma azmine, üretken bir yapıya sahip olduğunu belirten Kebapçı, "Eğitimi bir ailenin dördüncü çocuğuyum. Babam ilk öğretmenimdi. Onun etkisiyle küçükken öğretmen olmak istiyordum. Nitekim de şu anda Çayeli Eğitim Merkezinde ve Çayeli Gençlik Merkezi'nde öğretmenlik yapıyorum. Öğrencilerime resim yapmayı öğretiyorum ve sokak sanatı ile

ilgili temel bilgiler veriyorum. Velilerin ve öğrencilerin gözünde klasik hoca değil de, samimi, doğal, biraz entel, neşeli ve sevecen birisiyim. Bunlar da benim tam da duymak istediğim şeyler." diyerek başlıyor kendini anlatmaya. Kebapçı, "İlk önce karikatür çizdim. Daha sonra İstanbul Beylikdüzü Belediyesi'ndeki halk oyunları grubuna katıldım. Aynı zamanda tiyatro da dâhil olmak üzere çeşitli kanallarda gösterilere çıktım. 2000'li yıllarda İstanbul'da Van'ın ünlü ressamı Haydar Ekinek ile tanıştıktan sonra ressamlığa olan ilgim daha da arttı." açıklamasında bulunuyor. Viyadük ayaklarına resim yapma fikrinin ise mezbele, yani kötü yerleri görmek istemediğinden çıktığını söyleyen Kebapçı, "Bu tarz yerler bana terk edilmişlik hissi veriyor. Bu da beni hep rahatsız etmiştir. Bunun için bu tarz yerleri güzelleştirerek hem terk edilmişlik hissini ortadan kaldırmak hem de oralara biraz da olsa sempati kazandırmak adına bu çalışmayı yaptım. Ve bundan sonra da bu tarz çalışmalarına devam etmeyi düşünüyorum. Bu konuda belediyeler olsun, diğer yerler olsun çeşitli teklifler alıyorum. Bunlar da beni mutlu ediyor." diyor.

Viyadük ayaklarına resim yapmasıyla gelen tepkiler

İlk zamanlarda çok sert eleştirilere maruz kaldığını belirten Kebapçı, "Rize halkı tarafından alışımsız zor bir süreçti. Çünkü Rize, sanatın çok girmediği bir şehir. Sokakta bir kadının bu şekilde çalışması tepkilere neden oldu. Ancak ben sokak sanatının bir bakıma çevreyi güzelleştirdiğini, insanların kafasında hoş ve güzel bir görüntü oluşturduğunu düşünüyorum. Çevreyi güzelleştirdiğinin anlaşılması sonucunda önyargıları biraz da olsa kırdık." diyor ve çalışması sırasında başından geçen ilginç anıları anlatıyor, "Viyadük ayaklarına resim yaparken gecen kalıp sabahlayanlar oluyordu. Bir gün içlerinden birisi bana 'Kızım sana helal olsun. Kimsenin cesaret edemediğini, yapamadığını sen yaptın' demişti. Diğer bir yaşadığım anı ise viyadük ayaklarının olduğu bölgedeki esnafın toplanıp yanıma gelmesi oldu. Rize'de ilk defa bu tarz çalışmalar olması dikkat çekmişti. Ama her şeye rağmen sanatımı yarım bırakmayıp tamamladıktan sonra içim kıpır kıpır olmuştu. Eserlerimin yanından ayrılmak istemiyordum. En

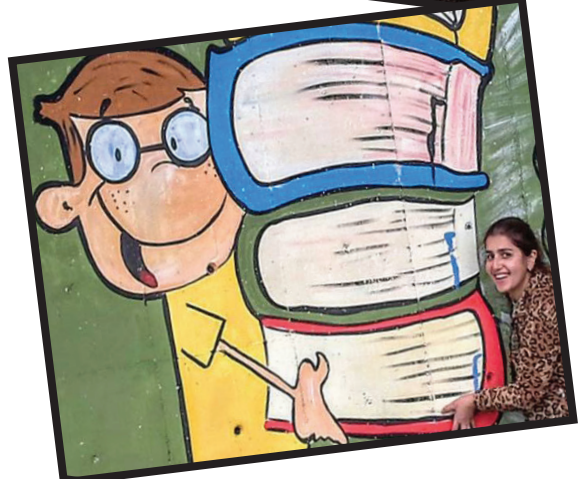
önemlisi de zor olanı başardım. Bu da benim için ayrı bir gurur kaynağıydı.” Viyadük ayaklarına resim yapma fikrinin ise mezbele (kötü durum) yerleri görmek istemediğinden kaynaklandığını söylüyor Kebapçı.

Sanatçı toplumun aydınlık yüzü

“Sanat toplum için çok önemlidir. Sanat ne kadar çok ön planda olursa, toplum ileri ve çağdaş bir seviyeye ulaşır.” diyen Kebapçı, “Ben bütün eserlerimi yaparken toplumun güncel konularını işliyorum. Çocuk istismarı, küçük yaşlarda zorla evlendirilen çocuklar gibi toplumun kanayan yaralarını seçiyorum. Bu sorunları su yüzüne çıkarmak, bu olayları sanatımla duyurmak ve durdurmak adına onların sesi olmaya çalışıyorum. Nitekim de sokak sanatımla ve kişisel çocuk sergimle bunları elimden geldiği kadar resmettim. Ama viyadük ayaklarında daha çok kitap okumak ve duyarlı olmak adına resimler yaptım. Çünkü o tarz yerlere daha çok işi gücü olmayan insanlar gider. En azından oralarda sabahlayanlara vermek istediğim mesajı aktarmak için resimlerimi yaptım. Aynı zamanda viyadük ayaklarında yöresel motiflere de yer verdim.” açıklamasını yapıyor.

“Ben bu işe aşk diyorum”

Resimle yaşadığı coğrafyayı güzelleştirmeye gayret eden Kebapçı, “Resim sanatı sadece kalbimin derinliklerinde var olan aşk. Duyguyu kalemim ve fırçamla, estetik bir tat ile aktarmak, yani resmetmek hayatımın her alanında olmasını istediğim bir şey. Kendimden yola çıkmam gerekirse kolay olmadığını söyleyebilirim. Ressamlık sadece yetenek değil, bununla birlikte bilgi ve beceri isteyen bir sanat. Ancak ben 20 yıldır bu sanatın içindeyim ve öğrenmem gereken çok şey var. Bu sanatı yaptığım için kendimi çok şanslı hissediyorum. Yedi yaşından kırk beş yaş aralığındaki öğrencilerime kadar geniş bir yaş aralığına resim sanatını öğretiyorum. Bununla birlikte sokakları güzelleştirdiğim, sesi duyulmayan masum çocukların sesi olduğum için sanatımı çok seviyorum. Bu sanatı yaparken özgürce dans edercesine, her gün yeni iş günü gibi aşkla atılan fırçadan çıkan o resimler ile bütünleşmek çok güzel bir duygu. İşte ben buna aşk diyorum.” diyerek sözlerini nokt alıyor. İşine aşkla bağlı olan Serpil Kebapçı, insanın isterse neler yapabileceğini gösteriyor.

Sanatolia

Avrupa'da Anadolu; Sanatolia

Malatya'da dünyaya gelen Tamer Barış Ülger, yıllar önce Hollanda'ya yerleşir. Memleket sevdası öyle baskın gelir ki, bu özlemle kolları sıvar. Hollanda'da bir ilki gerçekleştirir ve ilk Türk Kültür ve Sanat Merkezi Sanatolia'yı kurar. Burada Türk kültürüne ait hat, minyatür, tiyatro, resim, müzik gibi pek çok sanat icra edilir. Dört ayda 30 kişiye ulaşan ekiple Türk kültürü hem yaşatılır hem de Avrupalı'ya gösterilir.

HABER: HÜSAMEDDİN EKİCİ

Türkler ilk olarak Altay-Sayan Dağları'nın kuzey batısı, Tanrı Dağları'nın kuzeyi, Aral Gölü çevresi ve Hazar Denizi'nin doğusunda yaşarlar. Türkler, anayurtları olan Orta Asya'dan çeşitli nedenlerden dolayı göç etmek zorunda kalırlar. 21. yüzyılda bile sebepleri değişmekle birlikte göç etmeye devam ederler. Dış İşleri Bakanlığının kayıtlarına göre yurt dışında yaşayan 5,5 milyonu aşkın Türk'ün yaklaşık 4,6 milyonu Batı Avrupa ülkelerinde yaşıyor. Geri kalanı ise Kuzey Amerika, Asya, Orta Doğu ve Avustralya'ya yerleşir. Türkiye'ye kesin dönüş yapmış olan Türklerin de bulunduğu bilince de ailevi sebepler, çalışma gibi nedenlerden dolayı dış göçler hala devam ediyor. Bu durumun böyle gitmesine gönüllü razı olmayan Türkiye aşığın birçok insan bulunuyor. Bunlardan biri de Tamer Barış Ülger. Malatya doğumlu olan Ülger, yıllar önce Hollanda'ya yerleşir. Hollanda'ya yerleşmesiyle orada bulunan Türklere kültürlerini ve sanatlarını yaşamak ve yaşatmak adına kolları sıvar. Türk kültürünü unutturmamak, her zaman yaşatmak adına hareket eder. Hollanda'da bir ilki gerçekleştirip ilk Türk Kültür ve Sanat Merkezi olan Sanatolia'yı kurar. Sanatolia ile Avrupa ve Anadolu'yu birleştirerek, Türk kültürünü ve sanatını uzak diyarlara taşımayı hedef edinir.

“Hayalsiz insan kanatsız kuşa benzer”

Tamer Barış Ülger, Malatya'da dünyaya gelir. 33 yaşındaki Türkiye

sevdalısı genç bir eğitimcidir. Çocukken tek bir hayali vardır, o da sanatçı olmaktır. Ülger tiyatro, resim, müzik gibi sanata ve oradan sanatçı olma yoluna iter kendini. Hiçbir zorluğa aldırmadan her türlü fedakarlığa katlanmayı göze alır. Ülger, “Hayalsiz insan kanatsız kuşa benzer. İşte benim hayalim de sanatçı olmaktır. Tek problemim vardı. O da nasıl sanatçı olunur bilmiyordum ama ısrarcılığım vardı. Sanatın ve edebiyatın damarlarımda gezindiğini hissetmeye başladığımda küçük yaşlardaydım. Resim çizip taklitler yapıyor, babamın kalın kitaplarını okumaya çalışıyordum. İleride gençlik ateşiyle bu sanata karşı olan tutkum kora dönüşmeye başladı. Güzeli aramak, şiir yazmak, resim çizmek, müzik yapmak, bir sahne anlatıcısı olmak gayesindeydim. ‘Bunların hiçbiri para etmiyor’ dedi büyüklerim. ‘Sigortalı bir iş, sıcak bir aş, her gün kavga etmeye hazır bir eş yeter’ diyorlardı. Yetmiyordu bana. Küçüklüğümde beri parayı pek önemsemiyordum. Hayallerim göğsüme sığmıyordu. Belki vali olamayacaktım ama en önemlisi adam olacaktım.” ifadesiyle insanın hayallerinin peşinden gitmesi gerektiğini anlatıyor.

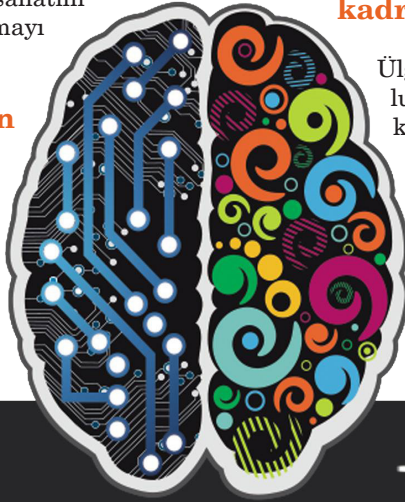
Dört ay içinde otuz kişilik kadro

Ülger, Hollanda'da bulunan 395 bin Türk'ün kopmak istemeyip de kopmak zorunda kaldığı kültürlerinden uzak yaşadığını ve büyük bir karmaşa içerisinde olduklarını görür. Türk kültürünü ve sanatını orada bulu-

nan Türklere yeniden hatırlatmayı ve Avrupa'ya öğretmeyi amaç edinir. Ülger'in Hollanda'ya gittiği yıl Türklerin gelişinin 50. yılı kutlamaları esnasında Türk kültürünün ve sanatında aksaklıklar olduğunu görür. Daha sonra vatanına özgülü tatlıları yeniden tattırmayı hedef olarak belirler. Ülger bu durumu şöyle ifade ediyor, “Ellinci yıl etkinlikleri sırasında fark ettim ki bir Türk kültür sanat merkezi açamamışız. Bu durum beni hem şaşırttı hem üzdü. Sanatımızı Avrupa insanına istikrarlı şekilde gösterme ve yaşatma fırsatı yaratamamışız ne yazık ki. Özellikle gençler iki kültürün arasında kalmış ve bir kimlik çatışmasına girmiş. Ben kimim sorusunu bile kendine soramaz olmuş. Bunları görünce kolları sıvadım ve altı ay içinde kurumun oluşum ve işleyiş şemasıyla birlikte Türk müzesinde bir oda kiralamışım. Burada Genel Kültür ve Sanat adı altında dersler vermeye başladım. Odayı kiralarırken oradaki yetkililer bile bu işin yürütmeyeceğini, gençlerin on dakikanın üstünde burada kalmayacaklarını söyledi. Dört ay içinde otuz kişilik bir kadro ile müzik yapmaya, şiir dinletisi düzenlemeye, tiyatro oyunları sergilemeye, festivallerde yer almaya başlayan aile görünümümlü bir ekip oluştu.” Böylece Tamer Barış Ülger, gözlemleriyle belirlemiş olduğu hedefin noktasını tutacak fikri oluşturur.

İlk Türk Kültür ve Sanat Merkezi Sanatolia

Ülger öğrencilerine başarıya giden yollarının şekillenmesini şu şekilde açıklıyor: “Emeklerinin karşılığını gören öğrenciler bir çiçek gibi açmaya başladılar adeta. Bu motive hayatlarına yansıyor, hayatlarında yeni kapılar açıyordu. Etkinliklerimizden birini şu an kullandığımız yerin sahibi izliyor ve çok beğenip bize kendi mekanını altı ay karşılıksız veriyordu. Tüm bunlar Hollanda'nın kompleks yapıda ilk Türk Kültür ve Sanat Merkezi olan Sanatolia'nın temellerini atmamıza sebep olacaktı. Öyle de oldu. Sanatolia'nın temellerini attık. Sanatolia Hollanda'da Adalet Divanı'nın bulunduğu ve Amsterdam'dan sonra siyasi başkent kabul edilen Lahey'dedir. Merkeziimizin bulunduğu Scilderswijk bölgesi doğu ve batı kökenli ya da oradan gelme insanların oluşturduğu bir muhit. Yolda yürürken Türk, Kürt, Arap, Polon, Bulgar, Faslı, Hindistanlı gibi her millettten insanı görürsün. Bu

Sanatolia

HOLLANDA TÜRK KÜLTÜR SANAT

bağlamda bir doğu batı sentezi yaşanıyor.”

“Sanatın bize katabileceği ile ilgileniyoruz”

Büyük hayallerle hareket eden Ülger, Sanatolia'nın amacını ise, “Sanatolia toplumun bağlarını sanatla ve bireyler arası diyaloglarla pekiştirmeyi amaç edindi. Yapacağımız etkinliklerde samimiyet ve beraberlik duygusu ön planda olmalıydı ve öyle de oldu.” diyerek açıklıyor. Tamer Barış Ülger, “Hollanda’da Türk gençlerinin edebiyat, şiir, resim, müzik ve tiyatro sanatını kullanarak kendi kimliklerini oluşturma, soru sorup cevap arama, iyi ve yararlı bir insan olma açıklarını gördüm. Sanatın iyileştirici gücü nefes aldırıyor. Yeni bir nesille daha bilinçli, daha kültürlü, daha güçlü bir kişilik inşa ediliyor. Sanatın ne olduğundan daha çok bize ne katabileceğiyle ilgileniyor ve sanatın iyileştirici gücünü üstümüzde deniyoruz. Sanat; algımızı, bakış açımızı değiştiriyor; insan olduğumuzu, kim olduğumuzu ve misyonumuzu hatırlatıyor bizlere.” diyerek sanatın gücünü hatırlatıyor.

Sanatolia, öğrenmek isteyenlere odaklanan bir eğitim merkezi. Ülger bu durumu, “Sanatolia bünyesinde an itibarıyla en küçük yaşta öğrencimiz 4, en büyük yaşta öğrencimiz 45 yaşında. Şunu içtenlikle söyleyebilirim ki bütün öğrencilerimiz çok özel. Öğrencilerimizin aileleri de öyle. İstiklal Marşımızı on kita öğrendiği için ailesinin övünç kaynağı olan bir kızı; kötü huyunu terk ettiği için annesinin duasını alan bir öğrenciyi, özgüvenini kazanmış olmanın rahatlığı içinde bir çalışanı, dedesine Köroğlu hikayelerini anlatıp şaşırtan torunları görüyoruz. Tüm bunlar sbizi mutlu ediyor.” cümleleriyle anlatıyor.

Anadolu’dan kilometrelerce uzakta Anadolu izleri

“Çoğu gönüllü eğitim kadromuzda anne-çocuk, çocuk gelişimi, yaratıcı drama, tiyatro ve Türkçe, genel kültür ve sanat, bağlama dersleri verilmeye başlandı. Çok kısa zamanda Sanatolia'nın ürünleri Avrupa genelinde ve uluslararası birçok festivalde boy göstermeye ve takdir toplamaya başladı. Tezhip, hat, minyatür, yağlı boya sergisi, müzik dinletisi, şiir dinletisi ve tiyatro oyunu aynı gün Avrupa insanına sergilendi. Kültürümüzün tanıtımı açısından büyük önem arz eden bu etkinliğe basın da çok ilgi gösterdi.” diyen Ülger, Anadolu'nun izlerini hangi milletten olursa olsun insanlara hissettirdiklerini belirtiyor ve ekliyor, “Onuncu yılını kutlayan Den Haag Classique Festival kapsamında yüz kişilik bir orkestra önünde klasik müzik eşliğinde tamamı Avrupalı olan yüzlerce

seyirciye Aydın, Kars ve Elazığ yörelerinden Kafkas ve Bağ örnekleri gösterildi. Belki de dünyada bir ilk olma özelliği gösteren performanslar arasında arşivimizde yer aldı. Rotterdam ve Lahey civarında ‘Onur ve Barış’ isimli oyunumuzun yanı sıra, 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı kapsamında çocuklarımıza Flemenkçe gösteriler sergilendi. Dünya Kadınlar Günü toplantıları ile kadınlarımızın kaynaşması, tanışması sağlandı. Yaklaşık 60 Türk gencinin aktif rol aldığı Sanatolia ve Hollanda Diyanet Camilerinin ortak projesi olan Çanakkale Destanı, yüzüncü yılında çok büyük seyirci kitlesine gururla sergilendi. Çanakkale oyunu bir milattı. Çünkü oyunu izleyen insanların çoğu duygulandı ve ağladı. Gelip oyunculara sarıldılar. Beraberce birlik beraberlik türküleri söylediler hep bir ağızdan.”

Ülger, “Avrupa Türkü kimliğini kaliteli bir biçimde oluşturmak istiyoruz. Sanat merkezimizin eğitim kadrolarını genişletip Avrupa'nın sağlam bir kültür sanat evi olmak, Almanya, Belçika, Fransa gibi Avrupa'nın büyük ülkelerinde oyunlarımızı sahnelemek, oradaki insanlara ulaşmak genel çaptaki hedeflerimizdir. Kıymetli olan hedeflerimizdir aslında. İyiyi, güzeli, doğruyu ararken daha iyi bir insan olmak, insan kalmak. Sanatın estetik yağında kavrulup insanca yaşayıp insanca ölmek bizim ana hedefimizdir.” diyerek hedeflerini belirtiyor ve sözlerine son veriyor.

**Çizdiği
karikatürlerle
15 yaşında
dünya
birincisi
oldu**

Yaşının genç olmasına rağmen sanatla iç içe yaşayan, karikatürü, çizgilerin dilini ve renkleri kendine arkadaş edinen, onlarla adeta dans eden bir sanatçı var aramızda. On iki yaşında tanıştığı karikatürle hayatını daha anlamlı kılan, şu an on beş yaşında olan Abdulhakim Orhanoğlu, genç ömrüne pek çok başarı sığdırdı. Öyle ki, başarıları uluslararası bir boyuta ulaştı. İtalya'da Spilimbergo Ortaöğretim Enstitüsü tarafından düzenlenen 20. Barış ve Hoşgörü konulu Uluslararası Karikatür Yarışması'nda iki sene üst üste Dünya Birinciliği'ni göğüsledi. Eskişehir'de düzenlenen Uluslararası Tüblek Karikatür Yarışması'nda Onur Ödülü, 21. Ulusal Nehar Bunun yanı sıra, Güney Kore'de 25. Uluslararası Sicaco Karikatür Yarışması'nda Öğrenci Onur Ödülü olarak Dünya Karikatüristler Ansiklopedisi'ne girdi.

HABER: ARZU KAYA

Karikatür sanatı, herhangi bir insanın, fikrin veya bir olayın resimlendirilerek gülünç şekilde anlatılması olarak tanımlanıyor. Bir insanın veya bir olayın ayrıntılarına girmeksizin, kısa, düşündürücü ve özlü bir fikir vermek veya genellikle güldürmek için bazı özelliklerinin göze çarpıcı bir şekilde resimlendirilmesi olarak görülüyor. “Bazı şeyler hayal gücüme gidiyor.” diyor ünlü karikatürist ve yazar Metin Üstündağ. Bunu söylerken de karikatür sanatının, hayal gücüyle dans ettiğine dem vuruyor. Herkesin farklı anlamlandırıldığı, birbirinden bağımsız anlamlar yüklediği karikatür iletişimin bir parçası haline geldi. Tüm bu tanımlarla erken yaşta tanışan, çizgilerin dilini bilen, karikatür aşığı biri var aramızda. On beş yaşındaki Abdulkhakim Orhanoglu karikatürlere olan ilgisi, bu alandaki çalışmalarını ile pek çok başarı elde etti. İtalya’da Spilimbergo Ortaöğretim Enstitüsü tarafından düzenlenen 20. Barış ve Hoşgörü konulu Uluslararası Karikatür Yarışması’nda iki sene üst üste Dünya Birinciliği, Eskişehir’de Uluslararası Karikatür Yarışması’nda Onur Ödülü, 21. Ulusal Nehar Tüblek Karikatür Yarışması Özendirme Ödülü kazandı. Son olarak, Güney Kore’de 25. Uluslararası Sicaco Karikatür Yarışması’nda Öğrenci Onur Ödülü olarak Dünya Karikatüristler Ansiklopedisi’ne girdi.

İnsanlar arasında parmakla gösterilmeye başlar

74 DERGİF

On beş yaşında olmasına rağmen başarıları okyanusları aşan Abdulkhakim Orhanoglu, dört yıl önce karikatürist Aşkın Ayrancıkloğlu’yla karikatür macerasına başladığını, bu maceranın başlarında çevresinden yeterince destek alamadığını anlatıyor. Orhanoglu, “Karikatür çizmeye Aşkın Ayrancıkloğlu hocamla başladım. Ancak, hocam dışında karikatür çiziminde ilerlemem için destek göremedim. Çünkü ağabeyim de bir karikatürist ve akrabalarım onun kadar başarılı olamayacağını düşünüyordu. Onların böyle düşünmesi, benim hırs yapmama neden oldu.” diyor ve devam ediyor, “Katıldığım ulusal ve uluslararası yarışmalarda birçok ödül kazandım. Kazandığım bu ödüller karikatür dalında daha emin adımlarla yürümemi sağladı. Bu renkli sanat sayesinde insanlar arasında parmakla gösterilmeye başladım. Saygınlığım arttı. Benim bu sanatı yapamayacağımı düşünen insanların bana karşı bakış açısı değişti. Önceden desteklenmiyorken, artık olumlu yaklaşımlar alıyordum.”

Abdulkhakim Orhanoglu’nun elde ettiği başarıların mimarı olan ve Orhanoglu’nu yüreklendiren isimlerin başında gelen Aşkın Ayrancıkloğlu, “Abdulkhakim İstanbul’da sorunlu bir ilkokul dönemi yaşadıkten sonra Sinop’a, benim çalıştığım okula geldi. O zamanlar 5. sınıftaydı. İstanbul’da büyüdüğü için bizim köyde büyümüş çocuklardan farklı bir kişiliğe sahipti. Bu aykırı kişiliğinden dolayı hem arkadaşları hem de öğretmenleri tarafından dışlandı

olu-yordu. Ailesiyle uzun yıllardır tanıştığım için Abdulkhakim’i karikatür ve resim atölyemde çalışmaya yönlendirdim. Böylece yalnızlık hissetmeyecek ve kendine tutunacak bir dal bulmuş olacaktı. O da benimle çalışmak istiyordu ama kendine pek güvenmiyordu. Çalışırsa başarabileceğini anladı. Daha sonra 4 yıl sürecek bir çalışma ve üretim sürecine girdik. Birlikte çok çalıştık. Özellikle çoğu öğretmeninin sevmediği eleştirel ve hazır cevap olma özelliklerini karikatürün eleştireliliğiyle birleştirdik. Bu yöndeki çalışmalarımız sonucu Abdulkhakim, büyük başarılarla imza atan biri oldu.” diyor. Çalışmaları ile ilgili ise, “Abdulkhakim’le özellikle karikatür ağırlıklı çalıştık. Bunun yanında resim, fotoğraf ve grafik çalışmalarımız da oldu. Farklı sanat dallarına eğildik. Bu dalların hepsinde ulusal veya uluslararası ödüller kazandı. Birlikte birçok sergi açtık. Ayrıca eserleri yurt içi ve yurt dışında birçok kitap, dergi ve internet sitesinde yer aldı.

Genç karikatürist Orhanoglu, “Katıldığım ulusal ve uluslararası yarışmalarda birçok ödül kazandım. Kazandığım bu ödüller karikatür dalında daha emin adımlarla yürümemi sağladı. Bu renkli sanat sayesinde insanlar arasında parmakla gösterilmeye başladım.” diyor.

Aşkın Ayrancıoğlu, "Abdülhakim"le özellikle karikatür ağırlıklı çalıştık. Bunun yanında resim, fotoğraf ve grafik çalışmalarımız da oldu. Farklı sanat dallarına eğildik. Bu dalların hepsinde ulusal veya uluslararası ödüller kazandı. Birlikte birçok sergi açtık. Ayrıca eserleri yurt içi ve yurt dışında birçok kitap, dergi ve internet sitesinde yer aldı. Ders saatleri dışında her hafta ortalama 15 saat çalıştık. Bu başarılar, yoğun çalışmanın ardından, emek verilerek elde edildi." diyerek Orhanoğlu'nun çalışmalarına ve başarılarına işaret ediyor.

"Karikatürün geri planda kalmaması gerekiyor"

Karikatürün, sanatın önemli dallarından olduğunu belirten Abdulhakim Orhanoğlu, "Karikatür, insanların hayat parçalarından bir tanesi. Bu yüzden günlük hayatın içinde bulunması ve yaygınlaşması gerektiğini düşünüyorum. Ancak yakın zamanda bu pek mümkün görünmüyor. İnsanlar karikatür sanatının ne anlama geldiğini, karikatürün hayatlarını nasıl değiştirebileceğini bilmiyorlar. Bu biraz da kültürle alakalı. Bizler de karikatüristler olarak bu kültürü geliştirmek ve insanlar arasında yaymak için varız. Bu yüzden insanların bilgisine ve kültürüne katkı sağladığımızı düşünüyorum." açıklamasını yapıyor. İnsanlara sanatı ve karikatürü genç yaşta sevdirebilmeyi ve karikatürün insan hayatı içinde yer bulmasını istiyor. Karikatürü, resmi, müziği, heykeli hayatın içinde önemli bir yere taşımak ve gerekli değer verilmesi gerektiğini düşünüyor.

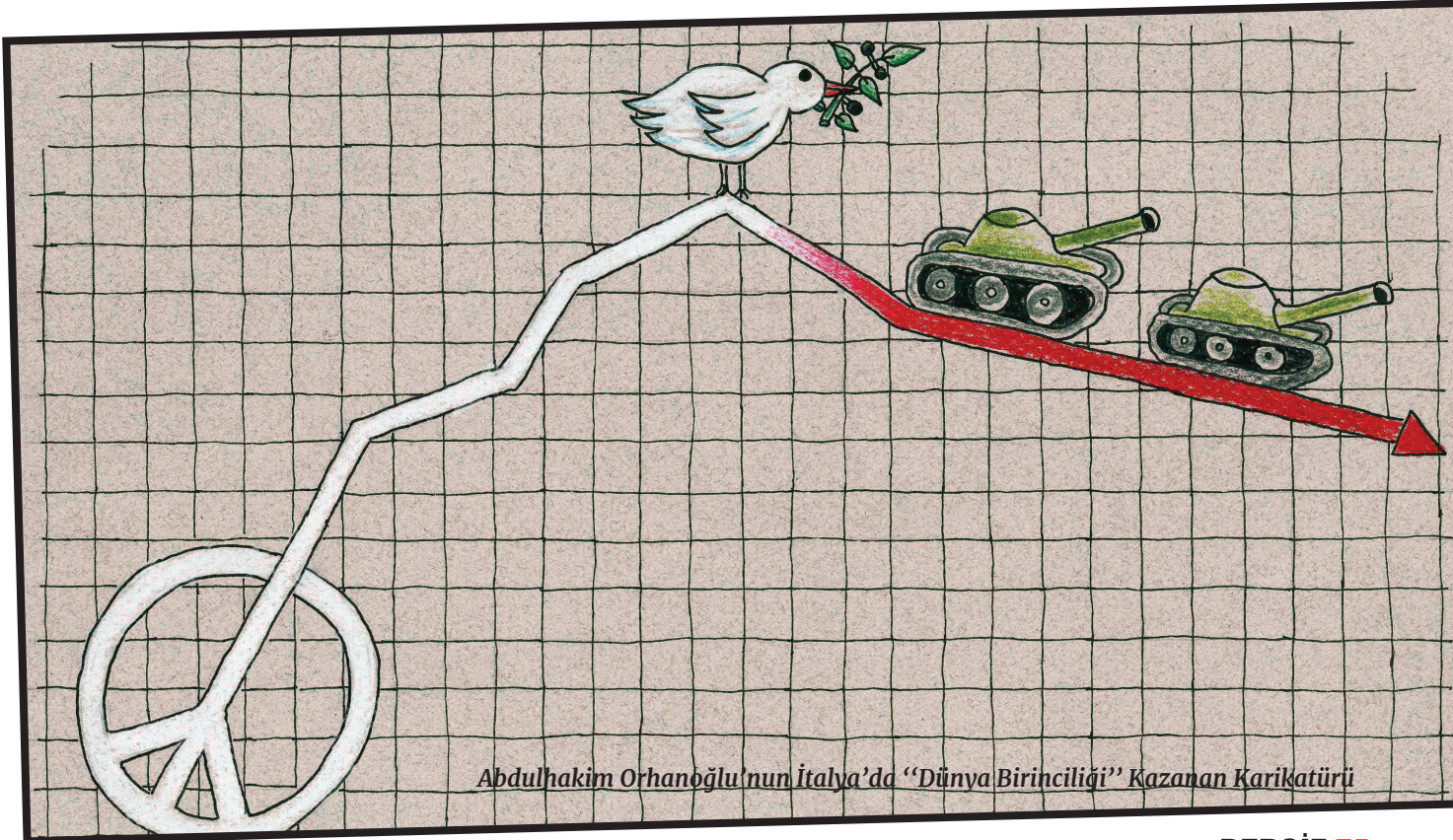
Karikatür, Orhanoğlu için bir özgürlük alanı

Karikatür çizerken özgür olunabileceğini vurguluyor Abdulhakim Orhanoğlu ve ekliyor, "Kimse çizdiğimiz karikatürler ile ilgili niye o şekilde

çizdiğimizi sormaz. Bu yüzden karikatür, bana göre içinde özgürlüğü ve özgünlüğü barındıran bir sanat dalı. Uzun cümleler kurarak anlatamadığımız herhangi bir konuyu çok rahat bir şekilde başkasına aktarabilirim. Belki de bu yüzden karikatürün, diğer sanatlardan farklı bir yanı var. İyi de çizsek kötü de çizsek, insanları düşünmeye itiyoruz. Yüzlerinde 2 saniye de olsa küçük bir tebessüme sebep olabiliyoruz. Bizi bunlar mutlu ediyor. İşimizin güzelliğini ortaya koyuyor."

Genç yaşına rağmen çizdiği karikatürleriyle fark yaratan, insanların yüzündeki tebessümün bir parçası olan Abdulhakim Orhanoğlu, kendisine ilham veren konuların başında okuduklarını ve yaşadıklarını ele aldığı ifade ediyor. "İnsan ne kadar okuyup, herhangi bir konu ile ilgili bilgi sahibi olursa, o kadar şey aktarabilir. Başkalarına o kadar faydalı olabilir. Bunlar karikatürü besleyen güzel ve önemli şeylerdir." diyor. Çizgilerle, kalemle herkesten farklı bir bağı olan genç karikatürist Orhanoğlu, hayallerini, hedeflerini bir kalemle kağıda sığdırıyor. Okyanusun ötesini de geçen küçük parmaklarıyla kendine has anlatım gücünü paylaşıyor. İmgeleri, sembolleri hayal gücüyle birleştirip, insanlar tarafından algılanabilir bir biçimde kaleme döküyor.

Ders saatleri dışında her hafta ortalama 15 saat çalıştık. Bu başarılar, yoğun çalışmanın ardından, emek verilerek elde edildi." açıklamasını yapıyor.

Abdulhakim Orhanoğlu'nun İtalya'da "Dünya Birinciliği" Kazanan Karikatürü

357 Yıllık Tarihî Hamamdan Çay Ocağına

Kayseri'nin İncesu İlçesi'nde bulunan ve Merzifonlu Silahtar Mustafa Paşa tarafından külliye olarak yaptırılan Kara Mustafa Paşa Kervansarayı, 357 yıllık bir geçmişe sahip. Bu kervansaray, hamam, medrese, sıbyan mektebi ve kütüphane gibi farklı alanlardan oluşuyor. 1660 yılında, insanları ve kültürleri birbirine bağlayan İpekyolu üzerinde yapılan Kara Mustafa Paşa Hamamı, şu günlerde 357 yıllık kaderinin değişimine tanık oluyor. 4 asırlık hamam, beş yıl önce ilk olarak internet cafe ve şimdilerde ise çay ocağı olarak kullanılıyor. İnsanlar tarihi eser niteliğindeki hamamda çay içiyor, boş vakitlerini geçiriyor ve maç izliyor. Yüzyıllar öncesinde su seslerinin ve insan kahkahalarının yankılandığı hamamda, şimdilerde futbol maçlarının sesleri, insanların hiddetli bağırışları duyuluyor. Yüzyıllar boyunca savaşırlara direnen hamam, şu sıralar popüler kültürün en büyük argümanı futbol maçlarına direnmeye çalışıyor.

HABER&FOTOĞRAF: FATMA KAPLAN

Adana-Niğde-Kayseri ile Nevşehir-Ürgüp-Kayseri'yi birleştiren çağın önemli yollarından biri İpekyolu. Tarihi bir öneme sahip olan bu yol sadece tüccarların değil, aynı zamanda doğudan batıya ya da batıdan doğuya bilgelerin, orduların, dinlerin ve kültürlerin de yolu olur. Bu yol sayesinde insanlar pek çok yeniliğe, bilgiye, ürüne ve kültüre sahip olur.

İnsanları birbirine bağlayan böylesine önemli bir yolun üzerindeki kavşakta, Kayseri'nin İncesu İlçesi'nde 1660 yılında Merzifonlu Kara Mustafa Paşa tarafından bir külliye yaptırılır. Merzifonlu Kara Mustafa Paşa Kervansarayını olarak bilinen bu tarihi mekanda, cami, medrese, misafirhane, sıbyan mektebi ve hamam gibi farklı bölümler bulunuyor. Pek çok alandan oluşan ve tarihi boyunca binlerce insana hizmet eden, 357 yıllık külliyenin hamam kısmı şu sıralar farklı bir amaç için kullanılıyor. Halk arasında Paşa Hamamı olarak da bilinen Merzifonlu Kara Mustafa Paşa Hamamı, beş yıl önce restore edilmeden internet kafeye çevrildi. Vakıflar Genel Müdürlüğünden alınan izinle internet cafe olarak kullanılan hamam, bir süre kullanıldıktan sonra kapatıldı.

İnsanlara internet cafe olarak hizmet eden aynı hamam şimdilerde, çay

ocağı ve maç izleme alanı olarak kullanılıyor. Hamamın, yapılış şekline ve tarihinden bağımsız olarak kullanılması, bir kısım yöre halkını rahatsız ederken, diğer kısmı memnun ediyor.

“İnsanlar eski bir tarihte yeni bir hayat yaşıyor”

Günün büyük bir kısmını tarihi hamam içinde bulunan çay ocağında geçirdiğini söyleyen mekanın işletmecisi Mevlüt Karaçavuş: “Burası benim için çok farklı. Her nefes alışımında o zamana gidiyor, o anları yaşıyorum. Burada bulunmak, bu havayı solumak çok farklı bir duygu. Çay ocakları her yerde yaygın olarak kullanılıyor. Kara Mustafa Paşa Kervansarayının hamam kısmında bulunan çay ocağı diğer çay ocaklarından çok farklı. Burada koca bir tarih ve o tarihteki insanların emekleri var. Buradayken tüm bunları hissedebiliyorsunuz. İnsanlar evlerinden çıkıp buraya gelirken çay ocağına geldiklerini söylemiyorlar. Kervansaraya geldiklerini söylüyorlar.” diyor.

Karaçavuş, çay ocağına gelen insanların aslında tarihi bir ziyaret ve yolculukta bulduklarını, hamam içinde yapılan çay ocağının,

insanlara bu imkanı sağladığını söylüyor. İnsanların evlerinden çay ocağına gelirken sanki tarihi bir yer gezmeye gelir gibi heyecanla ve merakla geldiklerini ifade eden Karaçavuş: “Çay ocağına geldiğimiz zaman hem sohbet ediyor hem de tarihi konuşuyoruz. Burada kitap okuyor, maç izliyoruz. Maç olduğu zaman daha çok doluyor. İnsanlar eski bir tarih içinde yeni bir hayat yaşıyor. Burayı çay ocağına çevirirken çok zorlandık.

Tarihi bir yapı olduğu için zarar veremedik. Bu noktaya çok dikkat ettik, oldukça hassas davrandık. O yüzden bu hale getirmesi uzun sürdü. Hamamın bir kısmı kullanıma açıldı. Çalışmalarımız devam ediyor. İlerleyen zamanlarda geri kalan kısmı da kullanıma açılacak.” açıklamasını yapıyor.

Karaçavuş, hamam kültürünün çok eski bir gelenek olduğuna değinerek, “Eskiden insanlar sürekli olarak hamamı kullanıyordu. Fakat günümüzde pek yaygın değil. Çünkü güneş enerjisi, doğalgaz gibi hayatı kolaylaştıran etmenler var. Çoğu insan hamamı, hamam kültürünü bilmez. Fakat hamam, çay

ocağı olduğu zamandan beri her yaştaki insana ev sahipliği yapıyor. Böylelikle insanlar tarihini görüyor ve kültürünü tanıyor.” diyor.

“Tarihimizi eskide bırakmama- malıyız”

Zaman geçtikçe insanların tarihini unuttuğunu vurgulayan işletmeci Mevlüt Karaçavuş: “Ülkemizde ve şehrimizde birçok tarihi yapı var. Bu tarihi yapılar kervansaraydaki hamam gibi dönüştürülebilir. Farklı bir boyut kazanabilir. Böylelikle yazın sadece turistlerin ziyaret ettiği bir yapı haline gelmez. Kendi toplumumuz da tarihinin ve bu eserlerin güzelliğinin farkına varır. Tarihimizin bir şekilde topluma kazandırılması gerekiyor. Eskide kalmasına izin verilmemeli. Bu hamam çay ocağı olarak yitip gitmeyecek.” ifadelerini kullanıyor.

Günün belirli kısmını çay ocağında geçirdiğini söyleyen yöre halkından Ahmet Şahin, “İşten eve geliyorum. Evde biraz zaman geçirdikten sonra hamamdaki çay ocağına gidiyorum. Evime de fazla uzak değil. İşten zaman bulup yüzünü göremediğim dostlarımı orada görüyorum, sohbet etme fırsatı buluyorum. Arkadaşlarımla eskiye dair hatıraları konuşurken zamanın ne kadar da hızlı geçtiğini anımsıyorum. Kafamı kaldırıp etrafıma baktığım zamansa koca bir asır aklıma geliyor. Eski hatıralarımı bu kadar eski bir tarihi yerde konuşmak bana tuhaf hissettiriyor.” diyor ve devam ediyor, “Bazen çocuklarımı da getiriyorum. Burası tarihi bir yer sonuçta. Onların da görmesini, buraya şahit olmasını istiyorum. Buradaki kitaplıktan faydalanıp kitap okuyorlar. Hiçbir şey yapmasalar dahi, tarihi bir hamamda oturuyorlar. Turistler burayı görebilmek için çok uzaklardan geliyor. Yeni açıldığı için eksiklerin olduğunu belirten Şahin, “Burada her şeyin tam olması mümkün değil. Aynı zamanda tarihi bir yer olduğu için yapılanması zor. Zamanla eksikleri tamamlanır. Umarım geri kalan kısımlar da açılır. Çok güzel bir tarihi yapı. Burayı herkesin bilmesi gerekiyor.”

Bir yanda memnun olanlar diğerk tarafta mutsuz olanlar

Kervansaraydaki çay ocağına giderek burada maçı izlediğini söyleyen Sinan Karagöz ise, “Buraya genelde maç izlemeye geliyorum. Özellikle derbi maçları çok dolu oluyor. Maçları takip edenler erken saatte buraya geliyor hep beraber izliyoruz. Günümüzde bir araya gelip paylaşımında bulunmak çok zor. O yüzden tarihi bir yerde günümüze dair bir şeyler yapmak beni mutlu hissettiriyor.” diyerek şu şekilde devam ediyor, “Çok eskiden ailem hamama gidermiş ama ben hiç gitmedim ve görmedim. Buranın nasıl bir yapı olduğunu arkadaşlarla maç izlemek için geldiğimizde gördüm. Bizler tarihimize ve kültürümüze çok uzak kalıyoruz. Ancak bu şekilde yaklaşılabiliyoruz.”

Yaklaşık 4 asırlık tarihe sahip olan bir hamamın, çay ocağı olarak kullanılması belli bir kesimin hoşuna gitse de, bu durumdan hoşlanmayanların sayısı da az değil. Bunlardan biri ilçenin ve tarihi yapının geçmişi bilen Elife Işık. İlçede uzun yıllar yaşayan 73 yaşındaki Elife Işık; “Bundan ortalama elli beş yıl önce gelmişim hamama. O zamanlar nişanlıydım. Rahmetli kayınvalidemle de geldiğimizi hatırlıyorum. O zamanlar hamamları sıkça kullanırdık. Ancak şimdilerde güneş enerjisinin kullanılmaya başlanması, doğalgazın çoğu ilçeye gelmesi hamam kültürünü kötü etkiledi. Böyle olunca insanlar farklı açılardan para kazanma amacı edindi. Onlara göre bir yapı boş boş durmamalı, mutlaka değerlendirilmeli. Oysa bu eser Osmanlı döneminden kalma bir yapı. Bu gidişle torunlarımıza bırakacak mirasımız kalmayacak.” diyor ve durumun ciddiyetine vurgu yapıyor.

Bu durumdan rahatsız bir diğerk kişi ise, 53 yaşındaki Cengiz Kütükoğlu. Kütükoğlu tarihi hamamla ilgili, “Benim çocukluğum, gençliğim İncesu’da geçti. Buranın bende ayrı bir yer vardır. Bu tarihi kervansaray ve hamam, ilçemize ayrı bir değer katan yapılar. Ancak yaklaşık 5 yıl önce

burayı internet cafe olarak kullandılar. Daha sonra kapattılar. Şimdi ise çay ocağı olarak kullanıyorlar. Böylesi güzel bir tarihe sahip olmak çok güzel ama bu yapıların kıymetini bilmemiz lazım. Nasıl ki 4 yüz yıl öncesinden geliyorsa, biz de gelecek kuşaklara asıl kullanım şekliyle aktarmalıyız.” diyor. Tarihi yapı hamamken, burayı gören Hülya Düğenci ise, “Ben aslen İncesuluyum. Ancak Ankara’da büyüdüm. Yazları memleketimize geldiğimiz zaman bağlarımızdaki üzümle toplar, pekmez kaynatırdık. Daha sonra annem bizi, Merzifonlu Kara Mustafa Paşa Hamamı’na götürürdü. Tabii o zamanlar ilkokul çağlarındaydık. Yani bundan yaklaşık kırk yıl öncesi. 4 asırlık hamamı biz o zamanlar kullanabiliyorduk. Şimdilerde hamamın gerçek kimliğinden uzaklaştırılıp, çay ocağı olması çok üzücü. Gençler bu şekilde tarihi yapıyı yakından görebiliyorlar, ama keşke burayı hamam olarak kullansalar. Böylece hem hamam kültürü devam etmiş olur hem de bu tarihi yapı aslına uygun olarak kullanılır.”

Pek çok medeniyete ev sahipliği yapmış, üzerinde bulunduğu İpekyolu sayesinde binlerce insanı ağırlamış Merzifonlu Kara Mustafa Paşa Hamamı’nın ne olacağı akıbetini koruyor.

ONLAR

YÜKSEK DAĞLARIN

Atletizm, bir pist veya belli bir alanda yapılan, dünyanın en eski sporlarından biri olarak biliniyor. Bu oyunlarda atletler koşu, yürüyüş ve atlama gibi farklı alanlardaki yeteneklerini gösteriyorlar. Bilinen ilk koşu yarışı ise MÖ 3800'lü yıllara dayanıyor. Mısır'da düzenlenen ilk atletizm koşusunun aksine, en ünlü atletizm yarışmaları, ilk kez Eski Yunanistan'da düzenlenen Olimpiyat Oyunları'nda gerçekleşmiş. Tarihi bu kadar eskiye dayanan atletizm sporu, ona gönül verenler için, ter dökmenin ötesinde gayretin ve hırsın sporu. Biri 17, diğeri 16 yaşında olan Onur ve Orhan Öztürk kardeşler de onlardan ikisi. Trabzon'un Arsin İlçesi'ne bağlı İşhan Köyü'nde çobanlık yapan kardeşler, atletizm sporuyla farklı bir şekilde tanışır. Atletizmle olan ilişkileri öyle bir hal alır ki, ikisi de başarıdan başarıya koşar. Çobanlık yaparken başladıkları atletizm sporu, ikisinin de hayatını değiştirir. Bir müsabakada yırtık ayakkabısı ile koşarken Orhan Öztürk'ü fark eden ve elinden tutan Gümüşhane Atletizm İl Koordinatörü Ertuğrul Sarı, Onur Öztürk'ü de çeker alır. Geçim kaynakları olan çocuklarının atletizmle ilgilenmesini istemeyen ailenin de ikna edilmesiyle çoban kardeşler için engel kalmaz. Bundan sonra sıkı çalışan kardeşler milli takıma girerek ulusal ve uluslararası alanda pek çok başarıya imza atar. Orhan Öztürk, Çek Cumhuriyeti'nde düzenlenen 11. Dünya Yıldızlar Dağ Koşusu'nda Dünya İkinciliği, 2015 yılı Dünya Okullar Arası Atletizm Takım Birinciliği, 2015 yılı Türkiye Bölgesel Kros Ligleri'nde Tokat'ta Ferdi Birincilik, Trabzon Kros Liginde Ferdi İkincilik, Rize Kros Liginde Ferdi Birincilik elde etti. Onur Öztürk ise, Çek Cumhuriyeti'nde düzenlenen 11. Dünya Yıldızlar Dağ Koşusu B Kategorisi Dünya Birinciliği, Okullar Arası Atletizm Şampiyonası Türkiye Birinciliği, Dağ Koşusu Dünya Seçmelerinde B Takımı Türkiye Altıncılığı, 2015 Yılı Rize Küçükler Kros Ligi Birinciliği, 2015 Yılı Samsun Küçükler Kros Ligi İkinciliği, 2015 Yılı Trabzon Küçükler Kros Ligi Birinciliği kazandı.

Yırtık ayakkabıyla koşarken keşfedilir

Öztürk kardeşlerin hayatını değiştiren, onları keşfedip tecrübelerini kardeşlerle paylaşan Gümüşhane Atletizm İl Koordinatörü Ertuğrul

Çoban kardeşlerin içinde bulunduğu hayat şartları, yeteneklerini geliştirmelerine ve spor için gerekli olan malzemeleri karşılamalarına yeterli değildir. Gümüşhane'de atletizm sporu için bir çalışma alanı da mevcut değildir. Sporcular antrenmanlarını yol üzerinde koşular yaparak tamamlamaya çalışıyorlar. Burada yapılan antrenmanlarda ise sporcular, arabaların çıkardığı egzoz dumanlarına maruz kalıyorlar. Bu durum ayrıca giydikleri ayakkabıların daha çabuk yıpranmasına sebebiyet veriyor.

Sarı; "Orhan'la tanışmamız tamamen bir rastlantı oldu. Ortaokullar Arası Atletizm Yarışması'nda baktım ki böyle çelimsiz, kara kuru bir çocuk koşuyor. Aytağında yırtık ayakkabısıyla o yarışmada birinci oldu. O zaman bu çocuk kim diye araştırdım. Beden eğitimi öğretmenine sordum. Yatılı bölge ilköğretim okulunda okuduğunu söyledi. Bir yaylada, dağ köyünde kaldığını öğrendim. Daha sonra ailesini araştırmaya başladık ve ailesini bulduk. Ailesiyle görüştük ilk süreçte ailesi atletizm yapmalarına karşı çıktı. Çünkü ailesi Orhan'ı ücretli olarak çobanlık yapmış diye farklı köylere yol-luyordu. Bu da onların geçim kaynağı olmuştur. Aile hayvancılıkla uğraştığı için Orhan yazları kardeşi ile çobanlık yapmak zorunda kalıyordu." diyerek çoban kardeşlerle tanışma macerasını anlatıyor.

"Bir süre sonra ailesi Orhan'ı bir köye çoban olarak vermeye çalıştı. Ben de babasına çok sinirlendim. Ailesine Orhan'ın çobanlıktan ne kadar kazandıracağını sordum ve ücreti benim karşılayacağımı söyledim. Ailesini o şekilde ikna ettim ve o sezon bizde kaldı Orhan ve Onur. Onur'u da futbol oynarken gördüm ve o şekilde atletizme dahil ettim. O sezon, yaz boyunca Gümüşhane'de kaldık ve çalıştık. Daha sonra Erzurum'da kamp yaptık ve akabinde Çek Cumhuriyeti'ne gittik. Burada dünya şampiyonu olduk. Orhan ve Onur'la çalışma geçmişimiz kısa sürdü. Buna rağmen çok büyük başarılar elde ettik. Çocuklarımızın çok yetenekli ve çalışkan olmaları başarıyı elde etmemizde kilit rol oynadı. Neredeyse senenin 365 günü çalışarak eksikliklerimizi giderdik." diyor Ertuğrul Sarı.

"Ailemizden destek göremedik"

"Başarısız insanların yollarındaki taşlar, başarılı olanlar için birer basamaktır." Flaubert'in bu sözü, bütün imkansızlıklara rağmen vazgeçmeyen, önlerine çıkan bütün sıkıntıları başarıya giden yolda bir basamak olarak gören çoban kardeşleri özetliyor. Başarı elde edene kadar ailelerinden herhangi bir destek görmediklerini belirten Orhan Öztürk o süreci şöyle anlatıyor, "Ben bu spora başlarken annemden de babamdan da destek görmedim. Ailem gizli gizli, onlardan kaçarak koşmaya devam ettim. Ailem Trabzon'da

olduğu için Gümüşhane'ye Ertuğrul hocamın yanına kaçtım. Her şeyi koşabilmek adına yaptım. Ertuğrul hoca ailemi ikna etmeye çalıştıktan sonra babam biraz destek çıktı. Ama annem yine destek olmadı. İlerleyen süreçte bu sefer durum tam tersine döndü. Annem destek olunca babam desteğini üstümüzden çekti. Fakat dünya çapında derece elde ettikten sonra ikisi de hem bana hem kardeşime destek oldular. Ailemin desteği konusunda da yine bir diğer önemli faktör amcam olmuştur. Onun desteğini aldıktan sonra ailem bize bu konuda destek olmaya ikna oldular.”

Halk, yollarda koşmalarını yadırgar

Ailelerinin desteğini uzun süre alamayan kardeşlerin tek sorunu bu değildir elbette. Çoban kardeşlerin içinde bulunduğu hayat şartları, yeteneklerini geliştirmelerine ve spor için gerekli olan malzemeleri karşılamalarına yeterli değildir. Gümüşhane'de atletizm sporu için bir çalışma alanı da mevcut değildir. Sporcular antrenmanlarını yol üzerinde koşular yaparak tamamlamaya çalışıyorlar. Burada yapılan antrenmanlarda ise sporcular, arabaların çıkardığı egzoz dumanlarına maruz kalıyorlar. Bu durum ayrıca giydikleri ayakkabıların daha çabuk yıpranmasına sebebiyet veriyor. Tek geçim kaynakları olan hayvancılığa ara vermek zorunda kalan çoban kardeşler, sporla ilgili ihtiyaçlarını ise Ertuğrul Sarı hocanın her ay başında öğretmenler toplantısında topladığı paralarla karşılamaya çalışıyor. Ayrıca Gümüşhane halkının yol üzerinde koşan bu sporculara bakış açısı da çoban kardeşlerin işini zorlaştırıyor. Kardeşlerden Onur Öztürk yaşadıkları o zorlu durumları şöyle anlatıyor, “Halkın bizim yollarda antrenman yapmamıza verdiği tuhaf tepkiler oldu. Yol üstünde antrenman yaptığımız vakitlerde üstümüze araba süren, dalga geçen insanlar bile oldu. Yollarda koşu yapmak zorunda olduğumuz için arabalardan korkuyorduk. İnsanlar bize şortla koştuğumuz için tuhaf tuhaf bakışlar atıyorlardı. Yanımızda koşan küçük bayan arkadaşlarımız oluyordu. Onlar da şortla koşmak durumunda. Bu yüzden de çevreden büyük tepkiler aldık. Çalışacak alanımız olmadığı için yollarda antrenman yapmak zorunda kaldık. Bu da bizim üzerimizde kötü etkiler bıraktı. Arabaların çıkardığı dumanlar bizi bu konuda olumsuz etkiledi.”

“Köyde büyüyen sporcular daha şanslı”

Pek çok zorluk yaşar çoban kardeşler. Ancak bu zorluklara rağmen çobanlık yapmalarının birçok avantajını görürler Orhan ve Onur Öztürk. Yüksek rakımlı dağlarda büyüdükle-

ri için şehirde yaşayan sporculara göre daha kuvvetli ve çeviktirler. Bunun meyvesini ilerleyen zamanlarda alırlar. Orhan Öztürk dağ köyünde büyümüş olmalarının avantajını şöyle dile getiriyor, “Bazı köylerde çok yüksek rakımlı dağlarda kaldığımız olurdu. Oksijen miktarının oralarda daha fazla olması daha sağlıklı olmamızı sağlıyor. Bu da atletizm açısından bizlere büyük avantaj sağlıyor. Çünkü dağlarda olduğumuz için vücut kaslarımız daha kuvvetli ve dayanıklı. Bu yüzden şehirde yaşayan sporcularla, köyde yaşayan sporcular arasında dağlar kadar fark var.” Başarılarını zor şartlar altında kazanır çoban kardeşler. Şampiyon olduktan sonra gerekli değeri de görmezler. Fakat bu onların atletizme olan inançlarını zayıflatsa da spor- dan uzaklaştırmaya yetmez.

Çoban kardeşlerden Orhan Öztürk şampiyonluk sonrası yaşadıklarını: “Elde ettiğimiz başarının çok büyük bir başarı olduğunu biliyorduk. Fakat sonrasında bu spora devam edebilmek adına Ertuğrul Sarı hocamın dışında herhangi bir destek bulamadık. Bu da haliyle bizim moral ve motivasyonumuzu olumsuz yönde etkiledi. Çalışma potansiyelimiz neredeyse yarı yarıya düştü diyebilirim. Sonuçta biz orada, Gümüşhane'yi ve ülkemizi temsil için bulduk. Bu süreçte ailemizden, arkadaşlarımızdan, birçok şeyden feragat edip bu yarışlara hazırlandık. Sadece simit ve ekmek yiyerek çalıştık. Sonuç olarak aldığımız tepki, göremediğimiz değer bizi üzdü. Başka branşlarda başarı kazanmış sporculara verilen değeri biz göremedik. Tebrik etme adına bile hiç kimse bizi arayıp sormadı.” diyerek anlatıyor.

Hedefleri 2020 Tokyo Olimpiyatları

Çocukluktan beri koşucu olmanın hayalini kuran kardeşlerin hayallerine ulaştığı bu yolda, bu başarılar onları tatmin etmez. Öztürk kardeşlerin şimdiki hedefi ise 2020 Tokyo Olimpiyatları'nda şampiyonluklar elde etmek. Onur Öztürk, “Kendime hedef olarak 2020 Tokyo Olimpiyatları'nda şampiyon olmayı koydum. Daha çok çalışarak elde ettiğim başarılarıma bir yenisini daha eklemek istiyorum. Yaşımın avantajını da kullanıp birçok olimpiyatta ülkemizi temsil etmek istiyorum.” diyerek hedeflerini anlatırken Orhan Öztürk, “Ben de kardeşim Onur gibi 2020 Tokyo Olimpiyatları'nda Ertuğrul Sarı hocamla birlikte dereceler kazanmak istiyorum. Kendimi bu süreçte daha çok geliştirerek yapılacak bütün yarışlarda milli formayı layığıyla temsil etmek istiyorum.” diyor. Azmin, çok çalışmanın ve başarmanın en güzel örneğini teşkil eden Öztürk kardeşler, isimlerini duyuracakları günleri iple çekiyor.

Tinercilerin mekânıydı, olimpiyat ödülleri giden yol oldu

HABER&FOTOĞRAF: MERVE ÖZYÜREK

Kocaeli'nin İzmit İlçesi'nde eski SEKA Kâğıt Fabrikası arazisi içerisinde bulunan bina Devlet Malzeme Ofisi tarafından depo olarak kullanılır. Daha sonra işlevini yitiren bina terk edilir ve çürümeye yüz tutar. Tinercilerin ve evsizlerin mesken tuttuğu bir alan haline gelir. İşte bu alan Kocaeli Büyükşehir Belediye Başkanı İbrahim Karaosmanoğlu'nun talimatıyla olimpiyatlara sporcu yetiştiren tesise dönüşür. Spora verdiği önemle bilinen Başkan Karaosmanoğlu'nun, Kocaeli'ye kazandırdığı spor tesislerinde 2004 yılından 2016 yılına kadar; 3 Olimpiyat derecesi, 79 Dünya Şampiyonası derecesi, 1 Dünya Takım derecesi, 163 Ferdi Avrupa Şampiyonası, 13 Avrupa Takımlar derecesi, 377 Uluslararası Turnuva derecesi, 133 Türkiye Kulüplerarası derece, 1560 Ferdi Türkiye Şampiyonası olmak üzere toplam 2 bin 329 derece elde edilir.

Kocaeli'nin İzmit İlçesi'nde eski SEKA Kâğıt Fabrikası arazisi içerisinde bulunan bina uzun yıllar boyunca Devlet Malzeme Ofisi tarafından depo olarak kullanılır. Daha sonra ise işlevini yitirir ve terk edilir. Bomboş ve atıl bir şekilde bırakılan bina, tinercilerin ve evsizlerin mesken tuttuğu bir alan haline gelir. Bu alanın hiçbir şekilde kullanılmamasından rahatsız olan Kocaeli Büyükşehir Belediye Başkanı İbrahim Karaosmanoğlu, hemen bir talimat verir. Karaosmanoğlu, bu ala-

nın spor salonuna dönüştürülmesini ister. İşte o zaman kurur SEKASEM. Kocaeli'ne kazandırılan spor tesisi, 5 bin metrekarelik alanda yer alıyor ve 6 ayrı bölümden oluşuyor. Güreş, Boks, Karate, Tekvando, Masa Tenisi, Judo, Jeet Kunodo ve Kick Boks branşlarında eğitim veriliyor. SEKASEM'de ayrıca 8 soyunma odası, idari ofisler, antrenör odaları, kafeterya ve misafir bekleme salonu bulunuyor. Misafir bekleme salonunun yanında kocaman bir kitaplık kurarak, çocuklarını spora getiren veli-

lerin bekleme süresinde kitap okuması da düşünülür. Böyle ince fikirlerle dizayn edilen SEKASEM'de çalışan sporcular, zamanla pek çok başarı elde eder. Spor tesislerinde 2004 yılından 2016 yılına kadar; 3 Olimpiyat derecesi, 79 Dünya Şampiyonası derecesi, 1 Dünya Takım derecesi, 163 Ferdi Avrupa Şampiyonası, 13 Avrupa Takımlar derecesi, 377 Uluslararası Turnuva derecesi, 133 Türkiye Kulüplerarası derece, 1560 Ferdi Türkiye Şampiyonası olmak üzere toplam 2 bin 329 derece elde edilir.

Devlet Malzeme Ofisi'nden spor salonuna

Kocaeli Büyükşehir Belediyesi Genel Sekreter Yardımcısı ve Kocaeli Büyükşehir Belediyesi Kağıtspor Kulübü Başkanı Dr. Ali Yeşildal binanın nasıl dönüştüğünü şu şekilde anlatıyor, "Kocaeli Büyükşehir Belediyesi Başkanı İbrahim Karaosmanoğlu görev geldiği günden beri spora önem veren birisi. Sanayi şehri olarak bilinen Kocaeli, Büyükşehir Belediye Başkanı İbrahim Karaosmanoğlu'nun katkısıyla sporda çok büyük aşama kaydetti. Eski SEKA Kağıt Fabrikası içerisinde bulunan ve Devlet Malzeme Ofisi olarak kullanılan deponun harabe, atıl halini gören Başkan Karaosmanoğlu binanın spor tesisine dönüştürülmesi talimatını verdi. Bizler de bu talimata uyarak tesisimizde haftanın her günü sabah dokuzdan akşam ona kadar yoğun bir şekilde antrenman programları olan, olimpiyatlara sporcu yetiştiren sporcu fabrikamızı tamamladık."

Binlerce çocuğa hizmet veriyor

Kulüp bünyesinde altyapıdan elit düzey seviyesine kadar sporcular bulunuyor. İl müsabakaları, Türkiye Şampiyonası, Akdeniz Oyunları, Avrupa Şampiyonası, Dünya Şampiyonası ve Olimpiyat Oyunlarına kadar sporcular hazırlıklarını sürdürür. Kocaeli Büyükşehir Belediyesi Kağıtspor Kulübü için öncelikli olarak çocukların spor yapabilmesi. Bunun için de onlara uygun şartları oluşturabilmek adına ellerinden gelen gayreti sarf ettiklerini dile getiren Kulüp Başkanı Yeşildal, "Spor tesislerimizden sadece bir tanesi olan SEKASEM sporcu eğitim merkezimizde binlerce çocuğumuza spor yaptırıyoruz. Onun için vatandaşlarımız buraya sporcu fabrikası yakıştırmalarını uygun gördüler. Sporda amacımız sadece yarışmak, madalya kazanmak değil. Biz bu organizasyonu sosyal sorumluluk projesi olarak değerlendiriyoruz. Bu kentin çocuklarını olumsuz ortamlardan kurtarıp, burada hayata kazandırma arzusundayız. Sosyal sorumluluk projesi diyoruz. Çünkü biz burada çocukların hayatlarına dokunuyoruz. Tabi ki biz bu imkânları sağladıktan sonra başarı da geliyor. Ayrıca başarı elde eden sporcularımızı da en iyi şekilde destekliyoruz." diyor.

Kocaeli Büyükşehir Belediyesi Kağıtspor Kulübü Başkanı Dr. Ali Yeşildal, "Spor tesislerimizden sadece bir tanesi olan SEKASEM sporcu eğitim merkezimizde binlerce çocuğumuza spor yaptırıyoruz. Onun için vatandaşlarımız buraya sporcu fabrikası yakıştırmasını uygun gördüler. Spor yaparken amacımız sadece yarışmak, madalya kazanmak değil. Biz bu organizasyonu sosyal sorumluluk projesi olarak değerlendiriyoruz. Bu kentin çocuklarını olumsuz ortamlardan kurtarıp burada hayata kazandırma arzusundayız. Sosyal sorumluluk projesi diyoruz çünkü biz burada çocukların hayatlarına dokunuyoruz."

"Yoğun bir şekilde çalışmalarımız devam ediyor"

SEKASEM Sporcu Eğitim Merkezini iki binin üzerinde sporcu aktif olarak kullanıyor. Bu sayının çocuklara spor yaptırabilme anlamında yeterli olmadığını dile getiren Kulüp Başkanı Yeşildal, "Tesis kapasitesini kullanabilme anlamında, tesisimizi haftanın her günü kullanıyoruz. Çeşitli saatlerde antrenman programlarımız mevcut. Yoğun bir şekilde çalışmalarımız devam ediyor. Başladığımız noktadan günümüze kadar geçen süre zarfını değerlendirdiğimiz zaman projenin ne kadar anlamlı ve amacına uygun bir şekilde kullanıldığını görebiliriz. Bu tesisin gerçekleşme amacı zaten atıl durumdaki bir depoyu alıp yüzlerce sporcunun kullanımına sunmak ve dahası çocuklarını spor yapmaya getiren velilerin de spor yapmasına vesile olmaktı. Konuya bu şekilde baktığımız zaman projenin tam anlamıyla amacına ulaştığını söyleyebiliriz." ifadelerini kullanıyor.

2017 Büyükler Güreş Türkiye Şampiyonu SEKASEM'den çıkar

Sporcu fabrikası olarak adlandırılan

SEKASEM'de yoğun antrenman programlarına uyarak çalışan ve başarı elde eden sporculardan biri olan Faruk Akkoyun, 2017 yılı Büyükler Güreş 97 kg Türkiye Şampiyonu olur. Sporla tanışmasından şu şekilde bahsediyor Akkoyun, "Güreş hayatıma başlamadan önce spora karşı ilgi duymaktaydım. Bir spor branşına başlamam gerektiğini düşünüyordum. Çevremdeki arkadaşlarımın da tavsiyesiyle güreşe başladım. Tam olarak 20 yıldan beri aktif olarak güreş yapıyorum. SEKASEM sporcu fabrikasında bir aile ortamı içerisindeyiz. Kulüp yetkilileri, antrenör ve arkadaşlarla samimi ve sıcak bir diyalogumuz var. Güreş hayatıma başladığım günden beri geçen zaman içerisinde çok güzel anılarım oldu. Buradaki ortam ve kulübüm benim hayatımın bir parçası olmuş durumda."

"Tecrübelerimi gençlere aktarmak istiyorum"

Hem minder güreşi hem de yağlı güreş sporu ile ilgilenen Akkoyun, "Minder güreşinde 2017 Büyükler Serbest Güreş Türkiye Şampiyonası'nda 97 kiloda Türkiye Şampiyonu oldum. Milli takım kampından yeni geldim ve önümüzdeki haftalarda tekrar milli takım

kampına gideceğim. Şu anki hedefim Avrupa Şampiyonası takımına girip ülkeme, milletime madalya kazandırmak. Hayatımda önem verdiğim ve eksik olduğunu düşündüğüm Avrupa şampiyonluğu var. Onu da kazanmak istiyorum. Daha sonra ise yeşil sahalara geri döneceğim. Başpehlivan olarak mücadele ettiğim Kırkpınar Yağlı Güreşleri'nde birinci olup altın kemeri kazanmak en büyük iki hayalimden bir tanesi. Planladığım hedefler doğrultusunda çalışarak amacıma ulaşmak ve daha sonra tecrübelerimi gençlere aktarmak istiyorum. Bu proje ile birlikte gençlerin spora kazandırılması ve kötü alışkanlıklardan uzaklaştırılmış olması çok güzel bir davranış. Gerçekten takdir edilecek bir proje. Diğer kurumlara da örnek olacak bir amaca hizmet ediyor.”

“Milletçe daha çok çalışmalıyız”

Kocaeli Büyükşehir Belediye Kağıtspor Kulübü A Takım Antrenörü Tekin Soyer, “Belediye Başkanımızın böyle bir tesisi spora kazandırmasından dolayı mutluluk duyuyorum. Bize burada

geleceğin şampiyonlarını yetiştirme fırsatı verdikleri için kendimizi şanslı hissediyoruz. Ben yine de bunların yeterli olduğunu düşünmüyorum. Millet olarak daha çok çalışmalıyız. Bu yüzden daha çok öğrenci ile daha çok başarılar elde etmemiz gerekiyor. Öğrencileri sporla tanıştırmak için çeşitli çalışmalar yapıyoruz. Genelde biz eğitmen kadromuzla beraber okullara giderek sporcu taramaları yapıyoruz. İçlerinden yetenekli ve güreşe yatkın çocukları seçiyoruz. Kulübümüzün de bu konuyla alakalı bir çalışması mevcut. Jimnastik branşımıza aldığımız 4-6 yaş arası çocuklarımız var. Jimnastikte temel motorsal becerileri elde ettikten sonra belirli testlerden geçiriyoruz ve uygun olan diğer branşlarımıza yönlendirip eğitimlerine devam etmelerini sağlıyoruz. Bu havuzdan da güreş branşına katılanlar oluyor.” diyerek çalışmalarından bahsediyor. Çalışma saatleri hakkında bilgi veren Soyer, “Büyük yaş grubundaki genç sporcularımızla sabah ve akşam saatlerinde antrenman yapıyoruz. Yeni başlayan alt yapı düzeyindeki sporcularımızla hafta içi 16.00 -18.00 saatleri arasında ve hafta sonları

antrenmanlarımızı gerçekleştiriyoruz. Bu saatlerde yapmamızın nedeni ise çocuklarımızın okul çıkış saatlerinin geç olması. Bence çocuklarımıza spor yapabilmeleri için biraz daha fazla zaman ayırmamız lazım. Çok yoğun ve uzun saatler süren okul hayatları spor yapmalarına engel oluyor. Bunun için de gerekli adımların atılması taraftarıyım.” açıklamasında bulunuyor.

“Hizmetlerimize devam edeceğiz”

Kocaeli Büyükşehir Belediyesi Kağıtspor Kulübü Başkanı Dr. Ali Yeşildal, “Her sene onlarca Türkiye derecesi, bunun yanında ise Avrupa ve Dünya Şampiyonası dereceleri elde etmekteyiz. Olimpiyat derecesi elde etmiş olduğumuz sporcularımız da oldu. Her geçen gün büyüyen ve gelişen bir yapıya sahibiz. Kocaeli Büyükşehir Belediyesi ihtiyaç duyulan yerlere yeni tesisler yapmaya devam ettiği sürece biz de Kağıtspor Kulübü olarak bu tesislerde en iyi antrenörlerimizi görevlendirip, yeni şubeler açacağız. Böylece farklı branşlarla da hizmet vermeye devam edeceğiz.” diyor.

BATMAN'IN ŞAMPIYON TEKVANDOCUSU

Hayalini kurduğu bölüm olan Beden Eğitimi Öğretmenliği'ni kazanan 1996 doğumlu Muhammed Sait Yıldız'ın hayatı, eğitim hayatına başladıktan sonra değişir. Öğretmeni tarafından yetenekli olduğu keşfedilen Yıldız, tekvando sporunda pek çok başarıya imza atar. 2010 yılında Mardin Bölge Şampiyonası'nda İkinci, bir yıl sonra Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nde Şampiyon olur. 2012 yılında Türkiye Şampiyonası'nda ilk 8'e girmeyi başarır. Daha sonra milli takım gelişim kampına girer. 2013-2014 yılında Batman İl Birincisi olur. 2014 yılında GAP Bölge İkincisi olur ve 2015 yılında Türkiye Şampiyonası'nda 6.'lık elde eder.

HABER: DESTİNA İLHAN

1996 yılı Batman doğumlu olan Muhammed Sait Yıldız, ilkokulu Atatürk Okulunda okur. Spora ilgisi olan Yıldız'ın yeteneği Beden Eğitimi öğretmeni tarafından fark edilir. Ailesine destek olmak için çalışırken aynı zamanda hayalini kurduğu bölümü kazanır. Siirt Üniversitesi Beden Eğitimi öğretmenliği okurken kendi vücudunu tanıma fırsatı bulup tekvandoya yönelen Yıldız, genç yaşına rağmen birçok başarı elde eder. 2010 yılında Mardin Bölge Şampiyonası'nda İkinci olur. Bir yıl sonra Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nde Şampiyon olur. 2012 yılında Türkiye Şampiyonası'nda ilk 8'e girer ve milli takım gelişim kampına girmeye hak kazanır. 2013-2014 yılında Batman İl Birincisi olur. 2014 yılında GAP Bölge İkincisi olur. 2015'te ise Türkiye Şampiyonası'nda Altıncı olur.

“Sevgi seli sizi başarıya götürecektir asıl merdivendir”

Muhammed Sait Yıldız, küçük yaşlarda farklı giyim mağazalarında saatlerce çalışır. Ailesine maddi anlamda destek olan Yıldız, “13 yaşına kadar babamın çalıştığı konfeksiyon işi ile uğraştım. Babama yardımcı olurken, işi öğrenip ileride bana katkı sağlayacağını da düşündüm. Çünkü bir şeyleri başaracağımı biliyordum ve elimden geleni yapmaya çalıştım.” Bunun yanı sıra bir spor salonunda ek iş yapan

Yıldız, hayatının her alanında destek olan, kendisini keşfetmesini sağlayan kişinin kardeşi Tolga olduğunu dile getiriyor ve “Sevgi seli sizi başarıya götürecektir asıl merdivendir.” diyor. Böylece başarmak için sadece çalışmanın yeterli olmadığını, aynı zamanda etrafımızdaki insanların da desteğinin bizi başarıya götüreceğini gösteriyor.

Hayaline kavuşmanın mutluluğunu yaşar

Çocukken hayali Beden Eğitimi Öğretmenliği olan Yıldız, bu mesleği neden istediğini şöyle dile getiriyor, “Beden Eğitimi Öğretmenliği okumak istiyordum. Çünkü hocamız öyle bir güneş saçmıştı ki etrafına, biz sadece onun etrafında dönen gezegenlerdik.” Sonunda hayal ettiği unvana kavuşan Yıldız, Siirt Üniversitesi Beden Eğitimi Öğretmenliğini kazanır ve kendini orada keşfetme fırsatı yakalar. Daha sonraki zamanlarda vücudunun esnek bir yapıya sahip olduğunu fark eden Muhammed Sait Yıldız, “İyi ki tekvandoya yöneldim. Çünkü hazinenin ilk altınlarını toplaya toplaya o sandığa ulaşacaktım. Tekvando hem ruhen hem de bedenen huzur veriyor.

Mücadeleyi hiç bırakmayarak ilerlememde istekli ve azimli olmamın katkısı çok oldu. O yüzden emin adım-

larla ilerlemeye devam ettim. Hedefimi hiçbir zaman aklımdan çıkarmadım. 5. Kademe Milli Takım Antrenörü olmak için daha çok çalıştım.” diyerek spora başlama hikayesini anlatıyor.

“Her spor gibi tekvandonun da zorlukları var”

Her spor dalının olduğu gibi tekvando branşının da kolay ve zor yönleri var. Yıldız, “Tekvando zor bir spor dalı olduğu için kondisyonun en diri şekilde olması gerekiyor. Uyku düzeni ve vücudun esnek olması oldukça önemli. Yoksa rakibin tek hamlesiyle başarısızlığa uğramak mümkün. Kazanmak için 1 yılı aşkın süredir vücuduma dikkat ediyorum. Şimdiye kadar 2010 yılında Mardin Bölge Şampiyonası'nda ikinci, bir yıl sonra, yani 2011'de Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nde Şampiyon oldum. Daha sonra kendimi üst seviyelere taşıyacağıma olan inancım içimde kabarmaya başladı. 2012 yılında Türkiye Şampiyonası'nda ilk 8'e girmeyi başardım. Bu başarının milli sporcu olma yolunda bana ciddi katkı sağlayacağını biliyordum ve milli takım gelişim kampına girmeye hak kazandım. Benim için mutluluk ay yıldızlı bayrağımızın göğsümde atmasıydı. Ben bunu başarmıştım. 2013-2014 yılında Batman İl Birincisi oldum. 2014 yılında GAP Bölge İkincisi oldum ve 2015 yılında Türkiye Şampiyonası'nda 6.'lık elde ettim.” diyor ve spordaki başarılarını anlatıyor. Rüyalarını tek tek gerçekleştirme fırsatı yakalayan Yıldız, bu spor dalında ilerlediği için mutlu olduğunu belirtiyor.

Kendinizi bir an önce keşfetmelisiniz

Tekvando'da başarıdan başarıya koşan Yıldız, “Sporcu olmak isteyen çocuk ve gençlere kendilerini bir an önce keşfetmelerini ve o branş yolunda ilerlemelerini tavsiye ediyorum. Çünkü ağaç yaş iken eğilir. Kemik yapısı, vücut esnekliği, kas sistemine göre kendini ayarlar ve gelişimini sağlar. Sporun sadece çocuk ve gençler tarafından değil 7'den 70'e herkes tarafından yapılması lazım. Çünkü spor sağlıklıdır.” diyerek sporun önemini dile getiriyor. Tekvando sporuna olan bağlılığı ile dikkat çeken Muhammed Sait Yıldız, aldığı derecelerle başarıdan başarıya koşmayı ve ülkemizi en iyi şekilde temsil etmek istiyor.

Muhammed Sait Yıldız, “Tekvando zor bir spor dalı olduğu için kondisyonun en diri şekilde olması gerekiyor. Uyku düzeni ve vücudun esnek olması oldukça önemli. Yoksa rakibin tek hamlesiyle başarısızlığa uğramak mümkün. Kazanmak için 1 yılı aşkın süredir vücuduma dikkat ediyorum. Şimdiye kadar 2010 yılında Mardin Bölge Şampiyonası’nda ikinci, bir yıl sonra, yani 2011’de Güneydoğu Anadolu Bölgesi’nde Şampiyon oldum. Daha sonra kendimi üst seviyelere taşıyacağıma olan inancım içimde kabarmaya başladı. 2012 yılında Türkiye Şampiyonası’nda ilk sekize girmeyi başardım. Bu başarının milli sporcu olma yolunda bana ciddi katkı sağlayacağını biliyordum ve milli takım gelişim kampına girmeye hak kazandım. Benim için mutluluk ay yıldızlı bayrağımızın göğsümde atmasıydı. Ben bunu başarmıştım. 2013-2014 yılında Batman İl Birincisi oldum. 2014 yılında GAP Bölge İkincisi oldum ve 2015 yılında Türkiye Şampiyonası’nda Altıncılık elde ettim.” diyor.

Dağların kayakçı delisi Muzaffer Demirhan

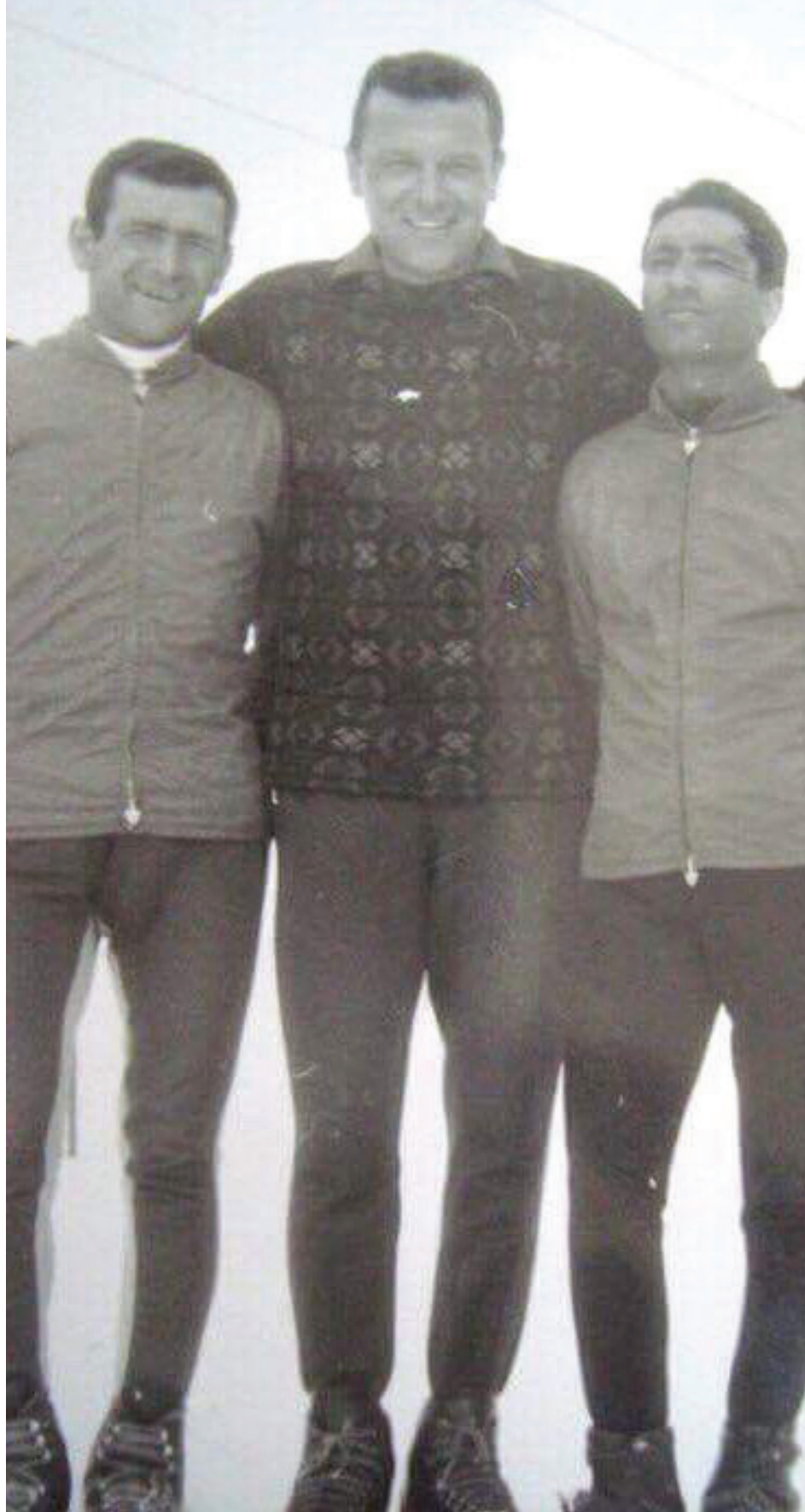
Muzaffer Demirhan, Gümüşhane gibi küçük bir ilden tüm dünyaya uzanan bir başarı öyküsü yazar. 12 yaşında kayağa başlayan Demirhan, bu sporda 21 yıl üst üste Türkiye Şampiyonu olur. 119 kez Türkiye Milli Takımı'nda yer alarak piste çıkar. 1948 İtalya, 1956 İsviçre, 1960 ABD ve 1964 Avrupa Kış Olimpiyatları'nda Türkiye'yi temsil eder. Dört Olimpiyat, iki Balkan Birinciliği elde eder. Bunların yanı sıra pek çok İkincilik ve Üçüncülük kazanır. Aldığı ödüller ile adını sadece Gümüşhane ve Türkiye'de değil, tüm dünyada duyurur. Dağların delisi olarak bilinen Muzaffer Demirhan'ın hiç eksilmeyen kayak tutkusu, çocuklarına, hatta torunlarına kadar uzanır. Babasının izinden giden Göksay Demirhan ise bu başarıları devam ettirir. Babası gibi pek çok başarıya imza atan Göksay Demirhan, babası Muzaffer Demirhan'ı ve tutkunu olduğu kayağı anlattı.

HABER: CANSU DEMİR
FOTOĞRAF: EFE CAN AKTAŞLI

Kayak, insanların kar üzerinde batmadan kayarak ilerlemesine yarayan araç ve bu araç kullanılarak yapılan bir spor dalı. Ülkemizde Uludağ, Palandöken ve Erciyes gibi pek çok kayak merkezi bulunuyor. Bu merkezlerin yanı sıra, Gümüşhane’de de kayak yapıldığı görülüyor. İmkanları oldukça kısıtlı olan bir ilde kendisini kayak sporuna adan Muzaffer Demirhan, bir dönemin en iyi kayakçılarından. Demirhan, 12 yaşında kayak sporuna başlar. 21 yıl üst üste Türkiye şampiyonu olur. 119 kez milli formayı giyerek Türk spor tarihinde büyük başarılarına imza atar. İtalya, İsviçre, ABD ve Avrupa kış olimpiyatlarında Türkiye’yi temsil eder. Bu büyük başarılarının ardından oğulları Mümtaz Demirhan ve Göksay Demirhan’ı da kayakçı olarak yetiştirir. Muzaffer Demirhan’ın vefatının ardından kayak geleneğini oğulları sürdürür. Babadan oğula geçen bu sporda Mümtaz Demirhan da hayatını kaybeder. Aileden kayak yapan tek kişi kalan Göksay Demirhan, babasının mesleğini kendi açtığı kayak okulunda devam ettiriyor.

“Babamı ve ağabeyimi örnek aldım”

1970 Gümüşhane doğumlu olan Göksay Demirhan, Türk spor tarihinde önemli bir yerde olan babası Muzaffer Demirhan’ın kayağa nasıl başladığını anlatıyor: “Babam bu spora 12 yaşlarında Bayburt’un Vauk Dağı’nda başlamış. Çok enteresan bir hikayedir. Babam o yaşlarda Bayburt’a bir akrabalarının yanına kamyon şoförlüğü öğrenmek için gitmiş. Yolda arabayla giderlerken kayakla kayan insanlar görmüş. Daha sonra bir gün Vauk Dağı’nda arabaları arıza yapmış. Babam orada beklediği süre içerisinde kayakçılara özenerek kaymak istemiş ve oradaki kayakçılardan Dursun Bozkurt ile tanışmış. Dursun Bozkurt babama ‘Sen çok yetenekli bir çocuksun. Gel bu işi sana öğretelim.’ demiş. Fakat babam amcamdan çekindiği için, ‘Ağabeyim kızar’ diye cevap vermiş. Dursun Bozkurt, amcamdan izin almak için gittiğinde, amcam çok fazla tepki göstermiş. ‘Bu çocuk bana emanet. Başına bir şey gelirse aileme ne cevap vereceğim?’ diyerek ilk başlarda karşı çıkmış. Fakat babam devam etmiş. Babam kayak yapmaya gidip eve her dönüşünde amcamdan dayak yemiştir. Buna rağmen yılmadan bu işi yapmaya devam etmiş. Daha sonra babamın yeteneğini iyice fark eden insanlar olmuş. Dönemin Kaymakamı ve Bayburt’un önde gelen insanları amcamı ikna etmişler. O yıldan sonra babam tam 21 yıl Türkiye şampiyonası görmüş. Dört Olimpiyat, iki Balkan Birinciliği, İkincilik ve Üçüncülükler

kazanmış. 40 yaşında ise yarışları şampiyon olarak zirvede bırakmış. Aslında babamın meslek hayatı, çok büyük bir başarının sonucudur.”

Böylesi önemli başarılar elde eden bir sporcunun oğlu olan Göksay Demirhan “Kendimi bildim bileli kayak sporuyla ilgileniyorum.” diyerek devam ediyor, “Kayak sporuna başlamamda en büyük etken ağabeyim ve babamdır. Onların arkasından ilerledim ve hep onları örnek aldım. Onlar benim her zaman idollerimdi. 1975 yılında babam ve ağabeyimin öğretmenlik yaptığı yer olan Uludağ’da kayak sporuna başladım. Çok küçük yaşlarda babamı örnek alarak başladım kayak sporuna. Babamın izinden gittim. Babamın en büyük destekçisi ise her zaman annem oldu. O günden bugüne Dünya Olimpiyatları’nda ve Şampiyonaları’nda yarıştım. 47 yaşındayım, hala bu mesleği çok severek yapıyorum.”

Karların üzerinde bir şampiyon

Pek çok ülkeye adını yazdıran Muzaffer Demirhan’ı, çok kişi hayret ederek izler. Ancak o, korkusuzca karların üzerinde uçup gider. Böylesi başarılı olan Demirhan’ın oğlu Göksay Demirhan’ın babasıyla ilgili unutamadığı anıları var. Demirhan, “Babamın o kadar çok ilginç anısı var ki. Bir insanın lakabının deli Muzaffer olması her şeyi gösteriyor. Antrenman yaparken slalom kapıları diye adlandırdığımız yarış parkuru belirleyen sopalara şimdiki gibi değildi. Bildiğiniz odunla yapılmış sopalara antrenman yaparlarmış. O esnada sopalardan bir tanesi kırılıp babamın sol üst

baldırından girip bacağına diğer tarafından çıkmış. Yani bildiğiniz bir ok gibi saplanıyor. Babam hiçbir şey olmamış gibi bacağına bir kemer bağlıyor, kanamayı azaltıp hastaneye kadar kayarak iniyor ve tedavi görüyor. Bir keresinde de yeni bir kayak aldım. Babam da kayakları merak etti ve kaymak istedi. Kayaklarla kaydıktan sonra: ‘Oğlum bu kayaklar o kadar iyi ki. Bizim zamanımızda böyle kayaklar olsaydı benim derecelerim çok farklı olurdu.’ dedi. Bu aramızda geçen diyalogu hiçbir zaman unutmam. Burada aslında anlatmak istediği şey yokluk içerisinde kayakla kazandığı başarılarıdır.” diyerek babasıyla olan anılarını anlatıyor.

“Babam, gördüğüm en çalışkan insandı”

Babası Muzaffer Demirhan’ın sporcu kimliğinin yanı sıra nasıl bir baba olduğuna da değinen Göksay Demirhan, “Babam ailesine, çocuklarına çok düşkün, hayatta gördüğüm en çalışkan ve dürüst insandı. Babam, hayatı boyunca ağabeyim, amcam, ben ve ismini hatırlamadığım sayısız sporcu yetiştirdi.” diyor. Muzaffer Demirhan’ın oğulları gibi torunu Zafer Özer de kayak sporuyla ilgilenir. Kayak sporu, Demirhan ailesinde üç kuşak boyunca ilerler. O dönemlerde federasyon ve sponsorların günümüzdeki gibi destek olmadığını söyleyen Göksay Demirhan, “Ailemizde kayak sporu, 3 kuşaktır devam ediyor. Ben ilk milliliğimi 1984 Uluslararası Çocuk branşında

kazandım. Uluslararası Çocuk Kupası’nda kombine yarışlarda Üçüncülüğüm var. 1986 Dünya Gençler Şampiyonası’nda 157 kişi arasından 54. oldum. 1988 Kanada Calgary Kış Olimpiyatları’nda Türkiye Milli Takımı’nda yer aldım. Büyük salonda 50., salon yarışında 36. oldum. Aynı yıl Balkan Şampiyonası’nda Balkan Dördüncülüğü elde ettim. Uluslararası Palandöken Kupası Üçüncülüğü ve Dördüncülüğü kazandım.” diyerek babasının oğlu olduğunu kanıtıyor.

Anıların yaşatıldığı Olympos Kayak Okulu

Baba mesleğini sürdürmeyi amaçlayan Göksay Demirhan Uludağ’da bir kayak okulu açar. Burada babası gibi sporcular yetiştirmek istiyor. Kayak okulu hakkında, “Olympos Kayak Okulu iki yıl önce faaliyet göstermeye başladı. Ben burayı hem bir kayak okulu, kayak kiralama ve kafe olarak düşündüm. Hayata geçirdim ve burada babamın ve geçmişteki kayakçı arkadaşlarının anılarını, onların fotoğraflarıyla yaşatmaya çalışıyorum.” diyor ve ekliyor: “Kendi yetiştirdiğim çok sporcu var. Bunların birçoğu da milli takımdadır. Hepsi benim için birbirinden değerli çocuklardır.” Büyük bir kayakçının oğlu olmanın avantajlarını da kullanıyor Göksay Demirhan. Babasının, ağabeyinin izini süren Demirhan bu alanda birçok sporcu yetiştirmeye çalışıyor. Kayak sporu yapmak isteyenlere ise şu tavsiyeleri veriyor: “Kayak sporuyla ilgilenmek isteyenlere verebileceğim en önemli tavsiye, kesinlikle başlarken iyi bir öğretmenden ders almaları ve dersleri devam ettirmeleri. Bunları yaptıktan sonra kayak yapmanın yanı sıra, derece bile elde edebilirler.”

Göksay Demirhan, "Ailemizde kayak sporu, 3 kuşaktır devam ediyor. Ben ilk milliliğimi 1984 Uluslararası Çocuk branşında kazandım. Uluslararası Çocuk Kupası'nda kombine yarışlarda Üçüncülüğüm var. 1986 Dünya Gençler Şampiyonası'nda 157 kişi arasından 54. oldum. 1988 Kanada Calgary Kış Olimpiyatları'nda Türkiye Milli Takımı'nda yer aldım. Büyük salonda 50., salon yarışında 36. oldum. Aynı yıl Balkan Şampiyonası'nda Balkan Dördüncülüğü elde ettim. Uluslararası Palandöken Kupası Üçüncülüğü ve Dördüncülüğü kazandım." diyor.

KILIÇLARIN ŞAMPİYON KIZ KARDEŞLERİ

HABER&FOTOĞRAF: SİNEM TOSUN

Trabzon doğumlu olan, sporcu bir ailede dünyaya gelen Büşra ve Kübra Varol kardeşlerin yolu eskrim sporu ile kesişir. Spor yapma açısından avantaj elde etmek için Ticaret Meslek Lisesine giden kardeşler, daha sonra Gümüşhane Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokulunda eğitim görmeye başlar. Eskrimle branşında ülkemizi temsil eden Varol kardeşler, ulusal ve uluslararası alanda pek çok başarı elde eder. Bu başarılarından bazıları; Uluslararası Atatürk Kupası Üçüncülüğü, MEB. Yıldızlar Türkiye Birinciliği, Gürcistan'da Uluslararası KUTAIŞI Açık Turnuva Üçüncülüğü, Uluslararası Cumhuriyet Kupası Üçüncülüğü, Uluslararası Gençlik Kupası Üçüncülüğü, Uluslararası Cumhuriyet Kupası İkinciliği, Uluslararası KUTAIŞI Açık Turnuva Birinciliği, Gençler Türkiye Şampiyonası İkinciliği, Büyükler Açık Turnuva Üçüncülüğü, Üniversite Sporları Türkiye Birinciliği, Üniversite Sporları Türkiye Birinciliğidir.

Asaletin ve gücün sporu olarak bilinen eskrim, Avrupa'da başlayan bir spor dalıdır. Eskrim her adımda yeni bir bilinmezle karşılaşılır ve yeni bir duyguyu keşfedebileceğiniz bir spordur. Maskenin ardındaki bilinmezle hareket eden sporculardan ikisi Trabzon'da doğan Büşra ve Kübra Varol kardeşler. Varol kardeşler, İsmet Paşa İlkokulu'nda eğitimlerini sürdürdükten sonra lisede spor açısından kendilerine kolaylık sağlaması için Ticaret Meslek Lisesi'ne giderler. Bu sırada birçok başarıya adım atan abla kardeşin üniversite serüveni için çanlar çalmaya başlar. Önce Büşra Varol, daha sonra da Kübra Varol milli sporcu olmalarının verdiği avantaj ile Gümüşhane Üniversitesi Beden Eğitimi ve Spor Yüksekokuluna girer. Büşra Varol şu anda mezun, Kübra Varol ise öğrenim hayatına devam ediyor. Kübra Varol bu yolda, 2008 yılında Uluslararası Atatürk Kupası Üçüncülüğü, 2009'da MEB. Yıldızlar Türkiye Birinciliği, Yıldız A Kupası Ankara Üçüncülüğü, 2010'da MEB. Yıldızlar Türkiye Birinciliği, Yıldızlar Açık Turnuva Birinciliği, MEB Yıldızlar Türkiye Birinciliği, Gürcistan'da Uluslararası KUTAIŞI Açık Turnuva Üçüncülüğü, Birinci Uluslararası Kemal Coşkunöz Gençler

Açık Turnuvasında İkincilik, 2011'de MEB. Türkiye Gençler Birinciliği, Üçüncü Uluslararası Kemal Coşkunöz Gençler Açık Turnuva Birinciliği, 2012 yılında MEB. Türkiye Gençler Birinciliği, Gençler Türkiye Şampiyonası İkinciliği, MEB. Türkiye Gençler Birinciliği, Üçüncü Uluslararası Kemal Coşkunöz Büyükler Açık Turnuva Birinciliği, 2013 yılında ise Gençler Açık Turnuva Birinciliği elde eder.

Büşra Varol ise, 2007'de Yıldız B Türkiye Şampiyonası İkinciliği, 2008 yılında Uluslararası Atatürk Kupası Üçüncülüğü, Uluslararası Cumhuriyet Kupası Üçüncülüğü, Uluslararası Gençlik Kupası Üçüncülüğü, Yıldız A Türkiye Şampiyonası Birinciliği, Yıldız B Türkiye Şampiyonası Üçüncülüğü, 2009'da MEB. Yıldızlar Türkiye Birinciliği, Gençler Türkiye Kupası İkinciliği, MEB. Yıldızlar Türkiye Birinciliği, Yıldız A Türkiye Kupası Üçüncülüğü, Uluslararası Cumhuriyet Kupası İkinciliği, 2010 yılında MEB. Yıldızlar Türkiye Birinciliği, MEB. Yıldızlar Türkiye Birinciliği, Yıldızlar A Türkiye Şampiyonası'nda İkincilik, Gençler Türkiye Şampiyonası Üçüncülük, H. Konuralp Türkiye Kupası Üçüncülüğü, Uluslararası KUTUIŞI Açık Turnuva

Birinciliği, Birinci Uluslararası Kemal Coşkunöz Gençler Açık Turnuva İkinciliği, 2011'de MEB. Gençler Türkiye Birinciliği, Gençler Türkiye Şampiyonası İkinciliği, Büyükler Açık Turnuva Üçüncülüğü, İkinci Uluslararası Kemal Coşkunöz Gençler Açık Turnuva Birinciliği, 2012 yılında Uluslararası Kemal Coşkunöz Büyükler Açık Turnuva Birinciliği, 2013'te Üniversite Sporları Türkiye Birinciliği, Uluslararası Cafer Ünal Büyükler Turnuvası İkinciliği, 2014 yılında Üniversite Sporları Türkiye Birinciliği kazanır.

Sekiz kardeşten iki şampiyon

8 kardeş olan Varol kardeşlerin dördü sporla ilgileniyor. Büşra ve Kübra Varol eskrim sporu yaparken, diğer kardeşlerden biri futbol, diğeri güreş sporu ile ilgileniyor. Sportif bir aile içinde doğan Büşra Varol, eskrim sporuna 2007 yılında bir arkadaşı vasıtasıyla başlar. Yıllar önce masa tenisiyle ilgilenen Büşra Varol, kendine yeni bir dal ararken yakın bir arkadaşı imdadına yetişir ve Türk Telekom Kulübü'nün eskrim branşı açıldığını söyler. Böylece eskrimle tanışan Büşra Varol, eskrimi çok sever. Kılıcsız çalışarak eskrimin stratejisini ve ayak hareketlerini öğrenir. Fakat kılıcsız çalıştıkları için sıkılır ve eskrimi bırakır. Kılıçları, yani epe geldiğinde hocasının ısrarı üzerine tekrar eskrima başlar.

Büşra Varol yedi ay içerisinde Türkiye İkincisi, Afyon'da Yıldızlar B kategorisinde Türkiye İkincisi, yine Afyon'da Yıldızlar A kategorisinde Birinci olur.

Kübra Varol'un eskrimde başlaması ise tamamen ablası Büşra'nın eskrimde aldığı ilk derecesi ile olur. Daha önce atletizm ve voleybol ile ilgilenen Kübra Varol, ablasından bir sene sonra yani 2008'de eskrimde başlar. Milli takıma girmesi biraz gecikir. En sonunda gençlerde milli takıma girer. Milli takım üç kişiden oluşur ve iki tanesi Varol kardeşlerdir. Abla kardeş, milli takımda iki dünya kupasına gider.

“Birçok kez abla kardeş yarıştık”

Eskrimde başladıktan kısa bir süre sonra başarılar elde eden Varol kardeşlerden Büşra Varol, ilk şampiyonluk anısını tebessümle anlatıyor, “Bursa'da Yıldızlar A kategorisinde birinci oldum. Babamı arayıp şampiyon olduğumu söyledim. Babam sevinçten bağırılmaya başladı. Herkes ismimi yazıyor, çiziyordu. Yaşadığım heyecanı anlatamam. Gazetelerin başlıkları ‘Büşra Avrupa’yı sallayacak’ diye atılıyordu. Benim hayatım o zaman değişti ve milli takıma o zaman girdim.” Kübra Varol ise, “Büşra'nın başarı elde etmesinden dolayı, bu duygunun ne olduğu biliniyordu. O yüzden bende farklı bir tepki olmadı. Evde bizim bir bölümümüz var. Madalyaları oraya asıyoruz. Ben de gittim ve madalyamı oraya astım. Hiç tepki almadım anlayacağınız.” diyerek ilk derecesinden sonra yaşadığı anıyı anlatıyor.

Evlerinde sürekli spor kanallarının açık olduğunu ve annelerinin bu durumdan şikayetçi olduğunu dile getiren kardeşler, etraftaki insanların onlara saygın bireyler gözüyle baktıklarını anlatıyorlar. Kız kardeşlerden Kübra Varol, spor yapmaları sayesinde farklı hissettiklerini söylüyor ve ekliyor, “12-13 yaşlarında farklı şehirler gezmek, orada arkadaş ortamının olması, arkadaş çevrenin genişlemesi ve sosyalleşmek beni çok etkilemişti. Spor bizi kendine güvenen bireyler olarak geliştirdi. Ufkumuzu açtı ve sürekli farklı bir şey yaşadık. Birçok kez abla kardeş yarışarak profesyonel olmayı öğrendik. Ben karşımda ablam var diye bakıyorum. Yensem de yenilsem de olur diye düşünüyorum. Büşra ise, öyle bakmaz. Maskeyi taktığı anda

başka birine dönüşüyor.”

Yaptıkları spor basit görülüyor

Eskrim sporunun Trabzon'da bilinme durumunun iyi olduğunu ve ilk milli sporcusunun kendi olduğunu söyleyen Büşra Varol, eskrimin basit bir branş olarak görülmesinden yakınıyor. Büşra Varol konuya şöyle açıklık getiriyor, “Eskrim basit bir spor dalı olarak görülüyor. Kılıç kalkan diyorlar. ‘Biz bunu yaparız. Ne var ki?’ diyorlar. Eskrim, satrancın ayakta oynanan hali. Taktik bilmeden, strateji kurmadan adım atmanız mümkün değil. Strateji ve refleksler olmadan bu branşta başarılı olmak tamamen hayal gücüdür.” Kardeş Kübra Varol ise konuya farklı bir açıdan bakarak eskrim isminin yanlış telaffuz edilmesinden bahsediyor. Varol, “Benim bu konudaki sıkıntım eskrim isminin yanlış söylenmesi. Bunun dışında ailelerin çocuklarına farklı branşları anlatmamasından rahatsız oluyorum. Eskrim sporu beni çok geliştirdi ve sosyalleşmeye katkıda bulundu. Ancak bazı arkadaşlarım basit bir sporun milli sporcusu olduğumuzu söylüyorlar. En güzel çocukluk zamanlarımda günde 5-6 saat spor salonunda ter döküyordum. Bundan haberleri yok tabii ki.” diyor ve yaşadığı sorunları anlatıyor.

Yaşadıkları sorunlar bunlarla sınırlı değil. Eskrim için gerekli olan malzemelerin temini konusunda da sıkıntı çekerler. Büşra Varol, “İlk Avrupa şampiyonasında yeterli param olmadığı için kıyafetim çok iyi değildi. Eskrim ayakkabısı yerine normal spor ayakkabısı ile maça çıktım. Tüm bu aksiliklere rağmen Avrupa Şampiyonasında gelen birincilik üzerine kulübüm bana diz üstü bilgisayar hediye etti. İlk defa bilgisayarım olmuştu. Onu sattım. Parayı euroya çevirip yurt dışında ayakkabımı, eldivenimi, göğüslüğümü almıştım. Bunu asla unutamam. Kübra da bir keresinde 1 lira ile İstanbul'a gitmişti. Bunlar bizim için zorluk ama bizi yıldırmıyor.” diyor.

İki bedende tek yürek

Büşra Varol eskrim sporu ile ilgili ilginç bir özelliğe sahip. Spora başladığından beri milli sporcuların ismini yazdığı bir defteri var. Kimi yense ya da kime yenilse bu deftere not ediyor. Yenildiği sporcuları belirleyip tek-

rar karşılaştıklarında yenmek için uğraş veriyor. Büşra Varol, “Başarılı olabilmek için bir defterim vardı. Bu defterde milli sporcuların ismini tutmuştum. ‘Bunu yendim şimdi sıra bunda. Allah'ım sen bana yardım et.’ diye dua ediyordum. Kime kaç kaç yenildiğimi yazıyordum. Bu hırs bana başarıyı getirdi. Bu beni ne kadar strese sokuyorsa, o kadar da hırslandırdı. Sabahtan akşama kadar bir şey için çalışıyorsanız mutlaka başarılı olursunuz. Tabii ki yeteneğiniz de varsa. Ben bunu başardığım için çok mutluyum. Kendimle gurur duyuyorum.” diyerek başarısının sırrını anlatıyor.

Kardeşlerden Büşra Varol üniversiteden mezun olmadan önce beraber antrenman yapabilmek için okulun müzik salonunu bantlarla çevirip pist yaparlar. Burada saatlerce çalışırlar. Daha sonra okul yönetimi tarafından

başarı dolu kız kardeşlere pist ayarlanırlar ve çalışmalarına orada devam ederler.

Bazen aynı anda piste çıkıp başkalarıyla yarıştıklarını söyleyen Kübra Varol, maçları esnasında hissettiklerini şöyle anlatıyor, "Bir maça çıktım. 13-6 gibi bir skordan maçı çevirdim. Eskrim maçları 15'te biter. Geride olduğum esnada aynı anda Büşra'yı ve beni maça çağırdılar. Büşra'nın maçı çok zordu. Ben o psikoloji ile maça girince baktım, yeniliyorum. Bundan haberim yok. Büşra maçı almış, arkama gelmiş. Bana destek verdi. Böylece aldım maçı. Onun desteği benim için çok önemli." Bunun yanı sıra en büyük şanslarının yıllardır birlikte çalıştıkları antrenörleri Coşkun Gökdemir ve her zaman yanlarında olan aileleri olduğunu söylüyorlar.

HABER: TOLUNAY TEKMER

Gümüşhane'nin bükkülmeyen demir bileği

Oldukça eski bir tarihe sahip olan ve pek çok kültürde kendine yer bulan bilek güreşi, Gümüşhane'de genç bir sporcu tarafından temsil ediliyor. Çocukken vücut geliştirme sporuna ilgi duyan, ancak yaşının küçük olmasından dolayı kursa kabul edilmeyen Mesut Yılmaz, bilek güreşinde kendini geliştirir. Okulda arkadaşları ile bilek güreşi yaparken, bunun resmi bir spor olduğunu öğrenen Yılmaz, ilerleyen yıllarda ulusal ve uluslararası alanda pek çok başarıya imza atar. 2010 yılında Türkiye Beşinciliği, 2011 yılında Türkiye Üçüncülüğü, 2014 yılında Türkiye Dördüncülüğü, 2013 Üniversiteler Arası Türkiye İkinciliği, 2014 Üniversiteler Arası Türkiye Birinciliği, 2015 Türkiye Birinciliği, 2013 Dünya Beşinciliği, 2014 Avrupa Üçüncülüğü, 2014 yılında Dünya Beşinciliği elde eder.

Bilek güreşi, takım sporları içinde yer almayan, kişilerin bireysel yarıştığı ender spor dallarından biri. İki rakibin bilek güreşi masası üzerinde belli bir süre olamadan, rakibin elinin bilek güreşi masasındaki pete değdirmek veya pet seviyesine indirerek rakibini yendiği bilek güreşi, uzun bir geçmişe sahip. Beş bin yıllık geçmişi olan ve tarihin en eski sporları arasında yer alan bilek güreşinin birçok kültürde farklı karşılıkları bulunuyor. Hintçe "panja", İtalyanca "braccio di ferro", İspanyolca "vencidas", İngilizce "armwrestling" olarak telaffuz edilen bilek güreşinin teşkilatlanmasında öncülük yapan ülke ise Amerika'dır. Özellikle Bob O'leary'nin çabalarıyla 1967 yılında Dünya Bilek Güreşi Federasyonu kurulur. Bu sayede bilek güreşinin kuralları belirlenir. Bilek güreşinde ilk Dünya Şampiyonası 1979'da yapılır. Türkiye'de bilek güreşinin temelleri ise, 1960lı yıllarda Hilmi Yıldırım, Turan Enginsoy, Şaban Demir, Ahmet Enünlü gibi isimlerin amatör olarak birbirleriyle karşılaşmaları ve müsabakalar düzenlemeleriyle atılır. Türkiye'de bilek güreşi resmi olarak 1987 yılında gazeteci ve spor yazarı Erdoğan Arıpınar'ın kurduğu Türkiye Bilek Güreşi Organizasyonu ile yapılmaya başlanır ve bilek güreşinin bir spor olarak yaygınlaşması sağlanır. Böylesi derin bir geçmişe sahip olan bilek güreşinin Gümüşhane'deki önemli temsilcilerinden biri 24 yaşındaki Mesut Yılmaz. Gümüşhane doğumlu olan Mesut Yılmaz, gönül verdiği bilek güreşinde ulusal ve uluslararası alanda pek çok başarı elde eder. 2010 yılında Türkiye Beşinciliği, 2011 yılında Türkiye Üçüncülüğü, 2014 yılında Türkiye Dördüncülüğü, 2013 Üniversiteler Arası Türkiye İkinciliği, 2014 Üniversiteler Arası Türkiye Birinciliği, 2015 Türkiye Birinciliği, 2013 Dünya Beşinciliği, 2014 Avrupa Üçüncülüğü, 2014 yılında Dünya Beşinciliği elde eder.

Çocukluktan gelen spor aşkı

Aşçı bir baba, memur bir annenin oğlu olan Mesut Yılmaz, çocukken vücut geliştirme sporuna merak salar ve hikayesi bu şekilde başlar. Yılmaz, "Küçükken vücut geliştirme sporu ilgimi çekiyordu. Ben de bu spora yazılmak için bir spor salonuna gittim. Ancak burada yaşım küçük olduğu için beni kabul edemeyeceklerini söylediler. Üzülerek bu spordan vazgeçmek zorunda kaldım. Daha sonra okulda arkadaşlarımla bilek güreşleri yapmaya başladık. Önceden yendiğim arkadaşlarım,

artık beni yenmeye başlamıştı. Sonra öğrendim ki, resmi anlamda böyle bir spor dalı varmış. Ben de büyük bir hırsıyla gidip bu spora başladım." diyerek bilek güreşi ile tanışmasını anlatıyor. Birçok farklı dalla uğraşmak yerine bir alana yönelmenin daha faydalı olduğunun farkına varan Yılmaz, "Çocukken boks ve futbola da hevesim vardı. Ancak ikisini de yapmadım. Bunların birini yapmış olsam bilek güreşi ile belki de hiç tanışmamış olacaktım. Farklı spor dalları ile ilgilenmek yerine sadece bir sporla ilgili başarılı olmak daha önemli. Bu yüzden bilek güreşinde kendimi geliştirmek istiyorum." diyor.

Başarıya adım adım

Mesut Yılmaz, sporla ilgilenmeye başladığı günden bugüne ailesinin yanında olduğunu belirtiyor ve ekliyor, "Bazen umudumuzu kaybederiz ya da bir şeylerin ters gittiğini anladığımızda sığınacak bir liman ararız. Böyle zamanlarda yanımda olan insanlar, bu yolda ilerlemememde etkili oldu. Onların desteği ve yanımda olmalarının verdiği duygu, benim daha çok çalışmama vesile oldu. Bu sporla ya da başka bir sporla ilgilenen arkadaşlarım başarı elde ettiklerinde hava atar tavır sergiliyorlardı. Ben de hırslı bir insanım. Bunlar da beni etkiledi. Sporda yenmek de yenilmek de var elbette. Ancak ben hiçbir zaman yenilmek istemedim ve bunun için çalıştım. Bu süreçte ailem de hep yanımdaydı. Bana destek oldu."

Mesut Yılmaz'ın çalışmaları yoğun devam ediyor. Haftanın 3 günü ağırlık antrenmanı yaptığını dile getiren Yılmaz, "Antrenmanlarımı yoğun çalışarak yapıyorum. Bir gün güç, bir gün de teknik, yani masa antrenmanı yapıyorum. Müsabakalara bu şekilde hazırlanıyoruz. Bunun yanı sıra müsabakalarda her yarışmacının kendi sıkleti olduğu için son 3 ay kilomuza dikkat etmek için diyet ve yürüyüş yapıyoruz. Müsabakalara bu şekilde hazırlanıyoruz." Sıkı bir eğitimin şart olduğunu vurgulayan Yılmaz, başarının çok çalışmaktan geçtiğini vurguluyor.

"Bayrağımızı kürsüde dalgalandırmayı başardım"

Katıldığı ilk dünya şampiyonasında 5. olan Mesut Yılmaz, oradaki atmosferi görünce bir sonraki yıl daha iyi hazırlanıp tekrar katılması gerektiğini anlar. Yılmaz "Dünya şampiyona-

2010 yılında Türkiye Beşinciliği, 2011 yılında Türkiye Üçüncülüğü, 2014 yılında Türkiye Dördüncülüğü, 2013 Üniversiteler Arası Türkiye İkinciliği, 2014 Üniversiteler Arası Türkiye Birinciliği, 2015 Türkiye Birinciliği, 2013 Dünya Beşinciliği, 2014 Avrupa Üçüncülüğü, 2014 yılında Dünya Beşinciliği elde eden Yılmaz, başarılarından ve uluslararası alanda ülkesinin adını duyurmasından mutlu olduğunu ifade ediyor.

nasında beşinci olduğum zaman çok hırslanmışım. Döndüğümde her şeyden fedakarlık edip antrenmanları daha da ağırlaştırarak bir yıl boyunca çalıştım. Bu çalışmalarım sonucunda Türkiye’de birinci olarak Avrupa şampiyonasına gitmeye hak kazanmıştım. Şampiyonada da Avrupa 3.’sü olarak bayrağımı kürsüde dalgalandırmayı başarmıştım. Bu tarifi mümkün olmayan bir mutluluktum.” diyor.

Halkın bakış açısının ve olumlu tepkisinin kendisini sevindirdiğini söyleyen Yılmaz, “İnsanların bize olumlu geri dönüşlerde bulunması bizleri çok mutlu ediyor. Bunun yanı sıra bizleri görüp örnek alarak bu işe başlayan arkadaşlarını görmek de onur verici. Ancak bu spor biraz maddiyat isteyen bir branş. Yani beslenme olsun, ek sporcu takviyeleri olsun, bütçe olsun oldukça masraflı. Bu konuda sıkıntılarımız var. Bunları da aşabilesek çok daha iyi olabileceğimize inanıyorum. Bu sorunları aşmak için de biraz desteğe ihtiyacımız var ama destek göremiyoruz. Hentbol, atletizm, bilek güreşi gibi alanlarda birçok başarı elde etmiş insanlar var. Ancak sporcular olarak hep kendi imkanlarımızla buraya kadar gelebildik. Avrupa’da neden ilk sırada Gümüşhane’den Bay-

burt’tan birinci çıkmasın. Her şey bizim elimizde. Sadece destek verilsin yeter.”

İyi bir antrenör olmak istiyorum

Spora ilgi duymaya başladıktan sonra hayal kırıklığı yaşasa da hedeflerinden vazgeçmeyen Yılmaz, “Hayatımı bu spor üzerinden şekillendirmek istiyorum. Bilek güreşi sporu ile devam etmek, iyi bir antrenör olmak ve spora meraklı insanları bu spor branşına kazandırmak istiyorum. Hatta sadece bilek güreşi de değil. Hangi spor branşı olursa olsun başka insanları spora kazandırabilirim ne mutlu bana.” diyerek hedeflerini anlatıyor. Yılmaz, bilek güreşinde yer almak isteyen kişilere ise şu tavsiyelerde bulunuyor, “Kendilerine iyi bir profil oluştursunlar ve onu izlesinler. Bu profil başarıya götürecektir. Bazen sıkılabilirler ya da bunalabilirler. Bu durum hiçbirini yıldırmamasın. Önemli olan şey hangi spor dalıyla uğraşıyorlarsa uğraşsınlar, spor asla ahlakın önüne geçmesin. Müsabakada rakibiz ama yarış bitince iyi bir dost olmayız. Bize antrenörlerimiz ve büyüklerimiz bunu öğretti.” Yepyeni hedefleri ve hayalleriyle Mesut Yılmaz, uzun süre spor camiasında olacağına benziyor.

SAKLI SEHRIN HAZINESI, SAH-MAT GÜZELİ BAHÇESARAY

Van'da yaz yaşanırken bile, karla kaplı, kimseye geçit vermeyen yollarıyla aylarca her şeyle bağını koparır Bahçesaray İlçesi. Müküs adıyla da anılan Bahçesaray, karlı dağlarında açan kardelenleri, coşkun akan Müküs Çayı ve doğal güzellikleriyle dillere destan olan saklı bir cennet. Bahçesaray'ı özel kılan özelliklerinden en önemlisi ise, ilçe halkının kendi kendine oynadığı ve geliştirdiği satranç sporu. Yaklaşık 8 ay boyunca diğer ilçeler ve il merkezi ile bağları kopan Bahçesaray halkı, bu süreçte satranç oynamaya başlar. Dededen toruna, babadan oğula geçen bu gelenek, yıllar boyunca devam eder. Erkeklerin oynaması ile başlayan, daha sonra kadınların ve çocukların ilgi duymaya başladığı satranç sporu için turnuvalar düzenlenir. Kahvehanelerde sadece satranç oynayan, altın günü yerine satranç günü yapan halk için bu spor, eğlence ve tutundukları dal olur.

HABER: SEDEN ELTER

“Satranç tahtasında tüm denizlerdekinden daha fazla macera vardır.” diyen Pierre Mac Orlan’ın bu sözü tam olarak Bahçesaraylılar için söylenmiş gibi. Van’ın Bahçesaray, bir diğer adıyla Müküs İlçesi’nin yolları kış mevsiminden dolayı neredeyse 8 ay kapalı kalır. Yolların kapalı olduğu 8 ay boyunca her şeyle olduğu gibi Van ile de irtibat kesilir. Sert iklimi ve yollarından kaynaklanan olumsuzluktan dolayı, doğal güzellikleri ön plana çıkmayan Bahçesaray’da önemli bir spor dalı olarak kabul edilen satranç filizlenir. Satranç ile birlikte aylarca kışı yaşayan ilçe, baharı bulur. El değmemiş doğasıyla, kendine özgü satranç oynama yöntemiyle tam olarak bir satranç merkezi haline gelir Bahçesaray. İlçe halkı tarafından çok sevilen ve oynanan, adeta bir gelenek haline gelen satrancı erkeklerin neredeyse hepsi oynar. Çok ilgi göstermemesine rağmen kadınların da zevkle oynadığı bir oyun haline gelir. Aylarca dünyadan başımsız olan ilçe halkı, satranç sayesinde tüm uçsuz bucaksız denizlerin macerasını tadar. Bahçesaray’ın bu özelliğinden dolayı adının 9. uzaya çıktığı söylenir.

106 DERGİF

Okey masası olmayan kahvehaneler

Okuma yazma bilmeyen çoğu orta yaştaki ilçe halkının satrancı çok iyi bilmesi, satrancı ne derecede sevdiklerini ortaya koyuyor. İlçede satranç sporunu genellikle erkeklerin oynadığı görülüyor. Kadınlar ve çocuklar da satranç oynar, ancak erkekler kadar aktif değildir. Bahçeköy halkının hiçbir eğitim almadan oynadıkları satrancı dedeleri, babaları oynar. Çocuklar da ebeveynlerine baka baka öğrenir. “Bizdeki satranç iki kişi arasında oynanır, ama kahvehanedeki herkes tarafından yönetilir.” diyor ilçe halkı. Kahvehanelerdeki en önemli etken de satranç oynadığı için çok nadir okey, batak tarzı oyunların oynanmasıdır. Hatta okey masaları bile yoktur kahvehanelerde. Satranç oynayabilecekleri alçak tabureleri vardır. Satranç, Bahçesaray’da gelenek haline gelir. Ancak düzenli turnuvaları yoktur. Bu nedenle Türkiye’de yapılan yarışmalara katılım sağlanamaz. İlk olarak 2017 yılında katıldıkları Antalya’da bir yarışmada 9. sırada tamamlarlar. Satranç ile

çocukken tanışan ilçe halkından biri olan İsmail Yakut şu an Bahçesaray Belediyesi’nde memur olarak çalışıyor. Ancak molalarda gittiği ilk durak kahvehane oluyor. Arkadaşlarıyla satranç oynamak onun için vazgeçilmezdir. Satrancın kendi için bir tutku olduğunu dile getiren Yakut, “Ben 7 yaşımdan itibaren satranç oynuyorum. Yaklaşık 20 yıl oldu. Ama periyodik bir turnuva geleneği olmadığından gelişti güzel oyunlar oynadık. Teknolojik gelişmelerden sonra o kadar renkli ve hareketli oyunlar üretildi ki nerdeyse satranç çağın şartlarına direnemez hale geldi. O yüzden satranç oynayanların oranı %80 azaldı. Evet yıllardan beri oynanıyor ama çok bir gelişme sağlayamadı. Yeni ve özel hamleler geliştirdi ama daha öteye gidemedi.” diyor.

İlçe halkının satranç aşkı

Satranç aşkı öyle ilerler ki, bir kısım esnaf günlük düzenlenen turnuvalara katılmak için iş yerlerini dahi kapatır. “Kış aylarında şehirle irtibatın az olması sebebiyle uzun kış gecelerinde, yıllardan beri ailelerimiz satranç oynar.” diyen Yakut, “Neredeyse her

gün satranç oynanıyor. Kahvehanelerde sobanın yanına ilişir, kendi rakibimizi bulduk mu başlarız oynamaya. Bazen o kadar kaptırıyoruz ki kendimizi saatin kaç olduğunu unutuyoruz. Evet, iki kişi oynuyoruz. Ama etrafımızda toplanan eş dost arkadaş kim varsa yanımızda oluyor. Hepsi bu oyuna dâhil oluyor. Ya da teknikleri, püf noktaları yakalamaya çalışıyorlar. Dediğim gibi uzun kış aylarında özellikle teknolojinin bize ulaşamadığı yıllarda tek eğlencemiz ve uğraşımız bu. Tabii eskiden çok daha fazla oynanıyordu. Ama elimizden geldiği kadar bu geleneğin tükenmemesi için uğraşıyoruz.” açıklamasını yapıyor.

Kadınların altın günü yerine “satranç günü”

Hemen herkesin satranç bildiği ilçede, genç kadınlar ise boş zamanlarında bir araya gelerek satranç oynuyor. Haftada bir kez evlerde toplanan kadınlar, boş zamanlarını satranç oynayarak değerlendiriyor. Satrancın tutku haline geldiği ilçede başka bir sosyal etkinliğin bulunmadığını ifade eden ilçe kadınlardan Seyhan Orhan, “Kış aylarında aylarca yolların kapalı olması nedeniyle tek eğlencemiz satranç oldu. Haftada bir kez evlerde toplanıp altın günü yerine satranç günü yapıyoruz. Yaşlı kadınların örgü yaptığı satranç gününde bizler de satranç oynuyoruz. Kendi aramızda düzenlediğimiz turnuvalarda rakiplerimizi ‘mat’ etme mücadelesi veriyoruz.” diyor ve satrancın kadınlar arasında gelişmeye başladığını gösteriyor. “Evdeki işlerimizden artan kalan zamanı satranç oynayarak değerlendiririz.” diyen Ayşe Orhan ise, “İlçemizde satranç büyük ilgi görüyor. Herkes severek oynuyor. Aramızda altın günü yapmıyoruz. Bunun yerine satranç günü yapıyoruz. Daha eğlenceli oluyor. İlçede yapılan bazı turnuvalara katılmaya çalışıyoruz. Ve bugüne kadar kadınlarımızdan çeşitli dereceler elde eden oldu. Tabii bu sadece ilçe turnuvaları için geçerli. Genelde erkekler oynuyor. Bunun sebebi de erkeklerin çarşı merkezinde olması ve toplanma yerleri neresi olursa olsun oynamaları. Ama bizim böyle bir şansımız yok. Sürekli ev işleri, çocuk bakımı derken günümüz bitiyor. Ama biz de satrancı çok seviyoruz. Oynamak için de aramızda toplanıp satranç günü yapıyoruz.” ifadelerini kullanıyor. Gencinden yaşlısına, kadınından erkeğine pek çok kişinin ilgi alanına giren satranç, Bahçeköy halkının kış ayları boyunca eğlencesi oluyor.

Ringlerin Zafer'i

Gümüşhaneli

Zafer Şayık, karateyle başladığı spor hayatına taekwando ve kick boksla devam eder. Dövüş sporlarına öyle bağlanır ki pek çok müsabakaya katılır. Hem ülkemizi hem de memleketi olan Gümüşhane'yi ulusal ve uluslararası sayısız şampiyonada temsil eder. Ringlerde almadık madalya bırakmaz. 100'den fazla madalya; 2 Türkiye Şampiyonluğu, 1 Dünya Şampiyonluğu ve 5 Marmara Şampiyonluğu elde eder. Bu başarılarının üstüne teknik sporcu unvanını almaya hak kazanır. Kendisi gibi dünya şampiyonları yetiştirmek isteyen Şayık, kickboks salonu açmayı hedefliyor ve öğrencilerini de bu yönde yetiştirmek için planlar yapıyor.

HABER: BÜŞRA CORUH

“Yarınlar yorgun ve bezgin kimselere değil, rahatını terk edebilen gayretli insanlara aittir.” diyor Cicero. Zafer Şayık da bu sözü kendine prensip edinen sporculardan sadece biri. Üstün başarılarını çalışma azmi ve içindeki spor tutkusuna borçlu. Şayık, Görükle Hazinedaroğlu Özkan İlkokulu’nu bitirdikten sonra ailesiyle birlikte Bursa’ya taşınır. Nilüfer Atatürk Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi Elektronik bölümünden mezun olan Şayık, Beden Eğitimi ve Spor Öğretmenliği okumayı hedef belirler. Spor hayatına 2012 yılında, özel bir salonda taekwondo yaparak başlar. Daha sonra karate sporuyla ilgilenir. Ardından babasının teşvik etmesi ile okulun düzenlemiş olduğu Taekwondo seçmelerine katılır. Her şey bu seçmelere katılması ile başlar. Pek çok şampiyonaya katılan Şayık, derece almadığı şampiyona bırakmaz. Ulusal ve uluslararası alanda katıldığı şampiyonalarda hem ülkemi zi hem de memleketi Gümüşhane’yi temsil eder.

Madalya almadığı şampiyona kalmaz

Kick boks ve muay thai şampiyonu Zafer Şayık, 1998 yılında Gümüşhane’nin Kürtün ilçesine bağlı Üçtaş köyünde dünyaya gelir. Küçük yaşlardan itibaren sporla iç içe olan Şayık, taekwondoya başladıktan sonra birincilikler elde eder. Bu sporu ilk defa yapmasına rağmen dikkatleri üzerine çekse de karateyi fazla sevmez. Taekwandodan daha sert bir spor yaparak kendini geliştirmek ister. Bir süre sonra taekwondoyu bırakıp kick boksa başlar. 2012 yılında ilk kez Marmara Kick Boks Şampiyonası’na katılır. İlk katıldığı şampiyonada Birinci gelerek ilk altın madalyasını alır.

Şayık, bundan sonraki başarılarını başlıyor anlatmaya, “2012-2013 ve 2014-2015 yıllarında düzenli olarak Marmara Kick Boks Şampiyonası’na katılmaya devam ettim. Katıldığım yarışmalarda başarılı sonuçlar elde ederek şampiyonluklarımı yenilerini ekledim. Ülkemi farklı platformlarda temsil etmek, bu-

nası’nda Birinci olur. Elde ettiği bu başarı ile de göz doldurur.

“İstiklal marşımızı okuttum, en güzel duygu buydu”

Çevresindeki insanların ilk başta kendisini desteklemediğini söyleyen Şayık, “Ben kendime inanmıştım. İnsanlar da milli takıma girince bana inanmaya başladı. Beni destekledi. Ben de hedeflerime ulaşmak için sabah öğle akşam olarak günde 3 defa antrenman yaptım. Başarıya giden yolda zorlu bir antrenman süreci geçirdim.” diyor. Milli sporculara sınavsız geçiş hakkı olduğu ve hayallerinin BESYO okumak olduğu için BESYO bölümünü tercih edeceğini söyleyen Şayık, “Bu spor sayesinde çok sayıda arkadaşım, dostum oldu. Birçok şehir gezdim. Yurt dışına çıkma fırsatı yakaladım. Saygı kazandım. İnsanlara bir şeyler öğretebiliyorum ve sevdiğimi düşünüyorum. Profesyonel anlamda spor hayatıma devam etmeyi sürdüreceğim. Yurt dışında Türkiye’yi en iyi şekilde temsil etmeye devam edeceğim. Belli bir süre daha müsabakalara çıktıktan sonra kendi spor salonumu açmak istiyorum. İkinci kademe antrenörlük belgemi aldım. Bu belge ile spor salonu açabiliyorum. Fitness ve dövüş sporları üzerine kendim gibi sporcular yetiştireceğim.” ifadelerini kullanıyor. Bu spora gönül verenlere veya yeni başlayacaklara doğru antrenör seçmeleri ve seçeceği branşlar için özen göstermeleri gerektiğinin tavsiyesini veriyor. Ayrıca kişilerin kendilerine inanmalarını, düzenli çalışma yapmalarını ve emek vermeleri gerektiğinin altını çiziyor.

Zafer Şayık genç yaşına rağmen başarılarına başarı katar. Yüreğinde tuttuğu spor arzusu ve heyecanı için çabalar. Şampiyonluklarının haklı gururunu yaşayan Şayık, “Başarılarım beni elbette mutlu ediyor. Hayallerime ulaştığımı görüyorum. Başarı elde etmenin en güzel yanı madalya ya da ödül almak değil. Elbette bunlar da önemli ama en önemlisi, İstiklal Marşımızı spor müsabakalarında okutmak. Benim için en güzel duygu buydu.” diyerek gururlu bir şekilde sözlerini sonlandırıyor.

2012 yılında ilk kez Marmara Kick Boks Şampiyonası'na katılır Şayık. İlk katıldığı şampiyonada Birinci gelerek ilk altın madalyasını alır. 2012-2013 ve 2014-2015 yıllarında da Marmara Kick Boks Şampiyonası'na katılmaya devam eder. Katıldığı yarışmalarda başarılı sonuçlar elde ederek şampiyonluklarına yenilerini ekler. Katıldığı her şampiyonada altın madalya alan milli sporcu Şayık, 60 kilogram Low Kick branşında da Dünya Şampiyonu olur. Şampiyonada toplamda 13 Altın, 13 Gümüş ve 15 Bronz madalya kazanır. Almadığı madalya kalmaz. 2016 yılında Türkiye Muay Thai Federasyonu'na katılan Şayık, sekiz maç yapar ve hepsini kazanır. 60 kilogram Low Kick branşında Dünya Şampiyonu olan milli sporcu, 2016 Kasım ayında Türkiye Muay Thai Federasyonu'yla Dünya Şampiyonası'nda Birincilik elde eder.

Futbol, erkekler tarafından yapılan bir spor olarak bilinse de 1971'den beri kadınlar tarafından da tercih ediliyor. Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nin önemli şehirlerinden olan Batman'da da 2014 yılından beri futbola kadınlar hakim. Ortaokul ve lise çağındaki kızlardan oluşan Batman Belediyespor Kız Futbol Takımı, önemli başarılarla imza attı. 2016-2017 sezonunda aldıkları sonuçlarla başarılı bir grafik çizen takımın yetenekli futbolcuları, 8 gruptan oluşan 3. Lig Playoff statüsüne göre grubu lider bitirdiler. Geride kalan 23 haftada 22 galibiyet, 1 beraberlik elde ettiler. Rakip sahalara 191 gol atıp kendi kalesinde 8 gol görerek önemli bir başarı elde ettiler.

HABER: SÜMEYYE ALTUN

Kadının fendi meşin yuvarlağı Yendi

Günümüzde popüler olan ve sevilen takım oyunları arasında yer alan futbolun doğuşu çok eski zamanlara dayanır. Yapılan arkeolojik ve tarihsel araştırmalar, futbolun Sümerler'e kadar uzandığını gösterir. Mısır'da ise mezarlıkların duvar resimlerinde ayakla top oynayan insan figürlerine rastlanır. Hatta bu dönemden kalma deri veya ketenden yapılmış topların günümüze kadar ulaştığı bilinir. M.Ö. 2500'li yıllarda Çin'de, yere dikilmiş iki mızrak arasından bir topu tekmeleyerek geçirmeye çalışarak oynanır. Takım sporu olarak ön plana çıkan futbol, 21. yüzyıldan itibaren 200'den fazla ülkede 250 milyonu aşkın oyuncu tarafından oynanıyor.

Erkek egemen bir spor olarak kabul edilen futbol, son zamanlarda kadın oyuncular tarafından da tercih edilmeye başlar. 1971 yılında 13 sporcudan oluşan ve Haluk Hekimoğlu'nun şahsi çabalarıyla kurulan "İstanbul Kız Futbol Takımı" ise ülkemizin ilk resmi kadın futbol takımıdır. 1973'te Dostluk Spor adını alan takım Türkiye'de kadın futbol takımlarının kurulmasına öncülük eder. O yıllarda kadın futbol takımlarının bulunmaması sebebiyle, maçlarda gençlerin ve futbolu bırakmış futbolcuların desteğiyle maçlarını sürdüren Dostluk Spor Kadın Futbol Takımı yaptığı başarılı çalışmalar sonucu İzmir Filizspor, İstanbul Derya Spor, İstanbul Atılım Spor, Ankara Nazende Spor gibi kadın futbol takımlarının kurulmasını sağlar. Ardından Kocaeli ve Samsun'da da kadın futbol takımları kurulur. 1982 yılında kurulan Dinarsu Kadın Futbol takımı ile daha üst seviyelere çıkan kadın futbolu, 1993'te oluşturulan ve 16 takımın katıldığı Türkiye 1. Kadın Futbol Ligi ile resmîyet kazanarak günümüze kadar varlığını korur. 21. yüzyıla geldiğimizde ise Batman Belediyespor Kız Futbol Takımı dikkat çekiyor. 2014 yılında kurulan Batman Belediyespor Kız Futbol Takımı, hem Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nde futbolla ilgilenen kızların olması hem de Batman'ın gururu olması bakımından dikkat çekiyor.

Ortaokul ve lise çağındaki öğrenciler

Batman Belediyespor yöneticilerinin okullara gidip yetenekli öğrencileri altyapısına almasıyla birlikte takım oluşturulur. Takımda ortaokul ve lise çağındaki ve futbola ilgi duyan kızlar bulunuyor. Takım kaptanı Sevgi Tüzün; "Futbola lise çağındaki öğretmenlerimizin bizi keşfetmesiyle başladık. İyi oynadığımızı gördükleri zaman bir takım kurmaya karar verdik ve ilk olarak okul takımında başarılar elde etmeye başladık. Bu başarılardan sonra futbola devam ettik. Herkesin ilgisini çeken bir spor dalı vardır elbette. Bizim de ilgimizi çeken spor futboldu. Yeteneğimiz de o yönde

olduğu ve kendimizi bu alanda geliştirebileceğimize inandığımız için bu spor dalını seçtik. Okul bünyesinde imkanlarımız kısıtlıydı. Futbol oynamamız için gerekli imkanların belediyede daha fazla olacağını gördük. Birkaç hoca bizi ve performansımızı izlemeye geldi. Gizli yetenekleri fark etmeye başladılar. Biz de başka okullarda diğer sporcuları izlemeye gittik. Bu gezilerde yetenekli gördüğümüz arkadaşları takıma seçtik. Şu an büyük bir hızla devam ediyoruz. Liseler arası futbol turnuvaları düzenledik. Bu turnuvalarda önemli başarılar elde ettik." diyerek futbola nasıl başladığını ve Batman Belediyespor Kız Futbol Takımı'na nasıl seçildiğini anlatıyor.

"Futbol erkek işi değil zeka işidir"

Sevgi Tüzün çevresinden gelen tepkileri ve başarılarını, "Ailelerimiz erkek oyunu diye bilinen futbolla ilgilenmemize ilk başta karşı çıktı. Futbol oynamak istediğimizi öğrendikleri zaman katı davrandılar. Ancak oynamaya başlayınca, özellikle iyi oynadığımızı gördüler. Başarılarımız yerel basında yer bulmaya başladı. Tüm bunlar ailelerimizi de etkiledi tabii. Onlar da yavaş yavaş futbola ve kızların futbolla ilgilendiği gerçeğine ısınmaya başladılar. Hedefimiz üst lige transfer olmak. Takımımızı en iyi yerlere getirebilmeyi hedefliyoruz. Hepimizin milli takım hedefleri var. Bunu gerçekleştirmek için çalışmalarımızı bu yönde sürdürüyoruz. Okul takımında oynarken Batman ilini temsilen birçok şampiyonluğumuz oldu. Bölgesel liglere çıktık. Okula üç kupa alarak büyük bir başarıyla döndük." diyerek anlatıyor. 2016-2017 sezonunda aldıkları sonuçlarla başarılı bir grafik çizen Batman Belediyespor Kız Futbol Takımı'ndaki yetenekli futbolcular umut vaat ediyor. 8 gruptan oluşan 3. Lig Playoff statüsüne göre grubu lider bitirirler. Geride kalan 23 haftada elde ettikleri 22 galibiyet, 1 beraberlik elde ederler. Rakip sahalara 191 gol atıp, kendi kalesinde 8 gol görerek grubu namağlup lider olarak bitirirler. Her ne kadar zorluklarla karşılaşsalar da pes etmiyorlar. Batman Belediyespor Kız Futbol Takımı, futbola ilgisi olan genç kızları da cesaretlendiriyor. Aldıkları başarılar çevreden takdir topluyor.

Takım kaptanı Tüzün, "Biz futbolun erkek işi değil de zeka işi olduğunu düşünüyoruz. Bunun için de futbolda erkek egemenliğini kabul etmiyoruz. Elde ettiğimiz başarılarla Batman'da fazlasıyla ses getirdik. Başarılarımızla pek çok kişiye ulaştık. Ailelerimiz, komşularımız, akrabalarımız, kısaca bizi tanıyan ya da tanımayan insanlar taraftarımız olsun. Maçlarımızda tribüne gelip bizlere destek verdi. Zamanla bize güvenen, inanan ve her zaman yanımızda olan taraftarlarımız artmaya başladı." diyor.

Üç kızı da aynı takımda forma giyiyor

Batman Petrol Sporun da amigoluğunu yapan 60 yaşındaki Mehmet Gülsever'in üç kızı aynı takımda forma giyiyor. Takımın kalecisi Kader Gülsever, oyuncular da Melek ve Özlem Gülsever aynı takımda forma giyerek dikkat çekiyor. Mehmet Gülsever, "Yıllarca Batman'ın tek profesyonel takımı olan Petrol Spor'u tribünde destekledim. Her zaman onların yanında oldum. Yenseler de yenilseler de destek oldum. Şimdi de kızlarımın başarısı için tribüneyim. Kızlarımın üçüyle de gurur duyuyorum. Üçü de liseye gidiyor. Hem eğitimlerini aksatmıyor, hem de sahada takımlarının başarısı için mücadele veriyorlar. Batman gibi bir kentte üç kız kardeşin futbol oynaması bir devrimdir. Kızların, kadınların spora yönelmesi adına bir örnek bence. Ben onları desteklemeye devam edeceğim. Ailece futbol tutkunuyuz. Kızlarımın forma giydiği Batman Belediyespor Kız Futbol Takımı'nın maçlarını kaçırmıyorum." diyor. Takımın kalecisi Kader Gülsever ise, "Bu takımda olduğum için çok mutluyum. Aldığımız başarılar beni de kardeşlerimi de takım arkadaşlarımı da mutlu ediyor. İleride daha iyi yerlerde olacağımıza inanıyorum. Babamın bize destek vermesi, her zaman yanımızda olması ise ayrı bir gurur kaynağı." açıklamasını yapıyor.

"2003 doğumlu olan da var, 1993 doğumlu olan da"

Takım antrenörü Mehmet Kalkan, takımla ilgilenmeye başlayalı birkaç ay olmasına rağmen hem kızların ona alışma sürecini hem de kendisinin takıma adapte olma sürecini, "Takım oyuncularından 2003 doğumlu olan da var, 1993 doğumlu olan da. Takım ismini Batman Belediyesi'nin kuruluşundan almıştır. Daha önce herhangi bir kız futbol takımına antrenörlük yapmadım. Erkek futbol takımına karşı kız futbol takımının antrenörü olmak daha zor. Yeri gelince erkek futbolculara sesimizi yükseltbiliyorduk, bazı şeyleri daha rahat söyleyebiliyorduk. Kızlar, erkeklere göre daha kırılgan ve hassas bir yapıya sahipler. Bu yüzden biraz daha hakim olmam gerekiyor. Onlara karşı daha dikkatli davranmam gerekiyor. Onların özel durumlarına anlayış gösteriyorum. Mesela maçın ilk yarısında soyunma odasına geçtiklerinde erkeklerde rahatlıkla içeri girebiliyorken, kız futbolcularda bu denli rahat olamıyorsunuz. İşleri bittiği zaman moral vermek için girebilirsiniz. Bayan futbol takımıyla çalışmak zordur." şeklinde anlatıyor. Çevreden hep olumlu tepki aldıklarını dile getiren takım antrenörü, Batman halkının takıma ilgisinin oldukça yoğun olduğunu belirtiyor. Erkeklerin hakim olduğu spor dalında varlıklarını kanıtlayan Batman Belediyespor Kız Futbol Takımı oyuncuları, başarılarına yenilerini katacağa benziyor.

**TOZLU SAĞ
ŞERİTTEN
ALTIN MADALYALI
KÜRSÜLERE**

Gümüşhaneli Ertuğrul Sarı, boksla tanışarak spor hayatına adım atar. Bu alanda pek çok dünya ve Türkiye derecesi elde ettikten sonra atletizmle ilgilenmeye başlar. Milli sporcular yetiştirerek hayalini kurduğu atletizm sporunun başarılı bir antrenörü olur. Başarıyı ve sevgiyi kendine ilke edinen Sarı, madde bağımlısı, zamanını kahve ya da internet cafede geçiren gençleri toplayarak ekibini oluşturur. Gümüşhane'de çalışmak için elverişli bir ortamın olmaması nedeniyle sporcuları ile birlikte yollarda, sağışeritte koşarak antrenman yapar. Zorlu şartlar altında yetiştirdiği sporcuları ile ulusal ve uluslararası alanda pek çok başarıya imza atar. Yetiştirdiği sporcular İsviçre, Polonya, Romanya, Bulgaristan gibi ülkeleri gezerek Dünya, Avrupa, Balkan Şampiyonlukları elde eder.

HABER: EMİNE ÇAVUŞ

Koşmak özgürlüktür. Yoğun hayatın verdiği stresten kurtulmanın yoludur kimine göre. Gümüşhaneli Ertuğrul Sarı da koşmanın verdiği özgürlüğü tadan, bu yolda pek çok milli sporcu yetiştiren bir antrenör. Gümüşhane’de doğan ve büyüyen Sarı, spor hayatına boks ile başlar. Daha sonra 6 yıl güreş ve amatör olarak maraton koşusu yapar. Boksa ilk başlama hikayesi bir kavgaya dayanan Sarı, kavga ettiği sırada antrenörü tarafından keşfedilir. Boksta birçok dereceye sahip olan Ertuğrul Sarı’nın Türkiye Şampiyonlukları ve Dünya Şampiyonlukları bulunuyor. Eğitim hayatına askere gittikten sonra teşvikler üzerine, Marmara Üniversitesinde başlar. Sonrasında branşı olan Ondokuz Mayıs Üniversitesi, Beden Eğitimi Öğretmenliği bölümüne yatay geçiş yapar ve üniversite hayatını burada tamamlar. 1997’de Gümüşhane’ye öğretmen olarak atanan Sarı, zor şartlar altında olmasına rağmen kendi spor dalı olan boksörlük yerine atletizmi tercih eder. Koşu macerasına da, çocukluk döneminde örnek aldığı kişilerden esinlenerek başlar. “Hayalim koşmaktı. Atletizm tüm sporların anadadır.” diyen Sarı, atletizmi seçmesinin sebebini, atletizmin ferdi bir spor dalı olmasına

ve Gümüşhane halkının fiziki yapı bakımından bu sporlara daha uygun olmasına bağlıyor. Takım çalışmasını gerektirmeyen bir spor dalı olan atletizmde, başarının da başarısızlığın da sporcuya bağlı kaldığını ifade ediyor.

“Amacımız sokaklardan çocukları toplamaktı”

Ertuğrul Sarı, Gümüşhane’de özellikle madde bağımlısı olan, gününün çoğunu kahvede ve internet cafede geçiren çocukları toplar. Ekibine kattığı sporcuları yetiştirir ve yarışmalara hazırlar. Dünya şampiyonu olan ilk sporcusunun, sokakta boyacılık yapıp, kahvede oturduğunu ve madde bağımlısı olduğunu belirtiyor. Sporcusunun, çok iyi koştuğunu arkadaşları tarafından kovalanırken keşfeder. Aynı sporcu daha sonra kötü alışkanlıklardan kurtulur ve mükemmel bir performansa kavuşur. Çocukların okumaktan başka bir çaresi olmadığını ve kendilerini kurtarmaları gerektiğini söyleyen Antrenör Sarı, “Bizim öncelikli amacımız sokaklardan çocukları toplamaktı. Öğrencilerimi dağlarda çobanlık yapan, sokaklarda çalışan, boş vaktini kahve ya da

internet cafede geçirenlerden seçiyorum. Köy köy, okul okul geziyorum. Seçtiklerimi deneme yarışlarına sokuyorum. Fiziki olarak uygun olan çocukları kendi kampıma sokuyorum. 2 ay çalıştırdıktan sonra taşlar yerine oturuyor. Bu süreçten sonra öğrencileri grupluyorum. Yeteneklerine göre, öğrenci gelişim gösterdikçe bir üst gruba alıyorum. Çalışmalar bu şekilde devam ediyor.” açıklamasını yapıyor. Atletizmde çok kısa zamanda büyük başarılar kazanan ve kazandıran Sarı, Gümüşhane’den ilk milli atleti de çıkartır. İlk milli sporcuyu çalıştırarak ilk milli sporcu antrenörü olur. Çok farklı hikayelere sahip sporcularının olduğunu söyleyen Sarı, “Aile durumu iyi olmayan iki çoban sporcum var. Bu sporcularım Çek Cumhuriyeti’nde Dünya Şampiyonu oldu. Sporcularımın aileleri sürüleri bırakmalarını istemiyordu. Gidip aileleri ile konuşup razı ettim. İlk yetiştirdiğim sporcular; Selman Abiş, Ercan Muslu, Yasemin Can, Hünkar Yeniçeri’dir. Bursa’da Dünya Şampiyonu olduk. İsviçreye gittik. Sonrasında Polonya, Romanya, Bulgaristan derken birçok ülkeyi gezdik. Avrupa ve Balkan Şampiyonu olduk. Yetiştirdiğim önemli sporculardan bir tanesi Çeşminaz Yılmaz. Şu

an beden eğitimi öğretmenliği okuyor. Dar gelirli bir ailenin kızıydı. Daha sonra babası vefat etti. Annesi de yanında yok. Onu yanıma aldım, yetiştirdim. Okuma imkanı sağladık. Dünya, Avrupa ve Balkan Şampiyonu oldu. Türkiye'nin en iyi atletlerinden biri." ifadesine yer veriyor.

Çalışma ve azim dolu başarı hikayeleri

Önemli sporcular yetiştiren ve başarılı olmalarına imkan sağlayan Sarı, bir desteği olmadan çevresinden, eski Gümüşhane Valisi'nden ve okul müdürlerinden destek alarak öğrencilerini yetiştirir. Gönüllülük esasıyla çalışan Sarı, kendi geliriyle sporcularına destek olur. Atletizmin, emek gerektiren bir spor dalı olması ve sporcularının her gün antrenman yapması gerektiğini söyleyen Sarı, yazları kendi maddi imkanıyla ev tutup sporcularına imkan sağlıyor. Hem kendi hem de sporcularının azmiyle, herkese başarı timsali oluyor. Kısıtlı imkanlarla birçok başarılı sporcu yetiştiren Sarı'nın, Lise 2 ve 3. sınıfta okuyan, Dünya, Avrupa ve Balkan Şampiyonu sporcuları bulunuyor. Kimseden yardım almadan 2 yıldır Küçükler ve Yıldızlar Kros Ligine katılan Sarı, 4 takımla Türkiye Şampiyonası'na gider. 2016'da Gaziantep'te Şampiyon olur ve Yıldız Erkeklerde Türkiye 3.lüğü kazanır. Toplumda sporculara değer verilmediğinden yakınan Ertuğrul Sarı, Gümüşhane'de belirli spor dallarından olan futbol, voleybol ve hentbol gibi branşlara değer verildiğini söylüyor. Sarı, "Bizim kar kış demeden çalışan öğrencilerimizi kimse tanımıyor. Çevremden aldığım paralarla bu öğrencileri yetiştirdim. Biz simit, ekmekle bu işi yapıyoruz. 1 kuruş maaş almadan Gümüşhane'yi her yerde temsil ediyoruz. Halkımızın spora karşı olan sevgisizliği ve ilgisizliği var. Stadımızda imkanlar sınırlı, çocuklarımız yollarda koşuyor. Yolda koşarken, bu deliler neden yolda koşuyor gibi sözler duyuyoruz. Bu da sporcularımızın motivasyonunu etkiliyor. Bunların dışında destekleyenlerimiz de var. Esnaflarımızın bazılarında destek görüyoruz. Bize destek verilse daha çok başarı elde ederiz." diyor.

"Kendi çocuklarıma verdiğim değeri sporcularıma da verdim"

Sarı'nın, boks bırakmasının sebebi yine öğrencileri olur. 1998-1999 yılında AFK Anadolu Lisesi'nde beden eğitimi öğretmenliği yaparken, okuma imkan-

larının kısıtlı olmasına rağmen çok zeki öğrenciler görür. Bunun üzerine dünyaca ünlü boksörleri jubile maçına davet eder. Jubile maçından aldığı parayla, öğrencilere destek olur ve okula bilgisayar alır. Boks sayesinde birçok öğrenciyi okutur. Fakat jubile maçı yaptığı için boksu bırakmak zorunda kalır. Öğrencilerine ve sporcularına, çok vakit ayırmasından dolayı özel hayatında problemler yaşayan Sarı, "Özel hayatıma az zaman harcıyorum. Bazen bundan dolayı yakınmalar duyuyorum. Büyük oğlum da atlet. Çocuklarıma zaman ayırdım. Her zaman elimden geleni yaptım. Bir topluma sporcu ve yararlı birey yetiştirebilmek için, kendi çocuklarıma verdiğim değeri sporcularıma da verdim. Öğretmenlik ayrı bir duygu, kutsal bir görev. Öğretmenlik yapan insan, önce öğrencilerinin hayatını düşünür. Sonra maddiyatı düşünür. Ben hiçbir zaman maddiyatı ön plana almadım. 20 yıldır öğretmenlik ve antrenörlük yapıyorum. Cebimden çok para harcadım." diyor.

"Severek yaparsanız her zaman başarılı olursunuz"

Sporculara nasihatlarında bulunan Sarı, atletizmle uğraşan öğrencilerin hiçbir zaman yalnız kalmayacağını belirtiyor. Şu an çok fazla imkan olduğunu söyleyen Sarı, bunların iyi bir şekilde değerlendirilmesi tavsiyesinin üzerinde duruyor. İyi kulüplerde yer alındığı takdirde, iyi maaşlar kazanılabileceğini de ifade ediyor. Sadece maddi olarak değil, manevi olarak da sporun önemine değiniyor. Sarı, ailelere çocuklarını teşvik etmeleri konusunda büyük görev düştüğünü söyleyerek, "Aileler çocuklarına destek olsa sokaklarda kimse kalmaz, kötü alışkanlıklar olmaz. Biz her türlü imkanı kullanarak spor yapıyoruz. Ahlaki olarak dahi öğrencilerimizdeki değişimleri görüyorum. Sporun kolay yönü yoktur. Spor zordur ama zevklidir. İnsan spor yaparken stres atar, insanların tüm organları çalıştığı için beynin daha iyi çalıştığı görülür. Benim tıp fakültesi, hukuk fakültesi, mühendislik fakültesinde okuyan öğrencilerim var. Spor akademilerine öğrenci yerleştirdim." açıklamasında bulunuyor. Bundan sonraki hedeflerinin büyük olduğundan bahseden Sarı, Tokyo Olimpiyatları'na, 2020 Olimpiyatları'na, Balkan, Dünya ve Avrupa şampiyonluklarına öğrenci yetiştirmek istiyor. Aynı zamanda Gümüşhane'deki zor şartlarda olan öğrencileri bularak 2017 yılındaki şampiyonlukların hepsini kazanmak istediğinin altını çiziyor.

KURDÜSTLÜK
YILARDA
BİR MİLLET
DÜŞÜNÜMÜZ.
İMAMAN

KONYA
BÜYÜKŞEHİR
BELEDİYESİ
PARK VE BAHÇELER

Evide değil karda temizliyorlar

Konya Merkez'de, Alaaddin Tepesi yakınılarında ilginç bir görüntü dikkat çekiyor. Birbirine benzeyen kadınların bir araya gelip soğuğa aldırış etmeden kaldırım üstündeki karları temizlemesi kadınların gücünü bizlere kanıtlamış oluyor. Kış mevsimi olması sebebiyle yağın her yeri kaplaması Konya Büyükşehir Belediyesinde çalışan kadınları harekete geçirdi. Konya Büyükşehir Belediyesi yağın kardan dolayı vatandaşların düşme tehlikesini azaltmak için kaldırım üstündeki karları kadın çalışanlarına temizletiyor. Kadınlar tarafından güçlükle yapılan bu iş, ekmek parası uğruna nelere katlanabileceğinin en büyük göstergesi oluyor.

FOTOĞRAF: MERVE ÖZYÜREK

BURASI GÜMÜŞHANE

Gümüşhane, yeşilin binbir tonunun hakim olduğu yaylaları, doğal güzellikleri ve el değmemiş tabiatıyla Doğu Karadeniz'in önemli şehirlerinden biri. Altın kalpli insanların şehri Gümüşhane, eşsiz güzelliklerini sunmak için misafirlerini bekliyor.

FOTOĞRAF: BURAK TÜRTEK

Ayrıntılı bilgi için QR kodu okutabilirsiniz

DERGİ 125

KAMPÜSTE HER ŞEY YOLUNDA

Her şeyin tadında yaşandığı Gümüşhane’de karın tadı da bir başka. Kampüste kış aylarında yağan karın keyfini çıkararak öğrenciler, kar tutan yolda kayarak gönüllerince eğleniyor. Yaz ve bahar aylarında yeşilin binbir tonunun yaşandığı Gümüşhane’de, kış aylarında da karın mutluluğu yaşanıyor. Kampüste kışın da her şey yolunda...

“Bir tek dileğim var”

Yeni yıl insanlar için yeni umutlar, yeni hayaller demek. Her sene sonunda, yepyeni bir yıla başlayacak olmanın verdiği umut çoğu insan için hayata tutunma sebebi. Bu fotoğraf, bir yılbaşı gecesi işlek bir caddede çekildi. Bir dükkanın camına dileklerini yazarak yapıştıran insanların ardında emekçi bir temizlik işçisi var. Kim bilir belki de renkli camdaki yüzlerce dileğin önünde, ekmeğini çöpten çıkartan, alın teri döken işçinin de bir dileği vardır.

FOTOĞRAF: TOLUNAY TEKMEK

Türk Telekom

güçlüyle
ör 7
hızlı

4G

GÜ İletişim ödüle doymuyor: Bir yarışma, 4 ödül

İletişim Fakültesi öğrencilerinin sektöre girmeden önce tecrübe kazanmalarını teşvik etmek amacıyla Aydın Doğan Vakfı tarafından geleneksel olarak düzenlenen ve "İletişimin Oskarları" olarak bilinen Genç İletişimciler Yarışması'nın 28.'si yapıldı. Kadir Has Üniversitesinde düzenlenen ödül töreninde Gümüşhane Üniversitesi İletişim Fakültesi, 3 kategoriden 4 ödül alarak kendi rekorunu kırdı.

HABER: MERVE ÖZYÜREK

FOTOĞRAF: HASAN ERDOĞMUŞ

Gümüşhane Üniversitesi İletişim Fakültesi, Aydın Doğan Vakfı tarafından düzenlenen 28. Genç İletişimciler Yarışması'ndan 4 ödülle döndü. Kadir Has Üniversitesinde gerçekleştirilen törene medya ve iletişim dünyasının önemli isimleri katıldı. Yarışmaya 37 iletişim fakültesinden bin 295 öğrenci, 772 çalışma ile katıldı. 19 üniversitenin 118 proje ile ödüle layık görüldüğü gecede, Gümüşhane Üniversitesi İletişim Fakültesi 4 ödül kazandı.

28. kez düzenlenen Genç İletişimciler Yarışması'na Gümüşhane Üniversitesi dergi haberi, dergi mizanpajı, belge-

sel film, kısa film, radyo programı, internet projesi olmak üzere toplam 35 proje üreterek katıldı. Ödül almayı başaran projeler Gümüşhane Üniversitesi İletişim Fakültesi uygulama birimlerinden Gümüşhane Film Atölyesi – GÜFA ve 2016 Haziran ayında ilk sayısı çıkan DERGİF Dergisi kapsamında üretildi. Yazılı Dal Röpörtaj Kategorisi İkincilik Ödülü, "Gümüşhane'nin fırıncısı, National Geographic'in ödüllü fotoğrafçısı" haberiyle Sinem Tosun'un, Yazılı Dal Mizanpaj Kategorisi İkincilik Ödülü "Sinema kadrajından geleceğe umutla" projesiyle Vedat Esendere'nin oldu. Görsel Dal Belgesel

Kategorisi En İyi İkinci Film, Caner Özarslan'ın yönetmenliğini yaptığı "Bademler" filmi olurken, İnternet Yayıncılığı Dalı Sosyal Medya Projesi İkincilik Ödülü ise "Eviden Uzakta" internet sitesiyle Emre Diktire ve Taha Yıldız'a verildi.

"Yarışmaya katılan herkes benim kalbimde birinci"

Ödül töreni öncesi, CNN Türk TV editörü ve programcısı Şirin Payzın'ın moderatörlüğünde, Hürriyet Gazetesi Köşe Yazarı Kanat Atkaya, Hepsiburada.com Ticari Grup Başkanı Emre

Ekmekçi ve Posta Gazetesi İnternet Yayın Yönetmeni Mehmet Coşkun- nız'ın katıldığı "Dijital Dönüşüm ve İletişim" başlıklı bir panel düzenlendi. Panelin açılış konuşmasını yapan Aydın Doğan Vakfı Yürütme Kurulu Başkanı Candan Fetvacı, "28. Genç İletişimciler Yarışması'nda siz genç- lerle birlikte olmaktan çok mutluyum. Bugün notlara bakıyorum 1987 yılında çok küçük bir rakamla yarışmaya başlamışız. 28. kez düzenlenen Genç İletişimciler adlı yarışmaya bu yıl 37 üniversite başvurdu. Yine binlerce icat, binden daha fazla proje geldi. Çok yorulduunuz, çok çalıştınız. Jüriler seçim yaparken zorlandılar. Katıldığımız ve güzel şeyler yolladığımız için sizleri kutluyorum." dedi.

"Dijital Dönüşüm ve İletişim" adlı panel sonrası Ziya Kürküt'ün sunucu- luğunu üstlendiği ödül töreni başladı. Ödül töreninin açılış konuşmasını Do- ğan Online, Hepsiburada.com gibi tek- noloji şirketlerinin kurucusu ve Aydın Doğan Vakfı Başkanı Hanzade Doğan Boyner yaptı. Hanzade Doğan Boyner, "Aydın Doğan Vakfı'nın düzenlemiş ol- duğu Genç İletişimciler Yarışması'nın amacı aslında siz gençlere okulda öğ- rendiklerinizi yarışma formatında gös- terme fırsatı vermek. Her sene yarış- maya katılan öğrenci sayısı da artıyor. Gelen projelere bakıyorum, gerçekten hayatın içinden ve halkın yaralarına çözüm bulmaya çalışan, çare arayan projeler. Yarışmada bizzat yapılanları gördükçe mutlu ve gururlu oluyorum. Türkiye'nin de aydınlık geleceğe sahip olması için samimi, dürüst, doğru ve gerçekçi iletişimcilere ihtiyacı var. Biz- ler size güveniyoruz, siz de kendinize güvenin. Ödül törenine geçmeden önce şunu belirtmek istiyorum ki, sadece ödül alanlar değil yarışmaya katılan herkes benim kalbimde birincidir." diye konuştu.

GÜ, köklü üniversiteler ile yan yana

Gümüşhane Üniversitesi Rektör Yar- dımcısı Prof. Dr. Bahri Bayram, "Bu- rada, oldukça prestijli bir yarışmada öğrenci arkadaşlarla birlikte olmaktan çok mutlu olduğumu ve keyif aldığımı belirtmek isterim. Ödüller nokta- sında, Gümüşhane Üniversitesinin ismi okunduğunda çok gururlandım. Yaklaşık bin 200 öğrencinin başvurdu- ğu yarışmada 4 ödül almak çok onur verici. Bu anlamda emeği geçen Elif

Hoca ve Burak Hoca olmak üzere, her- kese teşekkür ediyorum. Gümüşhane coğrafi bakımdan zor şartlarda. Bizim ismimizi duyurabilmemiz ve kendimizi kabullendirebilmemiz açısından bu ödüller ihtiyacımız var." açıklamasını yaptı.

Yazılı dal ve internet yayıncılığı dalın- da üretilen projelerinin danışmanlığını yapan DERGİF Dergisi Sorumlu Yazı İşleri Müdürü Araştırma Görevlisi Elif Türten, "Aydın Doğan Vakfı tarafın- dan düzenlenen Genç İletişimciler Yarışması'nda olduğu gibi, bu tür plat- formlar, öğrencilerimiz için çok önemli fırsatlar sunuyor. Her yıl binlerce öğrenci iletişim fakültelerinden mezun oluyor. Bu gibi yarışmalara katılarak ve projeler üreterek öğrencilerimizin diğer öğrencilerden farklı olmasını ve daha nitelikli yetişmesini sağlıyo- ruz. Öğrencilerimiz bu yarışmalarda teoride kazandıkları bilgileri pratiğe dökme imkânı da buluyor. Geçtiğimiz yıl tohumlarını attığımız üretme heye- canının ve başarıların artarak devam edeceğini umuyorum. Ödül alan, ödül alamasa dahi bu süreçte büyük emek veren, üretmenin mutluluğunu yaşa- yan, bir yıl boyunca uykusuz kalarak çalışan tüm öğrencilerimi kutluyo- rum." dedi.

GÜFA Koordinatörü Öğretim Görevlisi Burak Türten ise, "Bu tür yarışmalar ürünlerimizi sergilediğimiz, çalışmalarımızı jüriyle ve iletişim camiasıyla buluşturduğumuz bir vitrin. Bu anlam- da bir yıl boyunca üretilen projelerin burada ödüle değer görülmesi oldukça motive edici bir durum. Anadolu'da yeni kurulmuş bir üniversite olarak, adımızı köklü üniversitelerin yanında duyurmamız hem eğitimimizin kalitesini gösteren bir gösterge hem de öğrenci- lerimize güç veren bir durum oluyor. Bu anlamda öğrencilerimizi tebrik ediyorum. Bir yıl boyunca fedakarca çalıştılar, proje ürettiler. Nihayetinde 30-40 yıllık üniversitelerin, fakültele- rin yanında onlarla birlikte kürsüye çıktılar." açıklamasını yaptı.

"Ödülle taçlandırılmak ayrı bir gurur"

Yarışmada Yazılı Dal Röportaj kate- gorisinde İkincilik ödülünü almaya hak kazanan Sinem Tosun; "Ekip olarak mutlu ve gururluyuz. Günlerce uykusuz kaldığımız, aylarca üzerinde kafa yordüğümüz projeler 772 çalışma

arasından sıyrılarak üniversitemi- ze ödül getirdi. İletişim ödülünün Oscar'ı haline gelen Aydın Doğan Genç İletişimciler Yarışması'nda ödüle layık görülme ve iletişim duayenleri ile aynı sahneyi paylaşmak paha biçile- mez bir duyguydu. Ekip arkadaşları- ma ve bizim bu ortamda yer almamız konusunda destek olan değerli hocam Elif Türten'e çok teşekkür ediyorum." şeklinde konuştu. Görsel Dal Belgesel kategorisinde İkincilik ödülüne kavu- şan Caner Özarslan, "Bu organizas- yonda yer alabilmek için gerçekten çok çalıştık. Yeri geldi geceleri uyumadık, yeri geldi sosyal aktivitelerimizden uzak kaldık. Ama her şeye değdi. Bu- radaki güzel atmosfer ve deneyimlerin kariyerimiz açısından bizlere sağlaya- cağı katkı eminim çok olacaktır. Ben yarışmaya dört kategoride katılmışım. Görsel dal belgesel kategorisinde Ba- demler belgeseli ikincilik ödülüne layık görüldü. Belgesel çeken biri olarak ödülle taçlandırılmak ayrı bir gurur. Yarışma süresince benden emeklerini esirgemeyen ve belgesel proje danış- manım değerli Öğr. Gör. Burak Türten hocama, bu güzel yolda bizleri yalnız bırakmayan desteklerini esirgemeyen ve diğer projelerimin danışmanlığını üstlenen Arş. Gör. Elif Türten hocama, ayrıca iletişim fakültesi hocalarıma çok teşekkür ederim. Onlar olmasaydı bu başarı olmazdı. İnşallah seneye daha fazla öğrenciyle daha fazla ödül almak nasip olur." ifadelerini kullandı.

İnternet Yayıncılığı kategorisi Sos- yal Medya Projesi dalında İkincilik Ödülünü alan Taha Yıldız, "En baştan başlamak gerekirse, bize göre önemli olan başlayacağınız projeyi devam ettir- ip sonunu getirebilmektir. Aslında en zor olan da budur. Bize destek olan ve harika bir çalışma ortamı sunan Elif Türten hocamıza ve çalışmalarımıza destek veren bütün ekip arkadaşları- ma sonsuz teşekkür ediyorum." dedi. Sosyal Medya Projesi İkincilik Ödü- lünü alan Emre Diktire ise, "Törende inanılmaz bir heyecana kapıldık ve ismimizin geç okunması heyecanımızı daha da arttırdı. İkinciliğin vermiş olduğu gurur inanılmazdı. 19 üniver- siteden 108 öğrencinin finalist olduğu bu yarışmada üniversitemizin adını duyurmuş olmamız bizim için onur verici. Bu süreçte bize destek olan, yo- rduğumuz anlarda bize moral veren Elif Türten hocama, yoğun çalışma temposunda yan yana olduğumuz ekip arkadaşlarıma çok teşekkür ediyorum." açıklamasını yaptı.

Uluslararası TRT Belgesel Ödülleri'nde Gümüşhane Üniversitesi'ne 2 ödül birden

Gümüşhane Üniversitesi İletişim Fakültesi uygulama birimi, Gümüşhane Film Atölyesi - GÜFA tarafından çekilen "İsterdim" ve "Kırmızı" belgeselleri 9. Uluslararası TRT Belgesel Ödülleri'nden iki ödül ile döndü. Toplam 677 filmin katıldığı festivalde, Yönetmen Hasan Erdoğan ve Yönetmen Abdurrahman Demir Gümüşhane Üniversitesi'nin adını en prestijli yarışmada peş peşe duyurmayı başardı.

HABER: MERVE ÖZYÜREK & ELİF TÜRTEK

Gümüşhane Üniversitesi İletişim Fakültesi uygulama birimi Gümüşhane Film Atölyesi - GÜFA tarafından çekilen, danışmanlığını Öğr. Gör. Burak Türten'in yaptığı "İsterdim" ve "Kırmızı" belgeselleri bu yıl 9'uncusu düzenlenen Uluslararası TRT Belgesel Ödülleri'nde birincilik ve ikincilik ödülünü aldı.

Ulusal Öğrenci Filmleri Kategorisi'nde 14 film arasında yapılan değerlendirmeler sonucunda Yönetmenliğini Gümüşhane Üniversitesi İletişim Fakültesi Halka İlişkiler ve Tanıtım

bölümü 2. sınıf öğrencisi Abdurrahman Demir'in yaptığı, çekimleri Konya'da gerçekleştirilen "Kırmızı" belgesel filmi en iyi film, Yönetmenliğini Halka İlişkiler ve Tanıtım bölümü 4. sınıf öğrencisi Hasan Erdoğan'un yaptığı, iki âmâ kardeşin hayatını anlatan "İsterdim" belgesel film T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Ödülü'nü alarak ikinci oldu.

11 - 15 Mayıs tarihleri arasında düzenlenen festival 5 gün sürdü. Festival kapsamında farklı konularda panel, film gösterimleri ve yönetmenlerle

söyleşi gerçekleştirildi. İstanbul'da yapılan etkinliklerde TRT Hafif Müzik ve Caz Orkestrası 4 meydanda 4 konser verdi. 5 gün süren etkinliklerin ardından tören 15 Mayıs tarihinde gerçekleşti. TRT Belgesel ve TRT Avaz kanallarında canlı olarak yayınlanan törende ödüller sahiplerini buldu. Cemal Reşit Rey Konser Salonu'nda TRT Hafif Müzik ve Caz Orkestrası'nın müzik dinletisi ile başlayan ödül törenine; Başbakan Yardımcısı Numan Kurtulmuş, İstanbul Valisi Vasip Şahin, Kültür ve Turizm Bakan Yardımcısı Hüseyin Yayman, TRT yöneticileri,

yapımcılar, yönetmenler ve çok sayıda davetli katıldı. 78 ülkeden 677 film yarıştığı festivalde ödülleri sinema dünyasının önde gelen, tanınmış isimleri takdim etti. “Kırmızı” belgesel filminin yönetmeni Abdurrahman Demir ödülünü TRT Yönetim Kurulu Başkan Yardımcısı Avukat Recep Şahin’in elinden alırken, “İsterdim” belgesel filminin yönetmeni Hasan Erdoğan’ın ödülünü İstanbul Telif Hakları ve Sinema Müdürü Nevin Sekizkardeş’in elinden aldı.

5 ayda 11 ödül

GÜFA Koordinatörü Kamyon Belgesel filmi Yönetmeni Öğr. Gör. Burak Türten, Kırmızı Belgesel filmi Yönetmeni Abdurrahman Demir ve İsterdim Belgesel filmi Yönetmeni Hasan Erdoğan’ın festival boyunca TRT Haber, TRT Avaz, TRT Radyo, İzmir Kent Radyo ve TRT sosyal medya hesaplarında röportaj verdi. Verilen röportajlarda Film Atölyesi işleyişi ve finalist filmler hakkında bilgiler verildi. Ayrıca “Kamyon” belgesel film yönetmeni Türten, TRT Haber kanalından canlı yayına katılarak merak edilen soruları yanıtladı.

Türkiye Radyo Televizyon Kurumunun (TRT) belgesel sinemayı teşvik amacıyla düzenlediği festivalin jüri üyeleri arasında, Belgesel ve Sinemacılar Birliği Yönetim Kurulu Başkanı Mustafa Ünlü, Sinema Yazarı İhsan Kabil, SETEM Başkanı/Yönetmen Mehmet Gülerüz, Görüntü Yönetmeni Tefik Şenol, Yönetmen/Yapımcı Cemil Yavuz, Gazeteci Bedir Acar, Televizyon Yapımcısı Elif Dağdeviren, Senarist/Yapımcı Semih Kaplanoğlu, Üsküdar Üniversitesi İletişim Fakültesi Dekanı Prof. Dr. Nazife Güngör ve KTÜ Radyo, Televizyon ve Sinema Bölüm Başkanı ve Dekan Yardımcısı Doç. Dr. Bahar Yalın gibi isimler yer aldı. Gümüşhane Film Atölyesi 3 filmi ile finale kaldığı yarışmada 2 ödül birden alarak bir ilki gerçekleştirdi. Hocalı öğrencili finale kalarak önemli bir başarı elde eden GÜFA, 3’te 2 yaparak geceye damga vurdu. Festival boyunca GÜFA filmlerine ilginin yoğun olduğu gözlemlenirken, atölye bu ödüllerle bir-

Osman Sınay

Erhan Çelik

Prof. Dr. Nevzat Tarhan

İhsan Kabil

likte ödül sayısını 5 ayda 11’e çıkardı.

“Sineması olmayan şehre sinemayı getirmişsiniz”

Ünlü sinema sanatçıları, yazarlar ve akademisyenler GÜFA’nın başarılarını değerlendirdi. Görüntü Yönetmeni ve sinema araştırmacısı Hayri Çolaşan yaptığı araştırma sonucunda Türkiye’deki film festivallerinde hiçbir üniversitenin bugüne kadar hem öğretim üyesi hem de öğrenci olarak bir film festivalinde 3 filmle yarışmadığını söyledi. Ünlü Yönetmen Osman Sınay ise sineması olmayan bir şehirde sinemayı GÜFA’nın başlattığına değinerek, “Siz varsanız sinema var demektir. Üstelik uluslararası bir festivalde 3 filmle finale kaldıysanız demek ki Gümüşhane’de sinema başlamış. Bundan daha güzel bir şey olabilir mi?” ifadelerini kullandı. Sinema yazarı, gazeteci İhsan Kabil de “Gümüşhane Üniversitesinde böyle çalışmalarla Türkiye’nin en büyük belgesel film yarışması diyebileceğimiz platformuna 3 filmle katılması çok dik-kate şayan bir durum.” diye konuştu. İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. Suat Gezgin Gümüşhane Üniversitesi İletişim Fakültesi Film Atölyesini tebrik ederken, TRT Ana Haber Sunucusu Erhan Çelik, bu kadar yeniyken böylesine uluslararası bir festivalde 3 filmi dereceye girmiş ve birincilik için yarışması nedeniyle Gümüşhane Üniversitesini bu başarısından dolayı kutladı.

TRT Yönetim Kurulu Üyesi ve İstanbul Üniversitesi Öğretim Üyesi Dr. Cengiz Ceylan ise küçük bir şehir olan Gümüşhane’de üniversitenin giderek büyüdüğünü dile getirerek, “Böyle bir şehirde böyle güzel bir üniversitenin, bu güzel üniversite içerisinde de böyle bir bölümün olabileceğine kimse ihtimal vermez. Şimdi festivalde Gümüşhane Üniversitesinin 3 filminin finale kalması beni artık şaşırtmıyor.” ifadelerini kullandı. Üsküdar Üniversitesi Rektör Prof. Dr. Nevzat Tarhan da Anadolu’nun küçük bir şehrinden böyle zor bir yarışmada dereceye girip ödül almanın büyük bir başarı olduğunu vurguladı.

İletişim Fakültesinde mezuniyet sevinci

Gümüşhane Üniversitesinde İletişim Fakültesi mezuniyet töreni düzenlendi. Gümüşhane Üniversitesi Kongre Merkezi'nde düzenlenen programa, Gümüşhane Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Halil İbrahim Zeybek, Rektör Yardımcısı Prof. Dr. Bahri Bayram, İletişim Fakültesi Dekan Yardımcıları Yrd. Doç. Dr. Sertaç Timur Demir ve Yrd. Doç. Dr. Ali Özcan, Halkla İlişkiler ve Tanıtım Bölüm Başkanı Doç. Dr. Gülsüm Çalışır, Gazetecilik Bölüm Başkanı Yrd. Doç. Dr. Emre Ş. Aslan, akademisyenler, öğrenciler ve aileleri katıldı.

HABER: MUHAMMED BULUT & SÜMEYYE ALTUN
FOTOĞRAF: FAZIL BALLI & TOLUNAY TEKMEK

Gümüşhane Üniversitesinde İletişim Fakültesi mezuniyet töreni düzenlendi. Gümüşhane Üniversitesi Kongre Merkezi'nde düzenlenen programa, Gümüşhane Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Halil İbrahim Zeybek, Rektör Yardımcısı Prof. Dr. Bahri Bayram, İletişim Fakültesi Dekan Yardımcıları Yrd. Doç. Dr. Sertaç Timur Demir ve Yrd. Doç. Dr. Ali Özcan, Halkla İlişkiler Bölüm Başkanı Doç. Dr. Gülsüm Çalışır, Gazetecilik Bölüm Başkanı Yrd. Doç. Dr. Emre Ş. Aslan, akademisyenler, öğrenciler ve aileleri katıldı.

Saygı duruşu ve İstiklal Marşı'nın

okunması ile başlanan mezuniyet töreni, İletişim Fakültesi tanıtım filminin izlenmesi ile devam etti. Daha sonra fakülte birincisi Ali Yılmaz konuşma yaptı. Mezun olan öğrenciler adına konuşan İletişim Fakültesi Birincisi Yılmaz, "Gümüşhane Üniversitesi İletişim Fakültesi Halkla İlişkiler ve Tanıtım Bölümünü birincilikle bitirmenin ve gerçekten çok istediğim bu mesleğe adım atıyor olmanın huzurunu yaşıyorum. Bizler bundan sonraki süreçte yapacağımız işler ile mesleğimize katkı sağlayarak ülkemize yararlı bir yurttaş, size layık birer evlat olmak için var gücümüzle

çalışacağımıza söz veriyoruz. Halkla ilişkiler nedir? Okuyup ne yapacaksın? diye sorulduğunda cevap vermekte zorlandığımız, kelimelerin kifayetsiz kaldığı o anları geride bırakarak, artık bu sorunun cevabını verebilecek bilgi seviyesine ve donanımına ulaştık. Bizden sonra bu sıralara oturacak kardeşlerimize de bundan sonraki eğitim hayatlarında ve hakikatte bütünlemesi olmayan bu hayatta sonsuz başarılar diliyorum ve saygılar sunuyorum." dedi.

"Asıl olan talebeliktir"

İletişim Fakültesi Dekan Yardımcısı

Yrd. Doç. Dr. Sertaç Timur Demir ise yaptığı konuşmada şunları söyledi: “Diplomaların elbette kıymeti vardır. Ben hayatta her zaman ölüm döşeğinden bakmayı tercih edenlerdenim. Hep hayatta hikmet, irfan, değer, güzellik, faydalı olmak gibi hasletlerin dünyevi başarılarından daha önemli olduğunu anlatmaya çalıştım ve Cemil Meriç’in de dediği gibi asıl olan öğrenci olmak değil talebe olmaktır. Öğrenci sadece öğrenendir. Talebe ise talip olandır, susayandır, arayandır. Sizler de bu talipliğinizi, susuzluğunuzu asla gidermeyin. Buradaki hocaların da bizlerin de aslında anlatmaya çalıştığı biraz talep oluşturmaktır. Susuzluğunuzu fark ettirmektir. Önce insan olmak, sonra meslek sahibi olmak lazım. İşinizin gereklerini önce insanlığımıza göre yapmanız gerekiyor. Son olarak Allah sizleri iyilerle karşılaştırsın. Aileleriniz sizleri bize emanet etti. Onlardan alınmış emaneti inşallah biraz daha geliştirerek, üstüne koyarak tekrar size emanet ediyoruz. Yolunuz açık olsun.”

“İletişim Fakültemizin benim gönlümde özel yeri var”

Gümüşhane Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Halil İbrahim Zeybek “İletişim fakültelerinin temeli ABD’de gazetecilikle ilgili bir birimin kurulmasıyla başladı. Tanıtım filminde de izlediğiniz

gibi iletişim fakültemiz üniversitemizin kuruluş yılına karşılık geliyor. İletişim fakültemizin toplam öğrenci mevcudu 874 civarında. Bu dönem itibarıyla 160 tane de mezunumuz var. İletişim fakültemizin benim gönlümde çeşitli sebeplerle çok özel yeri var. Bu sebeplerden bir tanesi, göreve başladığımızda bizi ödülle karşılamaları. Öğrenci ve hocalarımız alanında önemli bir yarışmada çok değerli derecelere döndü. Bu nedenle çok özel bir yeri var. İkinci bir sebep ise, bu görevin bize Cumhurbaşkanımız tarafından hediye edilmesinin ardından, sosyal medya aracılığı ile Gümüşhane’den arayıp görevimiz için ilk kutulayan kişi de iletişim fakültesi öğrencisi oldu. Bildiğiniz üzere iletişim fakülteleri bir üniversitenin dış kabuğunu oluşturuyor. Üniversitenin adının duyulmasında çok önemli bir role sahiptir. Fakültemiz bu nedenle de ayrı bir yerdedir.” açıklamasını yaptı.

Yapılan konuşmaların ardından İletişim Fakültesi Halkla İlişkiler ve Tanıtım Bölümü öğrencisi Ali Yılmaz mezuniyet kütüğüne plaka çaktı. Gif Ajans, Gif Haber, Gümüşhane Film Atölyesi-GÜFA, DERGİF, Kampus Fm gibi uygulama birimlerinde görev alan öğrencilere sertifikaları dağıtıldı. İletişim Fakültesini ulusal ve uluslararası yarışmalarda temsil eden öğrencilere takdir belgesi takdim edildi. Dereceye giren öğrencilere plaket verilmesinin ardından kep atılarak tören son buldu.

GÜMÜŞHANE ÜNİVERSİTESİ İLETİŞİM FAKÜLTESİ 2016-2017 AKADEMİK YILINI 16 ÖDÜLE TAMAMLADI

Gümüşhane Üniversitesi İletişim Fakültesi 2016-2017 akademik yılını 16 ödülle tamamladı. Öğrencilerin üretmek öğrendiği Gümüşhane İletişim’de yıl boyu üretilen projeler ulusal ve uluslararası yarışmalarda 16 ödül alarak büyük bir başarı örneği gösterdi. Aydın Doğan Vakfı 28. Genç İletişimciler Yarışması ve 9. Uluslararası TRT Belgesel Ödüllerinde alınan ödüllerin yanı sıra film festivallerinden de önemli başarılar elde edildi.

Gümüşhane Üniversitesi İletişim Fakültesi Gümüşhane Film Atölyesi tarafından çekilen, yönetmenliğini Halkla İlişkiler ve Tanıtım Bölümü 4. sınıf öğrencisi Hasan Erdoğan’ın yaptığı “İsterdim” belgesel filmi, Sinema ve Televizyon Eseri Sahipleri Meslek Birliği tarafından düzenlenen 4. BAK Akademi Ödüllerinde

Jüri Özel Ödülü derecesi ile Gümüşhane Üniversitesi’nin ilk sinema ödülünü aldı. İsterdim, 9. Uluslararası ROFİFE Kısa Film Festivali’nde Kulüp Özel Ödülü, 2. Genç Öncüler Kısa Film Yarışması’nda Jüri Özel Ödülü ve 9. Uluslararası TRT Belgesel Ödüllerinde İkincilik ödülünü kazandı.

Yönetmenliğini Halkla İlişkiler ve Tanıtım Anabilim Dalı Yüksek Lisans Öğrencisi Caner Özarslan’ın yaptığı “Bademler” belgesel filmi ise Aydın Doğan Vakfı 28. Genç İletişimciler Yarışması’nda İkincilik ödülü ve 9. Uluslararası ROFİFE Kısa Film Festivali’nde Mansiyon ödülü kazandı.

Yönetmenliğini Halkla İlişkiler ve Tanıtım Bölümü 2. sınıf öğrencisi Abdurrahman Demir’in yaptığı “Kırmızı” belgesel filmi

9. Uluslararası ROFİFE Kısa Film Festivali’nde Jüri Özel Ödülü, 10. Uluslararası İnönü Kısa Film Festivali’nde İkincilik ödülü, 7. Okan Üniversitesi Öğrenci Filmleri Kısa Film Yarışması’nda En İyi Belgesel Film ödülü, 9. Uluslararası TRT Belgesel Ödüllerinde Birincilik ödülü, 15. Uluslararası Çevre Kısa Film Festivali’nde İkincilik ödülü ve 10. Özgür Film Festivali’nde En İyi İkinci Film ödülünü kazandı.

Yönetmenliğini Gümüşhane Film Atölyesi Koordinatörü Öğr. Gör. Burak Türten’in yaptığı “Kamyon” belgesel filmi ise 6. Atıf Yılmaz Kısa Film Festivali’nde Jüri Özel Ödülünü kazandı. Gümüşhane Film Atölyesi bu başarılarla 6 ayda 13 ödül alarak Gümüşhane Üniversitesi İletişim Fakültesinin ödül sayısını 16’ya yükseltti.

GİF AJANS

FİLM ATÖLYESİ - GÜFA

KAMPUS FM

GİF HABER

HABER MERKEZİ

GÜN WEB TV

TASARIM

İLETİŞİM VE ORGANİZASYON

SOSYAL SORUMLULUK VE PROJE

GİF | Gümüşhane Üniversitesi
İletişim Fakültesi